203.5.D.21

CONSTITUTIONES
A C
DECLARATIONES
CONGREGATIONIS MONACHORUM
REFORMATORUM
S. BERNARDI
Ordinis Ciſtercienſis
In Regulam Sanctiſſimi Patris Noſtri
BENEDICTI
ABBATIS

A Capitulis Generalibus annis 1693. & 1696.
recognitæ, & approbatæ.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

Ex Libris Refectorij
S. Pudentianæ de Vrbe.

ROMÆ ANNO JUBILÆI MDCC.
Ex Typographia Antonii de Rubeis.
SUPERIORUM PERMISSU.

1/2 2062
18

INDEX CAPITUM
REGULÆ
S. BENEDICTI

De generibus, vel vita monachorum. Caput. I. 6
Qualis debeat eſſe Abbas. Cap. II. 9
De adhibendis ad conſilium fratribus. Cap. III. 28
Quæ ſunt Inſtrumenta bonorum Operum. Cap. IV. 30
De Obedientia. Cap. V. 32.
De Taciturnitate. Cap. VI. 34
De Humilitate. Cap. VII. 36.
De Officiis divinis in noctibus. Cap. VIII. 38
Quot Pſalmi dicendi ſunt nocturnis horis. Cap. IX. 39
Qualitèr Æſtatis tempore agatur nocturna laus. Cap. X. *ibid.*
Qualitèr Dominicis diebus Vigiliæ agantur. Cap. XI. *ibid.*

Quomodò Matutinorum ſolemnitas agatur. Cap. XII. 40.
Qualitèr privatis diebus Matutini agantur. Cap. XIII. ibid.
Qualitèr in Natalitiis ſanctorum Vigiliæ agantur. Cap. XIV. 41
Quibus temporibus dicatur Alleluja. Cap. XV. ibid.
Qualitèr divina opera per diem agantur: Cap. XVI. ibid.
Quot Pſalmi per eaſdem horas canendi ſunt. Cap. XVII. 43
Quo ordine ipſi Pſalmi dicendi ſunt. Cap. XVIII. ibid.
De diſciplina Pſallendi. Cap. XIX. ibid.
De Reverentia Orationis. Cap. XX. 44.
De Decanis Monaſterii. Cap. XXI. 45
Quomodò dormiant monachi. Cap. XXII. pag. 49
De excommunicatione culparũ. Cap. XXIII. 52
Qualis debeat eſſe modus excommunicationis. Cap. XXIV. 56
De gravioribus culpis. Cap. XXV. 58.
De his, qui ſine juſſione Abbatis junguntur excommunicatis. Cap. XXVI. 61
Qualitèr debeat eſſè ſolicitus Abbas circa excommunicatos. Cap. XXVII. ibid.

De

De his, qui ſæpiùs correpti non emendaverint. Cap. XXVIII. *ibid.*
Si debeant iterùm recipi fratres exeuntes de monaſterio. Cap. XXIX. 66
De pueris minori ætate, qualitèr corripiantur. Cap. XXX. 68
De Cellerario monaſterii qualis ſit. Cap. XXXI. *ibid.*
De ferramentis, vel rebus monaſterii. Cap. XXXII. 71
Si quid debeant monachi proprium habere. Cap. XXXIII. 73
Si omnes æqualitèr debeant neceſſaria accipere. Cap. XXXIV. 77
De Septimanariis coquinæ. Cap. XXXV. pag. *ibid.*
De infirmis fratribus. Cap. XXXVI. 78
De ſenibus, vel infantibus. Cap. XXXVII. pag. 79
De hebdomadario Lectore. Cap. XXXVIII. pag. 80
De menſura ciborum. Cap. XXXIX. 83
De menſura potus. Cap. XL. 85
Quibus horis oporteat reficere fratres. Cap. XLI. 86
Ut poſt Completorium nemo loquatur. Cap. XLII. 88
De

De his, qui ad opus Dei, vel ad menſam tardè occurrunt. Cap.XLIII. 89
De his, qui excommunicantur quomodò ſatiſfaciant. Cap.XLIV. 91
De his, qui falluntur in oratorio. Cap.XLV. ibid.
De his, qui in aliis quibuslibet rebus delinquunt. Cap.XLVI. ibid.
De ſignificanda hora operis Dei. Cap.XLVII. 94
De opere manuum quotidiano. Cap.XLVIII. 95
De Quadrageſimæ obſervatione. Cap.XLIX. 97
De fratribus qui longè ab oratorio loborant, aùt in via ſunt. Cap. L. ibid.
De fratribus, qui non ſatis longè proficiſcuntur. Cap.LI. ibid.
De oratorio monaſterii. Cap. LII. ibid.
De hoſpitibus ſuſcipiendis. Cap. LIII. 98
Quod non debeat monachus literas, vel eulogia accipere. Cap. LIV. 100
De veſtimentis, & calceamentis fratrum. Cap. LV. 102
De menſa Abbatis. Cap. LVI. 105
De Artificibus monaſterii. Cap. LVII. 106
De diſciplina ſuſcipiendorum fratrum. Cap. LVIII. 107
De

De filiis nobilium, vel pauperum, qui offeruntur. Cap.LIX. 122
De Sacerdotibus, qui voluerint in monaſterio habitare. Cap.LX. 123
De Monachis peregrinis qualitèr ſuſcipiantur. Cap.LXI. ibid.
De Sacerdotibus monaſterii. Cap.LXII. 124
De ordine Congregationis. Cap. LXIII. 128
De ordinando Abbate. Cap.LXIV. 130
De Præpoſito monaſterii. Cap.LXV. 133
De Oſtiario monaſterii. Cap.LXVI. 135
De fratribus in via directis. Cap. LXVII. pag. 138
Si fratri impoſſibilia injungãtur. Cap.LXVIII. pag. 139
Ut in monaſterio non præſumat alter alterum defendere. Cap. LXIX. ibid.
Ut non præſumat quiſquam aliquem paſſim cædere, aut excommunicare. Cap. LXX. pag. ibid.
Ut obedientes ſint ſibi invicem fratres. Cap.LXXI. 141
De zelo bono, quem debent habere Monachi. Cap.LXXII. ibid.
De eo, quod non omnis obſeruatio juſtitiæ in hac ſit Regula conſtituta. Cap.LXXIII. ibid.

E IN-

INDEX CAPITUM CAPITULI GENERALIS.

Quid ſit Capitulum Generale, & quæ ejus poteſtas. Cap. I. 145
De iis, qui ſunt in Capitulum conventuri. Cap. II. 146
Quid obſervandum ſit in unoquoque monaſterio tempore Capituli. Cap. III. 149
De tempore, & loco celebrandi Capituli. Cap. IV. 151
Quid in primo conſeſſu Capituli fieri conveniat. Cap. V. 152
De electionibis in eodem primo conſeſſu faciendis. Cap. VI. 156
De aliis electionibus in ſecundo conſeſſu faciendis, & quæ ſit Definitorii authoritas. Cap. VII. 159
Qua ratione in ſingulis conſeſſibus negotia tractanda ſint Cap. VIII. 162
De electione Abbatis Generalis. Cap. IX. 166
De electione Seniorum Aſſiſtentium, & de Superiorum abſolutorum ſcrutinio. Cap. X. 171
De electione Viſitatorum generalium, Procuratoris generalis, Viſitatorum provincia-

cialium, & aliorum cujuſque monaſterii Superiorum. Cap. XI. 172
De ultimo Confeſſu, & clauſula Capituli. Cap. XII. 174.

Commiſſione, ac mandato Reverendiſſimi Patris, ac Domni D. Ioannis Mariæ à S. Florido Congregationis Reformatorum Sancti Bernardi Ordinis Ciſtercienſis Abbatis Generalis, Nos ſubſignati Aſſiſtentes conjunctim has præſentes Conſtitutiones cum ſuis correctionibus, additionibus, & expunctionibus, attentè vidimus, & diligenter examinavimus: cùmque eas cum Originalibus Capitulorum Generalium Decretis ſummo ſtudio, parique diligentia contuliſſemus, nihil in eis, vel additum, vel expunctum, ſeu correctum animadvertimus, quod eorumdem Capitulorum Decretis conſonum non ſit, aut non fideliter expreſſum. In quorum fidem has præſentes fecimus, & ſubſcripſimus. Ex Monaſterio Sancti Bernardi de Urbe hac die 13. Novembris 1699.

D. Ferdinandus à S. Ignatio Aſſiſtens Primus.
D. Joannes Franciſcus à S. Bernardo Aſſiſtens Secundus.

Im-

Imprimatur.

Si videbitur Reverendiſs. Patri Mag. Sac. Pal. Apoſtolici.

Domin. Belliſ. de Bellis Epiſc. Melphecten. Viceſgerens.

Imprimatur.

Fr. Gregorius Sellari Mag. & Soc. Reverendiſs. Fr. Paulini Bernardini Sac. Pal. Ap. Mag. Ord. Præd.

PRÆ-

PRÆFATIO
IN CONSTITUTIONES.

CUM multæ olim rationes ſapientèr initæ fuerint à primis Ordinis noſtri Ciſtercienſis Patribus, majoribus noſtris, hoc eſt, à Beato Stephano tertio Abbate Ciſtercienſi, à Sancto Bernardo Abbate Claravallenſi, aliiſque, qui tunc erant ex eâdem familia, & diſciplina, quibus concordiam, & conſenſionem in ſuſcepto inſtituto religioſo, quibus inter ſe conjuncti erant, inviolatam conſervarent: tùm illud præcipuè ſummo conſilio ab iis factum eſſe memoriæ próditum eſt, quod ritus, & inſtituta vitæ regularis in omnibus Ordinis ſui cœnobiis eodem modo ſervanda propóſuerunt: ex quo neceſſe eſſet, ut in omni parte diſciplinæ monaſticæ ſummè concordes, atque uniformes exiſterent. Cùm enim Regula Sancti Patris Benedicti ad complúres obſervantiæ rationes accommodari poſſit, ipſique è Ciſtercio profecti in plura jam monaſteria quaquaverſum fundi, & propagari divina benignitate cœpiſſent, ex nonnulla varietate, quæ inter ipſos jam irrepſerat, facilè intellexerunt, niſi naſcenti diſſimilitudini maturè occurreretur, brevi fore, ut illa cónſentiens, & conſpírans diſciplinæ concordia, qua unanimes, & tanquam unius moris in domo uno ore glorificabant

Deum, & ſerviebant ei humero uno, quotidiana varietatum acceſſione, divelleretur, & concideret. Itaque mali hujus avertendi cauſa, prudenti cautione, convocato Generali Capitulo, cui præſtanti religione Abbates interfuerunt, cùm in unum coïviſſent, Chartam, quæ dicitur, Charitatis confecerunt, aliaque multa decrevèrunt, quæ cùm in omnibus monaſteriis eorum eodem modo ſervarentur, ipſi hoc quaſi vinculo connexi pulcherrimam illam tùm rituum, & inſtitutorum, tùm animorum, & voluntatum concordiam, & unionē perpetuò retinerent, & quaſi in unum coaleſcerent. Quo tanquam domeſtico exemplo admoniti nos eorum poſteri, & filii, quamvis hoc nomine haudquaquam digni, cùm eamdem illam rituum, animorumque conſenſionem, & concordiam, ſine qua Congregatio monaſtica ſtare nulla poteſt, ſartam tectam inter nos conſervare cuperemus, illorum veſtigia perſequentes, atque adeò omnium Ordinum, & Congregationum regularium conſuetudinem tenentes, faciendum nobis eſſe duximus, ut Conſtitutiones Regulæ Sancti Benedicti, noſtroque inſtituto conſentaneas ab omni Congregatione obſervandas conderēmus, & literis conſignarēmus. Dedimus autem operam, quantum in nobis fuit, ut eæ cum ſinceritate Regulæ quam maximè conſentientes, cum veterum etiam Patrum Ciſtercienſium ſimplicitate, religione, & ſanctimonia congruerent. Nec verò parum confidimus eas Conſtitutiones omnibus, qui in hac Congregatione erga perfectionis ſpiritualis inſtitutum optimè fuerint animati, cum magno ad eam adipiſcendam uſui, præſidioque futuras, tùm maximæ ſuaviſſimæque voluptati,

luptati,

luptati, & quod caput eſt, certiſſimæ ſaluti.

2. Illud autem primò poſitum à nobis ſit, generatimque ſemèl conſtitutum, non eſſe conſilii, mentis, aut intentionis noſtræ, quemquam, qui contra Decreta, aut inſtituta hæc commiſerit, ad ullam pœnam earum, quæ hic conſtituuntur, obligare, niſi cùm Superior ejus eam pœnam ei nominatim ob culpā admiſſam indixerit: excepto tamen, ſi in Conſtitutione ſcriptum ſit, ejus culpæ reum pœna in Conſtitutione addita ipſo facto teneri.

3. Sed nè ad peccatum quidem, aut mortale, aut veniale volumus harum Conſtitutionum violatione quemquam obligari, niſi propter votum, quo ſe fortè aliquis ad id nominatim devinxerit, aut propter contemptum, aut ſi aliud jus, vel cauſa, aut etiam præceptum Superioris in virtute ſanctæ obedientiæ factum interceſſerit.

4. Hoc autem genus præcepti cùm rariſſimè, & in re magni momenti tantùm adhiberi debeat, in literis dumtaxat obedientialibus dandis uſurpari poſſit à quovis Superiore. Abbas Generalis præterea ubi, & quando neceſſitas exegerit, eo uti non poſſit, niſi cum Aſſiſtentium, & Procuratoris generalis præſentium conſilio.

5. Hac eadem facultate Viſitatores in actu viſitationis tantùm potiantur, & Viſitatores Provinciales, quoties neceſſitas occurrerit. Qui omnes hac in re, dùm, ſcilicet, ſunt in actu viſitationis, graviores Patres monaſterii, in quo erunt, in conſilium adhibere teneantur.

6. Liceat & Superioribus localibus pro aliqua contumacia celeriter comprimenda uti hoc præcipien-

di modo, Seniorum monaſterii adhibito conſilio in ſcriptis. Subſcribatur autem præceptum hujuſmodi tùm ab ipſis, à quibus fit, tùm ab iis, quorum aſſenſu approbatum fuerit.

7. Præterea licere volumus Superioribus monaſteriorum, adhibitis in conſilium Senioribus ſui cujuſque monaſterii, cum fratribus ſuis, aut etiam cum ſeipſis, in iis, quæ pertinent ad diſciplinam, & ad communem victum ad tempus diſpenſare. Eamque diſpenſationem pro rei neceſſitate repetendi, ac renovandi, non tamen perpetuandi, nec toti conventui tribuendi, niſi graviſſima, manifeſtaque neceſſitas coegerit, facultatem damus. Quod cùm facient, ea religione, & timore Dei faciant, ut appareat eos ad id conſilium non propenſa voluntate delapſos, ſed mera neceſſitate pertractos eſſe. Et in rebus gravioribus conſulant Abbatem Generalem, aut Viſitatorem Provincialem. Cumque deſierit cauſa diſpenſationis, deſinat etiam diſpenſatio.

8. Quod ſi quis de his Conſtitutionibus pertinacitèr diſputaverit, aut de iis detrahendi cauſam cum quovis homine contumelioſiùs locutus fuerit, is primò quidem admoneatur, ſicut fraternæ correctionis ordo poſtulat. Deindè verò publicè objurgetur coram omnibus in capitulo. Poſtremò ſi hæc illi non profuerint ad emendationem, præter alias pœnas ab ipſius Superiore erogandas, ipſo facto privatus ſit activa, & paſſiva voce per quadriennium, ſilentiumque ſervet per menſem. Quam tamen pœnam, ſi reſipuerit, liceat Superiori cum Seniorum monaſterii conſenſu imminuere.

9. Porrò ſi quid in his Conſtitutionibus, aut aliis

earum

earum præſcripto condendis ambiguum, aut obſcurum repertum fuerit, ejus interpretatio ad Capitulum Generale pertineat, ex majoris partis eorum, qui convenerint, ſententia definienda. Quod ſi neceſſitas poſtulaverit, ut ante tempus habendi Capituli ea obſcuritas explanetur, Abbas Generalis cum aſſenſu ſeniorum Aſſiſtentium, & Procuratoris generalis intereà quid ſequendum ſit, conſtituat: ità tamen, ut poſteà tota res ad Capitulum Generale referatur, vel confirmanda, vel improbanda.

10. Nè autem inutilis, & ſupervàcanea congèries Conſtitutionum fiat, harum Conſtitutionum decreto abrogamus, antiquamus, nulliuſque ròboris eſſe volumus quaſcumque alias ante hac factas in hac Congregatione Conſtitutiones. Et cùm in poſterùm aliquid novi in Congregatione conſtitutum fuerit, id decretum edictumque eſſe, & vim Conſtitutionis habere tùm demùm intelligatur, cùm ab uno, & altero Capitulo, nullo alio Capitulo interjecto, continuatis, ex majoris partis convocatorum Patrum ſententia decretum, approbatumque fuerit. Et id quidem poſt prius horum Capitulorum obſervetur tanquam ordinatio; poſt alterum autem conſtitutio habeatur. Eademque ratio ſervetur in quacumque Conſtitutione, ſivè ex toto, ſivè ex parte abroganda.

11. Poſtremò quoniam permagni intereſt, unumquemque leges, quibus parère debeat, optimè perceptas, & comprehenſas in promptu habére, dent operam ſinguli fratres Congregationis, ut Conſtitutiones, quæ quidem ad ſe pertinent, diligenter addiſcant, memoriæque mandent. Sitque curæ Superiori-

rioribus, ut in id ſtudium, tùm univerſi, tùm ſinguli incumbant in quoque monaſterio. Ac propterea curent eas in conuentu fratrum, ſivè in capitulo, ſivè in refectorio, quatèr in anno, facto initio à Dominica proximè antecedente Quatuor quæque anni Tempora, clara voce recitandas. Quod ſi quis ei conventui defuerit, idem quod recitatum fuit publicè, ipſe privatim attentè legat.

De Generibus, vel vita Monachorum.

CAPUT PRIMUM.

1. MONACHORUM *quatuor eſſe genera &c.* Cùm ex quatuor Monachorum generibus, quæ à Sancto Patre, & Legislatore noſtro Benedicto ipſo Regulæ initio proponuntur, ejus ſententia fortiſſimi ſint, qui ex ſocietate, in qua vitam ſub moderatore agunt, Cœnobitæ vocantur, in quorum gratiam vir ſanctus Regulam conſcripſit; noſtrum planè eſt, quos ad id vitæ genus divina benignitas vocavit, nè in tanti beneficii auctorem Deum ingrati animi vitio turpitèr, impieque peccemus, ſumma opè niti, ut eam religioſiſſimam vitam quàm ſanctiſſimè colamus, & ad perfectam animi puritatem, divinamque ſapientiam ei vitæ propoſitam ardentiſſimo ſtudio dies, ac noctes aſſiduè contendamus. Quamobrem alia tria Monachorum genera miſſa facientes, in horum caſtris militemus, & armis ex hac Regula, tanquam ex inſtructiſſimo armamentario depromptis, accincti adversùs animarum noſtrarum hoſtes

hoſtes infeſtiſſimos acerrimè depugnemus; certa, videlicet, ſpe nixi felicis, glorioſæque victoriæ, & ex victoria beatiſſimæ immortalitatis, non noſtra virtute, ſed divino præſidio conſequendæ.

2. *Deinde ſecundum genus eſt &c.* Si quis noſtrum interdùm vitam ſolitariam, & eremiticam in aliquo Congregationis loco ad eam accommodato experiri concupierit, nolumus ejus rei facultatem ei à quoquam alio, quam ab Abbate Generali dari poſſe; idque ſi is hoc illius animæ ſaluti profuturum, aliis non obfuturum judicaverit, atque id illi ad menſis, anni, aut ſummum biennii ſpatium concedat. Ad longiùs verò tempus concedere, Capituli tantùm Generalis ſit.

3. *Tertium verò Monachorum &c.* Ut teterrimum genus Monachorum, quod dicitur Sarabaitarum, in hac Congregatione vitetur, ſtatuimus, ut nullum poſt hac monaſterium Congregationi oblatum recipiatur, aut etiam extruatur, quod reditus ad tredecim, aut duodecim minimùm fratres alendos non habeat, ut diſciplina regularis commodè ſervari poſſit. Liceat tamen Abbati Generali cum conſilio ſeniorum Aſſiſtentium, & Procuratoris generalis interdùm ob gravem cauſam diſpenſare, ut ſi ad decem fratres alendos reditus monaſterii ſuppetant, non rejiciatur.

4. In unoquoque monaſterio monachorum, ac fratrum is tantùm deinceps conſtituatur, & impoſterùm retineatur numerus, qui ex redditibus illius propriis ſubſtentari poſſit.

5. *Mentiri Deo per tonſuram &c.* Ternis ſingulis hebdomadis, & æſtivo tempore frequentiùs ad Supe-

rioris arbitrium coma capitis, & barba tondeantur, relicta corona infrà minoris digiti latitudinem ſuper auriculas circularitèr extenſa, quæ quidem ſolo forficum ductu, & inciſis lineatim capillis non fiat, ſed supernè, inferneque abraſis, ſeù inciſis ad cutem pilis ſemper promineat. Donatis incidantur capilli, prout in Rituali.

6. *Quartum verò genus eſt &c.* Ad quarti generis Monachorum, qui Gyrovagi dicuntur, diram peſtem ab hac Congregatione avertendam, decernimus, ut in quo quiſque monaſterio collocatus eſt, in eo conſtantèr, quieteque permaneat, niſi Abbati Generali, aut Viſitatori Provinciali Conſultores ſuos reſpectivè in conſilium adhibentibus aliter videatur: Caveant autem Abbas Generalis, & Viſitatores Provinciales ipſi, nè monachum aliquem, vel fratrem mutent de loco ad locum, vel de Provincia ad Provinciam reſpectivè, niſi ille per annum ſaltem in monaſterio commoratus fuerit; quod ſi aliquando urgeat neceſſitas, ſolus Abbas Generalis poſſit hanc mutationem facere, & de conſenſu ſui conſilii.

7. Non poſſit Superior cujuſuis monaſterii cuiquam fratri, nec ſibi ipſi, niſi propter negotia neceſſaria monaſterii poteſtatem facere peregrè proficiſcendi longiore quàm triginta milliariorum itinere, nec diuturniore quam quinque dierum, à monaſterio abſentia. Qui ſecùs fecerit arbitrio Abbatis Generalis, ſeù Provincialis, aut etiam Viſitatorum pœna plectatur. Liceat tamen Abbati Generali, & Viſitatori Provinciali cum aliquibus Superiorum diſpenſare, ut longioris, & viæ, & abſentiæ licentiam poſſint ſuis concedere; dummodò ad alienæ Provinciæ

mona-

monaſteria, vel ad civitates, & loca, ubi hujuſmodi monaſteria ſita ſunt, proficiſci contingat, hac enim in re ſolus Abbas Generalis diſpenſabit.

8. Ne cuiquam prodeunti è monaſterio liceat aliò ire, quam quò eundi licentiam a Superiore acceperit. Niſi quis fortè in ipſa via nactus opportunam occaſionẽ aliquò ſe conferendi, quò Superior non conceſſerit, probabili argumento ſibi perſuadet, Superiorem hanc ſibi licentiam, ſi petere in mentem veniſſet, facilè fuiſſe conceſſurum. Ea tamen lege, ut reverſus in monaſterium id Superiori patefaciat. Qui ſecùs fecerit, non ſit impúnè.

9. Qui autem accepta Superioris licentia àliquem locum adeundi intrà ſibi aſſignatum terminum non revertitur, vel longiùs, quàm permiſſum fuerit, proficiſcitur, tot diebus in pane, & aqua in medio refectorio jejunet, quot ultra ſibi à Superiore definitos è monaſterio abfuerit.

Qualis debeat eſſe Abbas.

CAPUT II.

1. CUM boni Superioris, & Magiſtri ſit diſcipulos ſuos non tàm verbis, quàm factis ad virtutem inſtituere, ſtudeant Superiores monaſteriorum in ſervanda quàm accurratiſſimè diſciplina regulari, ſuis virtute prælucere. Idque potiſſimùm faciant in rebus aſperioribus, à quibus ſenſuum, naturæque imbecillitas, & mollities magis abhorrere ſolet.

2. Abbas verò Generalis det operam, ut totum eis

ejus ſtatum optimè teneat, & percalleat, & quemadmodum ſe res in dies habeant, cognoſcat: Quomodò Superiores monaſteriorum, & reliqui officiis, & miniſteriis præfecti ſe gerant: nùm quo loco diſciplinæ ratio immutari, aut ſéveritas remitti incipiat, præſertim in monaſteriis remotioribus, & ubi ſunt Novitiorum tyrocinia; nùm Conſtitutionum, & aliarum ordinationum refrigeſcat obſervatio.

3. Curet, ut in unoquoq; monaſterio ſemel ſaltem in anno ab omnibus per decem dies fiant exercitia ſpiritualia. Quo tempore conceditur iis, qui in ſimilibus exercitiis occupantur, facultas eligendi ſibi confeſſarium ex noſtris, qui illos abſolvat à caſibus Superioribus quibuſcumque reſervatis. Superiores, qui id fieri neglexerint, graviter ab Abbate Generali, vel Viſitatoribus Provincialibus puniantur.

4. Quæcumque majoris momenti geruntur in Congregatione, ſibi reſervet cognoſcenda, & approbanda, & tanquàm è ſpecula proſpiciens omnes partes Congregationis, omne ſtudium adhibeat, ut diſciplinam regularem; ubi ſtat, conſervet, ubi nùtat, fulciat, & quidquid vitii in mores irrepit, reſecet, & excidat; cùm meminiſſe debeat ſibi, ut eſt in Regula, reddendam eſſe rationem villicationis ſuæ tùm Deo, quod eſt primum, maximèque perhorreſcendum, tùm Capitulo Generali.

5. Atque ut omnia in Congregatione meliùs cognoſcere, emendare, & conſtituere poſſit, ipſe vel per ſe, vel per Viſitatores ſemel in triennio omnia Congregationis monaſteria obeat, & luſtret uno Aſſiſtentium, altèrius ſcilicet Provinciæ, niſi grave aliquod impedimentum obſtet, & Secretario ſimul

cum

cum Donato adjunctis comitibus.

6. Ipſe ſibi eligat Secretarium, hominem è vocalibus tùm fide, & taciturnitate, tùm intelligentia, & uſu, peritiaque ſcribendi præſtantem; cujus operam promptam, & opportunam in omni literarum ſcribendarum genere ad manum habeat.

7. Si quid in viſitatione graviùs occurrerit, ut verbi gratia ſi deponendus ſit (quod avertat Deus) aliquis monaſterii Superior, vel etiam alius quicumque de cauſa eligendus, præter Aſſiſtentem comitem, aſciſcat ſibi Conſiliarium aliquem viciniorum monaſteriorum Priorem, cujus aſſenſu tàm in ſupradictis gravioribus, quàm in aliis ſimilibus decernendis utatur. Viſitationis autem ratio ſeorſim deſcripta dabitur.

8. Cùm diſcedit ab Urbe viſitandi cauſa relinquere teneatur Vicarium Generalem Aſſiſtentem ſecundum, & non alium, qui toto eo tempore, quo Abbas Generalis viſitat, & abeſt ab Urbe, præcedentiam habeat ſupra quoſcumque alios Superiores etiam pares, illique omnes prærogativæ attributæ cenſeantur, quæ eidem Abbati Generali competunt, ad arbitrium tamen ejuſdem Abbatis Generalis.

9. Cùm Abbas Generalis diſcedit ab Urbe ad viſitandum, ſi primū Aſſiſtentem aliquo impedimento detentū non poſſit ſibi ſocium adjungere, eligere debet de conſenſu ſui Conſilii in ſocium viſitationis profeſſum illius Provinciæ in dignitate conſtitutū, cujus eſt primus Aſſiſtens. Quod ſi poſt diſceſſum Abbatis Generalis ab Urbe, ut ſuprà, ſenior Aſſiſtens ejus comes in morbum incidat, vel alitèr legitimè ab in-

cepto

cępto itinere impediatur, tunc Abbas Generalis áliquem ex Superioribus ſivè actualem, ſivè titularem, aut etiam Abbatem titularem ſibi benè viſum in viſitationis ſocium aſſumere poſſit, eidemque ſic aſſumpto, eadem omninò in re quæcumque facultas attributa cenſeatur, quæ Aſſiſtenti comiti, ſi præſens eſſet, attribueretur.

10. Abbas Generalis, quæ majoris momenti inciderint, Capitulo Generali reſervet.

11. Quæ autem ſic urgebunt, ut dilationem non admittant, ut ſunt bonorum ſtabilium venditiones, emptiones, permutationes, emphyteuticæ locationes, & conductiones, & omnium bonorum ſtabilium alienationes, vel acquiſitiones, ædificiorum majorum extructiones, aut deſtructiones, fundanda nova monaſteria, aut oblata accipienda, miſſarum, aut aliorum officiorum piæ quorumcumque fundatione in perpetuum celebrandorum acceptiones; hæc ipſe cum conſenſu Aſſiſtentium, & Procuratoris generalis expediat, eamque moderationem adhibeat, ut in ea, quæ ad Capitulum Generale propriè pertinent, ſe non interponat, & cætera ſic gerat, ut nec auctoritati Capituli injurius, nec ſuæ poteſtatis in univerſam Congregationem immemor eſſe videatur.

12. Quæ decreta, aut ſancita fuerint à Capitulo Generali, non ſolùm curet quàm diligentiſſimè obſervanda, ſed etiam contra ea nihil omninò ſtatuat, vel decernat, ſub pœna nullitatis eorum, quæ ipſe contra aliquod dictorum decretorum ſanciverit. Parcè autem, raròque faciat ordinationes, & à rebus novis abhorreat.

13. Quæ

13. Quæ tamen fuerint ab eo ordinata, quoad ejus officium durabit, vim habebunt.

14. Magna cautione parciſſimeque cenſuris utatur, tamquam acriori remedio extremis tantum morbis adhibendo. In gravi neceſſitate v. g. alicujus negotii, ſeù litis ad totam Congregationem ſpectantis Abbas Generalis de ſuorũ Conſiliariorum aſſenſu cogere poſſit Superiores monaſteriorum ad perſolvendam ſummam pro tali negotio taxandam ſub pœna à contumacibus incurrenda etiam ſuſpenſionis ab officio ad arbitrium ejuſdem Abbatis Generalis. Quod ſi negotium ſit particulare alicujus Provinciæ, facultas, de [illegible], ſit penès Viſitatorem Provincialem ejuſdem Provinciæ. quo ſupra.

15. Poſſit ſibi reſervare aliquot caſus cum ſeniorum Aſſiſtentium, & Procuratoris generalis conſilio, ex iis, quorum reſervatio in Decreto Clementis Octavi felicis record. Superioribus conceditur, aut qui præter illos juxtà facultatem in Decreto conceſſam, à Capitulo Generali fortè reſervàti fuerint, proùt ipſe ad tuendam diſciplinam opportuniùs judicaverit, quorum omnium facultatem, quibus videbitur, poſſit impertiri.

16. Sedes, & domicilium ejus ſit monaſterium Sanctæ Pudentianæ de Urbe juxtà Breve Urbani Octavi ſub datum Romæ die 22. Maji 1630. Videat porrò, nè ſine neceſſitate prodeat è monaſterio ſtationis ſuæ, idemque ab aliis Superioribus diligentèr obſervandum curet.

17. Officium ejus triennale ſit, quantum, videlicet, eſt intermedium tempus duorum Capitulorum Generalium, nec poſſit ad aliud triennium confirmari,

ri, ſtante alternativa inter utramque Provinciam.

18. Si autem divina benignitas huic Congregationi ſic benedixerit, ut patrum ad regimen idoneorum copiam habeat; qui Superiores fuerint, officii ſui triennio tranſacto, poſſint ad aliud triennium confirmari; poſt autem ab omni officio immunes in obedientia degant, niſi alitèr Capitulo viſum fuerit. Quando autem erit in Congregatione tanta copia patrum ad regimen idoneorum, Capituli Generalis judicium ſit.

19. Crimina, propter quæ prorsùs, & ſine exceptione deponentur tùm Abbas Generalis à Capitulo Generali, aut etiam ab Aſſiſtentibus, Viſitatoribus, & Procuratore generali conjunctis, vel alii quique Superiores ab Abbate Generali conſenſum Aſſiſtentium, & Procuratoris generalis adhibènte, ſi in aliquod eorum (quod avertat Deus) inciderint, hæc ſunt: Carnis copulatio, vel de violata caſtitate cum altera perſona talis ſuſpicio præbita, quæ vèhemens, & culpàbilis ab iiſdem ſupradictis judicata fuerit, audito ipſo Superiore reo, & rei veritate dumtaxat inſpecta; Converſio bonorum Congregationis in rem vel propriam, vel alienam, ſi res magni momenti fuerit Abbatis Generalis, & ſui Conſilii judicio. Item omne crimen, quod à jure civìli capite punitur, aut à jure canonico depoſitione, ſicut in deſcriptione viſitationis ſigillàtim explicabitur. Poſſint etiam quique Superiores, quantumvis innocentes & probi, à Capitulo Generali abſolvi, ut ſupra dictum eſt, quandocumque Congregationis utilitas id poſtulàverit.

20. Si Abbas Generalis ante tempus celebrandi Capituli exceſſerit è vita, aut exercèndo officio ſuo, quavis

quavis ratione inhabilis factus fuerit, uſque ad legitimum tempus celebrandi Capituli ſenior Aſſiſtens illius Provinciæ, cujus erat Abbas Generalis defunctus, Congregationem regat ſub nomine Vicarii Generalis. Pro ſe autem Vicarius Generalis hujuſmodi conſtituat Aſſiſtentem ſeniorem, quem alterius Aſſiſtentis, Viſitatorum generalium, & Procuratoris generalis præſentium tantùm pluralitas vocum elegerit.

21. Quod ſi, Abbate Generali defuncto, etiam Vicarius Generalis moriatur, ipſo jure Aſſiſtens novitèr electus ſuccedere debet, facta regula, quod quotiès Vicarius Generalis vel moritur, vel ante electionem Abbatis Generalis quacumque de cauſa ab officio ceſſat, in ejus locum ſuffectus Aſſiſtens ejuſdem Provinciæ ſuccedat.

22. Abbas Generalis ab officio abſolutus toto tempore, quò à ſuperioritate vacabit, titulo Abbatis ſemper gaudebit; ſubditus nihilominùs Priori ſuo capitulum culparum non adibit, nec publicis correctionibus ſubjacebit, ſed ſi corrigendus ſit, id ſumma reverentia à Superiore privatìm fiat. Ab officiis regularibus, quæ vel per hebdòmodam diſponuntur, vel aliis omnibus per vices imponuntur, immunis ſit, & ubique locorum poſt Superiorem localem immediatè cæteros omnes etiam Suppriores (niſi quando abſente Priore officio Prioris funguntur) præcedat. Sigillum peculiare ad firmandas epiſtolas hujuſmodi Abbati titulari conceditur localium Superiorum ſigillo ſimile, addita tamen in ejus ſummitate ſola mitra, & cum hac inſcriptione. Sigillum Abbatis titularis. Ejus porrò epiſtolæ non videantur,

nec

nec aperiantur, niſi ab ipſis, ad quos mittuntur. Duo Abbates hoc modo titulares in eodem monaſterio nō commorentur, nec eiſdem, niſi ab Abbate Generali, aut de ejuſdem conſenſu monaſteria aſſignentur. Si tamen ipſi ita petierint, conceſſum ſit Viſitatoribus Provincialibus, ut aliò traſmigrandi poteſtatem eis faciant. Præfati Abbates ad Capitulum Generale accedendi nullum jus acquiſitum habeant.

De ſenioribus Aſſiſtentibus.

1. Ut in rebus gerendis nihil eſt capitaliùs præcipiti temeritate, ita nihil eſt ſalutarius prudenti conſilio In quam ſententiam ſacra Scriptura, omnia fac (inquit) cum conſilio, & poſt factum non pœnitebis. Quamobrem è re Congregationis eſſe duximus adjungere Superiori ejus duos ſeniores Aſſiſtentes, & Procuratorem generalem Conſiliarios, & ſi divina benignitate Congregatio amplificata fuerit, Aſſiſtentes quatuor ſint. Habeant ii vocem conſultivam, non deciſivam, præterquam in caſibus, in quibus eorum aſſenſus in his Conſtitutionibus nominatim requiritur, & in iis, quæ ad Capitulum Generale propriè pertinentia, moramque dilationis non admittentia, ab Abbate Generali definienda erunt. Eorum autem electio quomodò fieri debeat, in deſcriptione Capituli Generalis exponetur.

2. Nullus in Seniorem Aſſiſtentem omninò aſſumatur, qui priùs officium Supprioris, aut Magiſtri Novitio-

vitiorum, vel Secretarii Abbatis Generalis per triennium non exercuerit, vel niſi per annos duodecim Lector Philoſophiæ, vel ſacræ Theologiæ fuerit.

3. Horum Aſſiſtentium, & Procuratoris generalis opera Abbas Generalis utatur tùm in adminiſtrandis rebus Congregationis; tùm in capiendo conſilio, ut cùm in partem oneris illi impoſiti veniant, & ille hoc adminiculo ſublevetur, & Congregatio firmiori præſidio munita perfectiùs gubernetur. Imò ſi Abbati Generali conſentaneum viſum fuerit, liceat illi pro majori rerum graviorum conſultatione, unà ſimùl cum Aſſiſtentibus, & Procuratore generali, alios etiam tùm Viſitatores generales, tum Provinciales ſibi conſultores adhibere; dummodò tamen conſultivè tantum, & non deciſivè concurrant, niſi eorum aſſenſus aliàs de jure requiratur, & hujuſmodi omnes Conſultores in ipſo actu conſultationis eadem loca inter ſe ſervent, quæ in cæteris conſeſſibus regularibus ſervari ſancitum eſt.

4. In eorum electione obſervetur, ut nunquàm (quod etiam de Viſitatoribus intelligendum erit) ex ejuſdem Provinciæ profeſſis ambo aſſumantur. Eorum autem, qui ſuperiore triennio Aſſiſtentes fuerint, alter in hoc. officio ad alterum triennium confirmetur, niſi forte videatur expedire, ut ambo ad idem munus repetantur, vel reijciantur.

5. Ad majorem tamē tùm novi Abbatis Generalis, tùm ejuſdem Conſiliariorum informationem, unus ſemper eorum, qui anteacto triennio fuerunt de corpore conſilii, pro eodem conſilio in ſequenti triennio eligatur.

6. Nolumus, Abbatem Generalem eorum ſequendis ſententiis ea neceſſitate adſtringi, ut contrà eas nihil poſſit ſtatuere. Hortamur tamen, ut eorum judicio, & prudentiæ multum tribuens, non facilè animum inducat à talibus viris diſſentire; cum præſertim ſciat, faciliùs fieri, ut unus erret, quam plures. Quæ autem nominatim decernimus cum conſenſu, non tantùm conſilio fieri debere, tunc valeant, rataque habeantur, cum Abbas Generalis in eis conſtituendis, alterius trium ſupradictorum conſenſum habuerit. Quod ſi id, de quo agitur, per vota ſecreta decernendum ſit, binis ille utatur calculis.

7. Si alter ſupradictorum antè expletum triennium diem ſuum obierit, aut quavis ratione ad officium ſuum factus fuerit inhabilis, aut crimen aliquod admiſerit, Abbati Generali curæ ſit, ut alius ſubrogetur, ad eamque rem conſenſum Aſſiſtentium, Viſitatorum Generalium, & Procuratoris generalis, qui præſentes fuerint, habeat, atque totam rem ex ſententia majoris partis conſtituat. Atque idem de Viſitatoribus, ac Procuratore generali dictum ſit. Eodem modo faciat, ſi alterius eorum præſentia, propter aliquod grave, aut neceſſarium negotium, quod ei gerendum alibi mandaverit, diutiùs ſit cariturus. Quod ſi Abbas Generalis ultrà diætas duas ab Urbe diſtaverit, & Aſſiſtentium, aut Viſitatorum alterum, aut Procuratorem generalem mori contingat, aut alio pacto inhabiles reddi; tunc ad id munus alium de conſenſu Aſſiſtentis comitis, vel alterius in ejus locum ſuffecti, itemque duorum aliorum, ſivè Priorum, ſivè Superiorum, vel ex vicinioribus monaſteriis, vel alia de cauſa præſentium, idem Abbas

Gene-

Generalis eligere valeat. Quod ſi plures Superiores hujuſmodi præſentes fuerint, eorum conſenſus requiratur, qui alios profeſſione antecedunt.

8. Senioribus Aſſiſtentibus aliud officium non imponatur, nec ullo modo eligi poſſint in Superiores alicujus monaſterii, ſeù aliud officium ſuſcipere, quod Aſſiſtentis præcipuo muneri ſit impedimento Ideò in adminiſtratione monaſterii, in quo vivent, minimè ſe interponant, nec juriſdictionem ullam habeant in eo, neque in ſpiritualibus, neque in temporalibus.

9. Cùm verò ipſi in choro, refectorio, aut alibi, ubi totum monaſterium convenire ſolet, abſente Abbate Generali, præſident; omnia ibi, præſentibus etiam quibuſcumque aliis Superioribus, præſtabunt, quæ præſtare ſolent monaſterii ſeniores, cum in abſentia Prioris, & Supprioris, in ſupradictis præſident locis.

De Viſitatoribus Generalibus.

1. Eligantur à Capitulo Generali duo præſtanti pietate, & prudentia Patres, qui cùm Abbas Generalis juſſerit, monaſteria graviter, & cum auctoritate viſitent. Si autem divina benignitate Congregatio creverit, quatuor, aut ſex eligantur.

2. In ſua viſitatione ſtatum omnium rerum tùm ſpiritualium, tùm temporalium cuiuſque monaſterii perſcrutentur juxtà formam deſcriptam. Præcipimus tamen ipſis Viſitatoribus tùm Generalibus, tùm Provincialibus, ne monaſterium reſidentiæ Abbatis

Generalis ſine eiuſdem participatione viſitent, nec ipſo inconſulto quaslibet promulgent ordinationes, aut cellam Secretarii præfati Abbatis Generalis viſitent. Hac tamen Conſtitutione præiudicium ullum præfatis Viſitatoribus inferre non intendimus, quin taxatum viaticum ab eodem monaſterio etiam non viſitato perſolvendum exigere poſſint & valeant.

3. Viſitatores porrò (quod idem dicimus de Procuratore generali) in quibus erunt monaſteriis, Priores locales præcedant, ſintque juriſdictioni Abbatis Generalis immediatè ſubjecti, ſigna ubicumque præſident Aſſiſtentium ad inſtar facientes.

4. Ambo ſimul nullo alio comite viſitent, actaque viſitationis ipſi perſcribant. Cui rei ſi alter eorum minus aptus fuerit, Abbas Generalis alium cum aſſenſu ſeniorum Aſſiſtentium, & Procuratoris generalis electum in illius locum ſufficiat.

5. Nullus in Viſitatorem generalem eligatur, qui prius officium Supprioris, aut Magiſtri Novitiorum, vel Secretarii Abbatis Generalis per triennium non exercuerit, aut denique niſi per annos duodecim Lector Philoſophiæ, aut ſacræ Theologiæ fuerit.

6. Quandiù viſitandorum monaſteriorum paucitas patietur, poſſit uterquè Viſitatorum alicui monaſterio præfici. Quod ſi major anni pars in viſitatione ponenda erit, vel propter multitudinem monaſteriorum, vel propter locorum intervalla, quibus inter ſe diſtant, tùm fas non ſit Viſitatoribus cuiquam monaſterio præeſſe.

7. Impenſam faciendam in viſitatione monaſteria viſitanda ſuſtineant. Confecta viſitatione acta per Viſitatores ad Abbatem Generalem referantur. Pro

eundo

eundo ad Capitulum Generale, & redeundo Viſitatoribus Generalibus providendum eſt à ſuis reſpectivè Provinciis juxtà taxam ab Abbate Generali conſiliarios ſuos in conſilium adhibente, ſingulis monaſteriis cuiuſque Provinciæ, aſſignandam.

De Procuratore Generali.

1. Cùm aliquem è Patribus Congregationis conſtitui, qui in Urbe apud Romanã Curiam negotia totius Congregationis procùret, perneceſſarium ſit, Capitulum Generale unum ad id officium deligat Procuratorem generalem appellandum ex profeſſis illius Provinciæ, ex quibus Abbas in eòdem Capitulo electus non fuerit, & Romæ commoraturum. Iſque vocem, prout ſuperius ſtatuimus, tùm conſultivam, tùm deciſivam eòdem modo, quo Aſſiſtentes, potiatur.

2. Nullus in Procuratorem generalem eligatur, qui prius per triennium officium Supprioris, aut Magiſtri Novitiorum, aut Secretarii Abbatis Generalis non exercuerit, aut denique niſi per annos duodecim fuerit lector Philoſophiæ, vel Sacræ Theologiæ.

3. Quæcumque literæ, facultates, aut conceſſiones à Romana Curia in gratiam Congregationis, aut alicuius eius monaſterii, aut etiam fratris cuiuſcumque impetrandæ erunt, per Procuratorem tantùm (excepto Abbate Generali) alium præterea neminem, petantur.

4. Is rerum graviorum ad univerſam Congregationem, & ad Conſtitutiones pertinentium procu-

randarum, niſi à Capitulo generali anteà celebrato facultatem receperit, ab Abbate Generali ſaltem accipiat, qui eam illi de ſeniorum Aſſiſtentium conſenſu, vel tradet, vel negabit; ſi ſecùs fecerit, gravi pœna multetur.

De Viſitatoribus Provincialibus.

1. Viſitatores Provinciales, qui ſingulis Provinciis præſint, conſtituantur in monaſterio commodiſſimo propriæ Provinciæ commoraturi. Qui Viſitatores Provinciales fuerint, non ſint Superiores cuiuſquam monaſterii, nec Abbas Generalis poſſit in hoc diſpenſare.

2. Nullus in Viſitatorem Provincialem omninò aſſumatur, qui prius per triennium officium Supprioris, aut Magiſtri Novitiorum, aut Secretarii Abbatis Generalis non exercuerit, aut deniquè niſi per duodecim annos Lector Philoſophiæ, aut ſacræ Theologiæ fuerit.

3. Semel ſaltem tertio quoque anno omnia monaſteria ſuarum Provinciarum viſitent, aut ſi minus poſſunt, ab alio idoneo viſitanda curent.

4. Cùm ad viſitationem proficiſcuntur, viſitationis Secretarium ex gravioribus ejuſdē Provinciæ Patribus de Conſenſu Abbatis Generalis aſſumere teneantur.

5. In cauſis criminalibus incipiendis, promovendis, & terminandis, itemque in monachorum, ac fratrum mutationibus, in approbandis Confeſſariis, & Prędicatoribus, duos viciniorum, ſcilicet, monaſteriorum Superiores in conſilium adhibere teneantur.

6. Si

6. Si Viſitator Provincialis diem ſuum obierit, vel alia quacumque de cauſa defecerit, totius Provinciæ regimen translatum eſſe cenſeatur in Superiorem monaſterii ordinariæ reſidentiæ ejuſdem Viſitatoris Provincialis, donec per Abbatem Generalem alitèr proviſum fuerit.

7. Novitii ſi ad habitum, vel ad profeſſionem recipiendi fuerint, Viſitatores Provinciales decreta ſummorum Pontificum, præſertim fel. record. Alexandri Papæ Septimi, curent obſervanda.

8. In reliquis omnibus eamdem omninò authoritatem, & iuriſdictionem in ſuis Provinciis habeant, exerceantque, quam Abbas Generalis in tota Congregatione habet, exercetque, iis dumtaxat exceptis, quæ in Conſtitutionibus eidem Abbati reſervantur cum conſenſu ſui conſilii expedienda.

De Superioribus ſingulorum Monaſteriorum.

1. Superiores ſingulorum monaſteriorum, qui ſinguli præſint ſuis monaſteriis, in Capitulo generali eligantur modo præſcripto, officiumque ſuum obtineant uſque ad alterum Capitulum.

2. Summam curam diligentiamque adhibeant in ſingulos ſibi commiſſos fratres, cum ſciant eorum ſibi reddendam eſſe rationem tùm apud Superiores, tùm apud ipſum Deum.

3. In ſervandæ diſciplinæ ſtudio, & in præſtanda Conſtitutionibus, & Ordinationibus obedientia ſtudeant cæteros anteire, nec ab æqualitatis regula diſcedant,

 dant,

dant, niſi quatenùs officii neceſſitas coègerit. Communibus exercitiis regularibus nequaquam ſe ſubdùcant, eàdem lege, qua cæteri fratres, adſtricti, chórum, capitulum, collationem Patrum, refectorium, dormitorium ſuis horis obeùndi (niſi gravis, & neceſſaria cauſa interdùm prohibùerit) ne diſciplina regularis eorum abſentia languèſcat.

4. Nullus in Superiorem monaſterii eligàtur, qui ſaltem decem profeſſionis annos, & ætatis triginta, non habuerit, idemque ſtatuimus de Suppriore, cum quo tamen Abbas Generalis de ſuorum Conſultorum conſilio poſſit diſpenſare.

5. Profeſſi unius Provinciæ ad gubernànda monaſteria altèrius Provinciæ non aſſumantur.

6. *Duplici debet doctrina ſuis præeſſe &c.* Ut duplici doctrina ſuis præſint, ſingulis celebrioribus feſtis, hoc eſt, in duplicibus primæ claſſis, itemque in diebus Circumciſionis Domini, & Nativitatis Beatæ Mariæ Virginis fratres ſui monaſterii in capitulo brevi ſaltem conciòne per ſe, vel per alium ad virtutem cohortèntur. Prætèreà doctrinam chriſtianam fratribus Clericis, & Donatis, aliiſque ſæculàribus domeſticis, qui opus habùerint, ſemel quaque hebdomada die feſto per aliquem fratrem idòneum tradendam curent.

7. Sit ijs curæ, ut ſemèl quoque menſe congregatis fratribus collatio, aut diſputatio pia, more ſanctis Patribus olim uſitato fiat de rebus ſpiritualibus, & ſanctis, ipſique Superiores interrògantium partes àgant.

8. Quòmodo quiſque fratrum ſuorum tempus, & horas ſuas collòcet, exquirant diligentèr, atque còg-

gno-

gnoſcant: denique operam, ut omnes omni tempore in officio ſint, & ambulent in ſapientia tempus redimentes.

9. Nullum locum, aut tempus opportunum prætermittant admonendi fratres ſuos tùm publicè, tùm privatim, præſertim ſi qua in re diſciplinæ ſeveritatem remolleſcere videant, ut confracta alligentur, infirma conſolidentur: ad eamque rem ſumant argumentum, quod occaſio dederit ex aliquo loco Regulæ, vel Conſtitutionum.

10. Singulis menſibus de ſtatu monaſteriorum ſuorum faciant certiorem per litteras Abbatem Generalem, aut certè Viſitatorem Provincialem, & tùm de perſonis, tùm de aliis rebus gravioribus, ſi quid opus ſit, eum conſulant.

11. Si quis Superior diem ſuum obierit, aut officio ſuo inhabilis euaſerit, aut, quod abſit, in crimen fuerit prolapſus, Supprior cum ſenioribus monaſterii Viſitatorem Provincialem per literas eius rei admoneat, qui ſtatim Abbatē Generalem conſulat. Quod ſi Viſitator Provincialis defuerit, ad ipſum Abbatē Generalem ſcribant, qui cum ſuorum Conſiliariorū conſenſu deſtituti Superiore monaſterii regimini proſpiciat.

12. Crimina porrò, propter quæ deponendus erit Superior quiſque ab Abbate Generali de ſuorum Conſiliariorum conſenſu, præter iam dicta ſuperiùs, pag. 14. ſint etiam ſequentia.

Non fidelitèr juxtà has Conſtitutiones exhibita redditaum conſignatio, & pecuniarum tàm ex capſis eccleſiæ, quam vndequaque habitarum, ſi res magni momenti Abbatis Generalis, & ſui conſilii ſententia iudicata fuerit.

Item

Item ea negligentia in viſitandis infirmis, & ſubveniendis tum eis, tùm ſenibus, quæ ab eodem Abbate Generali, ut ſuprà, culpàbilis, & gravis iudicabitur.

Item non facta omnibus ſuis pro feſto S. Andreæ (ſi admonitus fuerit) debita ſingulis veſtimentorum proviſio.

Item ſi in rerum temporalium cura ità negligens ſit, aut incapax, ut eius culpa, vel monaſterii bona ſtabilia deperdantur, vel infructuoſa iudicio eorum, qui viſitant, reddantur.

Demùm ſi ipſorum aliquis exemplaria monaſteriorum ædificandorum, & eccleſiarum à noſtris delineata, & deſcripta, non priùs à duobus architecticæ artis peritis examinata, & approbata, executioni mandabit.

De Abbatibus Titularibus iuxtà Bullam fel. recordat. Gregorii Decimitertii promovendis.

1. TITULI Abbatiales iuxtà ſupradictam Bullam in noſtra Congregatione quatuor ſint, duo, videlicet, in qualibet Prouincia. In Prouincia quidem Romana tituli Abbatiales erunt S. Sebaſtiani ad Catacumbas, & S. Silveſtri in Monte Soracte. In Prouincia vèro Pedemontana S. Bernardi Vercellarum, & S. Mariæ de Monte Ceniſio.

2. Huiuſmodi tituli in qualibet Provincia ſic erecti conferantur ſenibus benemeritis noſtræ Congregationis, qui ob ætatem, vel alià de cauſa inhabiles

effecti

effecti ſunt ad gubernia, & actualia regimina noſtræ Congregationis.

3. Nullus tamen in Abbatem titularem promoveatur, niſi ſexageſimum ætatis, & quadrageſimum religionis attingat annum, & niſi fuerit novem ſaltem annis alicuius monaſterii Abbas, vel Prior, aut Lector Theologiæ, vel Philoſophiæ, ſub pœna nullitatis promotionis; nec plures ſint huiuſmodi Abbates in qualibet Provincia; quam duo juxtà ſupradictam Bullam.

4. Hujuſmodi Abbates titulares teneantur à Superioribus monaſteriorum, in quibus degunt, benedictionem accipere, capitulum adire, quoties monaſterii negotia pertractanda ſunt, & in reliquis iiſdem Superioribus omninò ſubditi.

5. Inhibetur Abbatibus quibuſcumq; nè geſtàre poſſint annulos lapillis ornatos ſub pœna Abbatibus quidem titularibus privationis privilegiorum, & tituli abbatialis, localibus autem ſub pæna ſuſpenſionis ab officio per tres menſes, exceptis tamen diebus ſolemnioribus, quibus Abbates locales exercère valent pontificalia.

Hàctenus de iis, quæ graviora ſunt ad officium Abbatis Generalis, ſeniorum Aſſiſtentium, Viſitatorum generalium, Procuratoris generalis, Viſitatorum Provincialium, Superiorum cujuſque Monaſterii, & Abbatum titularium pertinentia. Cæterùm, ut in domo Dei omnia quam ordinatiſſima ſint, tùm prædictorum, tùm aliorum minorum Officialium, nempè Supprioris, Magiſtri Novitiorum, Cellerarii, Secretarii, Infirmarii, Portarii, & cæterorum officia latiùs ſeparàtim deſcribentur; ut

cum

cum quiſque quaſi ſub uno aſpectu promptum, explicatumque habeat, quid ſui officii ſit, in ejus adminiſtratione per inſcitiam non hæſitet, ſed omnia facilè, & expeditè exequatur.

De adhibendis ad conſilium fratribus.

CAPUT III.

1. CONVOCET *Abbas omnem Congregationem &c.* Omnis Congregationis nomine intelligimus non unius alicujus conventus, aut monaſterii, ſed totius Congregationis Monachos univerſos, quos in Capitulis generalibus Superiores referunt. Quæ autem pertinent ad hujuſmodi Capituli celebrationem, & ſingula in eo gerendà, poſt alias Conſtitutiones, extremo loco ſigillatim exponentur.

2. *Quoties aliqua præcipua agenda ſunt &c.* Horum nomine intelligimus ea, quæ ad cujuſque monaſterii capitulum pertinent, ut ſunt emptiones, & venditiones, conductiones, & locationes immobilium in biennium, aut triennium, eleemoſynę ſcutatum excedentes &c. In eis, & ſimilibus, quæ juxtà ſacros canones ſine capituli conſenſu validè fieri nequeunt, decernendis, niſi hujuſmodi conſenſus per vota ſecreta habeatur, irrita ſint, nulliuſque roboris, & Superiores prætereà, qui hanc Conſtitutionem tranſgreſſi fuerint, ab Abbate Generali, vel Viſitatore Provinciali, ſeù in actu viſitationis à Viſitatoribus ad tempus pro rei gravitate ab officiis ſuſpen-

ſpendantur. Eadem autem in capitulo cujuſque monaſterii propoſita tùm denique, cum majori parti vocalium placuerint, rata ſint, executionique mandentur, & ubi illa vocalium ſubſcriptione indigeant, eis omnes etiam diſcrepantes ipſi ſe ſubſcribere teneantur.

3. Mandamus autem Superioribus omnibus monaſteriorum bona, ſeù poſſeſſiones ante tempus præſcriptum, & locatione nondùm completa denuò locantibus, vel cenſuum fructus anticipatè exigentibus, nè ſub pœna privationis vocis activæ, & paſſivæ ipſo facto incurrenda, immaturas pecunias ex locationibus hujuſmodi, aut ex alio quocumque contractu exactas, vel exigendas alicui creditorum, vel alitèr in præjudicium ſucceſſoris, cui ipſæ pecuniæ debentur, ſine licentia Abbatis Generalis de conſenſu ſuorum Conſiliariorum, & majoris partis ſui capituli concèdenda, vel aſſignent, vel alio quocumque prætextu impendant, aut conſummant.

4. *Si qua verò minora agenda ſunt &c.* Horum minorum nomine, ad quæ exequenda Superiori monaſterii ſatis eſt ſeniores in conſilium adhibère, intelligimus quæ leviora, non tamen quotidiana ſunt; cujuſmodi eſt erogare plùs capitato, ſivè teſtone in eleemoſynam, uſque ad ſcutati ſummam; alicui, aut aliquibus fratrum aliquid eorum, quæ Regula, aut Conſtitutiones jubent, ad tempus diſpenſatione remittere, & alia hujuſmodi.

5. *Seniorum tantùm utatur conſilio &c.* Seniorum appellatione intelligimus præter Suppriorem cujuſque monaſterii, duos Sacerdotes, ubi decem vocales ſunt, aut unum Sacerdotem, ubi minor eſt numerus;

rus; quos Superior tanquam virtute, judicio, uſuque rerum præſtantiores è conventu ſuo elegerit, ut eorum conſilio adjuvetur. Quibus quotieſcumque de rebus temporalibus agitur, accedat Cellerarius. Admonendi Superioris monaſterii, cum humana infirmitate in officio vacillat, partes ſint majoris ex ſenioribus, idque modeſtè, & reverentèr faciat.

Quæ ſunt Inſtrumenta bonorum Operum.

CAPUT IV.

1. ABNEGARE *ſemetipſum ſibi &c.* Ad hanc ſanctiſſimam abnegationem comparandam multum conferet unicuique, ſi ad viliora quæque, humilioraque officia ſtudiosè ſe demittat, eaſque res potiſſimùm amplectatur, quas naturæ imbecillitas, aut propter aſperitatem, aut propter ignominiam magis refugit; ſi tamen ad eas Superioris juſſu vocatus fuerit.

2. *Corpus caſtigare.* In memoriam, & venerationem Dominicæ Paſſionis liceat cuique fratrum ſexta quaque feria, loco, & tempore à Superiore deputandis per ſpatium Pſalmi Miſerere, aut circitèr corpus ſuum verberibus cædere, frequentiùs non poſſit ſine licentia Superioris.

3. *A ſæculi actibus &c.* Rariſſimè viſitentur ſeculares, aut benefactores, præſertim mulieres, & numquam niſi propter magnam cauſam. Poſſint tamen

tamen benefactores, cùm neceſſarium videbitur, nec facilè prętermitti poterit hoc officium, à Superiore, vel alio de ejus mandato inviſi, pręſertim in morbo, nec in ejuſmodi, aut alia viſitatione liceat alteri fratrum ſeorſim cum muliere loqui, niſi fratre comite vidente, & audiente.

4. Nemo cujuſquam negotii quantumvis ad pietatem exercendam pertinentis procurationem ſuſcipiat ſine Superioris ſui licentia. Nemo ſine conceſſu Superioris ſui quicquam reſtituendū ei, cujus ęſt, aut in eleemoſynas erogandum, aut in alios quantumvis pios uſus conferendum à quoquam accipiat, aut petat. Non liceat fratri cuiquam eſſe arbitro honorario in compromiſſo, nec interponere ſe in litium, aut controverſiàrum diremptiònem.

5 Depoſitum pecuniarum ; veſtium, vini, tritici, aliarumque rerum ad mercaturam pertinentium non accipiatur in monaſterio.

6. *Orationi frequentèr incumbere*. Omni tempore, meditatio matutina per dimidię horę ſpatium poſt officium noctis fiat. Veſperi autem à S. Paſchate uſque ad feſtum S. Crucis in capite jejuniorum regularium poſt officium Veſperarum fiat. Reliquo anni tempore tantumdem temporis meditationi poſt Completorium impendàtur. Ad utramque porrò hanc meditationem trino tintinnabuli pulſu vòcentur fratres.

7. *Mala præterita cum lacrymis &c.* Ponat unuſquiſque quotidie, ſi minus bis poteſt, ſemel ſaltem cum decurſo dièi ſpatio iturus eſt cubitum, quartam, vel octavam certè partem horę in conſcientia excutienda, revocandiſque ſub judicii, & cenſurę ſeveritatem, quantum facere poterit, omnibus factis, dictis,

ctis, & cogitationibus ſuis illius diei; ſciens, quò frequentiùs id fecerit, eò ſibi purgatiòrem animum, ac mundiòrem futurum; à mundis autem corde viſum iri Deum ſpondet, ac rècipit ipſa veritas.

8. *Caſtitatem amare*. Votum caſtitatis quàm ſanctè reddendum ſit Deo à monachis, ſupervacàneum eſt dicere, cùm ſit luce ſolis clariùs. Quarè videant, ut hujus cœleſtis, & angelicę virtutis candòrem ab omni labe purum, & intactum quàm diligentiſſimè conſèrvent.

De Obedientia.

CAPUT V.

1. SUMMÆ curę ſit omnibus quam perfectiſſimè obedire juſſis Superiorum, tanquam Chriſti ipſius, ſivè ea literis conſignata ſint, ut Conſtitutiones, Ordinationes, àliaquè hujuſmodi cuiuſſcumque ſint generis, ſivè voce tantùm, aut etiam nutu data fuerint. Acceptòque, quod jubet Superior, ea celeritate confeſtim id perſequantur, omnibus rebus relictis, ut ne literam quidem inchoàtam abſòlvere ſibi fas eſſe ducant. Quin etiam ubi neque literis mandata juſſio, neque voce prolàta, neque nutu ſignificata erit, quid voluntati Superioris maximè conſentàneum ſit, attentè cògitent, & quibus pòterunt conjectùris, & argumentis còlligant, ad idque ſe accòmmodent. Nec majoribus tantùm obtèmperent, ſed minimis etiam Officialibus in iis, quę ad eorum officium pertinent.

2. Prę-

2. Prçceptum Superioris, ſi de re majoris momenti, & verbis prçceptivis factum fuerit, ab eo, cui datur, genu flexo accipiatur: ſin aliter, profunda inclinatione. Quç etiam ſufficiat, cùm fratres congregati, ſicut in capitulo fit, ipſum illud prçceptum accipient.

3. Quidquid acturi erunt, cum Superiore ſuo communicent. Ad obedientiam pertinet, ut quiſque promptus, & expeditus ſit ad officia quæque, miniſteriaque monaſterii, & ſi quid aliud operam, & ſedulitatem monachi requirit. Ad ea igitur cùm primùm tintinnabulo, aut alio quovis ſigno vocantur fratres, nulla interpoſita mora, continuò ſe conferant.

4. Si quis tardus, languidus, aut difficilis ad obedientiam fuerit, aut in voluntate Superioris non acquieſcens, alicujus favòre, vel auxilio cupiditatem ſuam explère conatus fuerit, aut id in alterius gratiam tentaverit (quod in monacho facinus indignum eſt) gravi animadverſione coerceatur.

5. Fratres, qui ad fora eccleſiaſtica (ſanctæ Sedis Apoſtolicç excepto) vel ad ſecularia recurrere, vel ad Capitulum Generale appellàre tentàverit, vel id ſe facturos minati fuerint, ut mandatorum Abbatis Generalis executionem eludant, ipſo facto voce activa, & paſſiva, ſi Clerici fuerint, privati exiſtant, ſi Donati, jejunio uno in pane, & aqua ſingulis hebdomadis per annum plectantur.

De Taciturnitate.

CAPUT VI.

1. ANTIQUISSIMO, ſanctiſſimoque more ſanctorum Patrum Ordinis noſtri ſint in ſingulis monaſteriis bina locutoria, alterum in clauſtro, aut proximè: alterum propè infirmitorium, ubi loquantur, quibus licentia data fuerit. Ea locutoria aperta, & patentia ſint, atque adeò ſine oſtio. Superiores tamen in ea ſecedere non teneantur cum aliquo locuturi.

2. Ut conſtitutis locis, & temporibus ſilentii religio ſanctiùs ſervetur, inviolataque ſit, ſemel in die, liceat fratribus in his locutoriis aliquod ex intervallis temporis, quibus abſunt à choro, pio, & religioſo colloquio conſumere, aut etiam iucunda per viridarium ambulatione animum relaxare: ſic tamen, ut clamor, & omnis petulantia procùl abſit. His autem colloquiis ſemper interſit Superior monaſterii, vel aliquis ſeniorum.

3. Hos ſermones cum pudore, & modeſtia conſerant voce ſubmiſſa, ut religioni addictos homines decet, nec inter ſe contendant, aut altercentur. Sed ſi qua in re fortè diſſenſio opinionum inciderit, propoſitis placidè, benignèque rationibus, eam moderationem adhibeant, ut eos non vincendi contrà ſentientes, oſtentandique ingenii, vel doctrinæ cupiditate ferri, ſed veri inveſtigandi ſtudio tantum duci appareat. Hi ſermones plerumque ſint de ratione comparandæ abnega-

negationis ſui, aut de progreſſu in virtutis ſtudio faciendo, adhibita frequenti cohortatione ad ſanctam charitatem, coniunctionemque animorum in Domino. Quod etiam faciant, qui extrà hæc ſolemnia colloquia inter ſe loquentur permiſſu Superioris.

4. Quæ ad regimen Congregationis, aut monaſterii ſpectant, nemo curioſè exquirat, aut de ijs ſermonem inijciat; ſed quiſque in ſeſe tantùm intuens, & ad officium ſuum attentus, quicquid de ſe, aut aliis conſtitutum fuerit, tanquàm divinitùs decretum æquo animo ſecurus accipiat.

5. Caveant omnes ab eo affectu, quo plerique ſolent de ſuæ nationis hominibus præclarè ſentientes, & loquentes, in alienæ nationis homines iniquiore animo procaciter inuehi; complectantur potiùs omni charitate in Domino, laudibuſque proſequantur alienas nationes de ſua tacentes. Atque, ut peccandi in hoc genere præcidatur occaſio, nullus in colloquio de bellis, aut contentionibus Principum Chriſtianorum inducatur ſermo.

6. *Scurilitates verò, &c.* Ut omnis ludi, ludicræque leuitatis, & petulantiæ in monaſterio removeatur occaſio, nullo modo, nulloque tempore liceat in ulla parte monaſterii canes, aùt aves, aut aliud animal ad delicias comparatum alere, aut habère. Qui ſecùs fecerit, panis, & aquæ jeiunio plectatur in medio refectorio cibum capiens, donec eiuſmodi animalia eiècerit è monaſterio.

De Humilitate.

CAPVT VII.

1. *SI omni vilitate, & extremitate contentus ſit monachus &c.* Sicut in media rerum copia periclitatur humilitas, ità in paupertate tutiſſima eſt. Quarè ſcitè ſanè à Chryſoſtomo dictum eſt, paupertatem manuductricem eſſe ad Cœlum. Colatur igitur ea à monacho, ſitque ei in amore, & deliciis, nec ulla, vel minima re unquam violetur. Ac ſibi quiſque perſuadeat rerum monaſterii ad vitæ uſum comparatarum minimam, deterrimamque partem ſibi ceſſuram, ùt ad patientiam, & mortificationem ſalubritèr exerceatur.

2. Supellex omnis, & inſtrumenta monachorum ſint qualia decent pauperes. Lances, patinæ, urceoli, cæteraque menſæ vaſa ſint fictilia, aut lignea, aut certè ſtamnea, ſimpliciſſimique operis. Menſæ ſtructura ſimplici ternos palmos altæ, binos cum dimidio latæ, mappa ſæculari more non ſternantur; ſed cuique fratri binę apponantur mappulę, vna quidem pectori admovenda, & altera ſuper menſam ſternenda, cum ſimplicis artificii cultello, fuſcinula, & cochleari.

3. Breviaria, libri, cęteraque omnia, quę monacho ſunt vſui, non ſint exquiſitè aut affabrè ornata, ſed eorum, quibus deſeruiunt, paupertatem ipſa ſpecie teſtentur. In crucibus, coronis, Agnus Dei, imaginibus, & aliis hujuſmodi ſumma ſimplicitas ſervetur.

tur. Non adhibeatur eis aurum, aùt argentum, ac nè ebur quidem, nec quicquam eorum unius julii, vel illius valoris, vel ad ſummum duorum iuliorum pretium excedat. Quod ſi maioris pretii fuerit, quantùmvis ſit dono datum ab extràneis, non poſſit fratri cuiquam habendum permitti.

4. Omnia ędificia, monaſteriaque noſtra ſimplicis ſtructurę ſint, commodę tàmen, atque opportunę ad diſciplinę noſtrę obſervantiam. Debet enim nobis eſſe perſuaſiſſimum, nos quò incultiùs ędificamus domos noſtras, hòc ſplendidiùs ędificare conſcientias tùm noſtras, tùm alienas; cum ſtudium paupertatis maximum ſit monachorum decus.

5. Nullis niſi ſimplicibus picturis, & in locis publicis, hoc eſt, capitulo, refectorio, dormitorio; nec in omni eorum parte, ſed in capite tantùm, ornata ſint.

6. Sacerdotum, & altàris miniſtrorum, aliaque eccleſię, & altarium ornamenta munda ſempèr ſint, ac nitida, & devotionem redolentia. Pyxis, calices, patènę, & oſtenſoria ipſa argentea ſint, vel auro illita, & tabernaculum ipſum intrinſecùs ſerico ſaltem panno veſtitum ſit, & extrinſecùs inauratum.

De Officiis divinis in noctibus.

CAPUT VIII. 8.

1. OCTAVA *hora noctis ſurgendum eſt &c.* Octavę horę nomine intelligimus ſecundę partis noctis in tres partes diuiſę horam vltimam, ut nox veterum more accepta, hoc eſt, ſpatium temporis, quod à ſolis occaſu ad eius ortum ſequentis diei decurrit, in duodecim horas inæquales diuidàtur. Quare hyberno tempore, cùm nox eſt quindecim horarum ęqualium, & communium, quę dicitur à S. Benedicto octaua noctis hora, decima erit huius ętatis horologiòrum Italicòrum, Gallicòrum autem ſecunda cum dimidia poſt mediam noctem.

2. Fratres ad crepitàculi ſignum expergefacti continuò ſurgentes gratias Deo agant, & cùm primũ vigiliarum ſignũ audierint, eant alacritèr in chorum. In eum ingreſſi, ſi tranſeant ante aliquod altare, profunda inclinatione illud venerentur, & ſi in eo ſacrum Domini corpus fuerit, id genuflectentes adòrent; & cùm in ſua loca peruenerint, iterùm altári inclinent, ut in rituali, & ſtantes deindè pia meditatione contendant animum ſancto igne diuini amoris inflammatum ad Dei laudes ritè, religioſèque concinendas excitare, donec ſignum poſtrèmum officii detur. Ritus, & ceremonię toto diuino officio tùm diurno, tùm nocturno ſeruandę petantur è Rituali nouo ad antiquiſſimam conſuetudinem Ordinis noſtri, quantum fieri potuit, accommodàto.

3. A cho-

3. A choro, publicàque recitatione diuini officii nemo abſit, niſi juſto impedimento prohibitus de Superioris licentia. Iique maximè adeſſe ſempèr ſtudeant, quorum aliqua propria functio eſt, vel officium in choro. Qui autem abſuerit, det operam, ut in choro, vel loco certè alio, qui ſacram precationem deceat, & euagationi animi occaſionem non prębeat, officium recitet.

4. *Ut jam digeſti ſurgant.* A Paſcha ad Kalendas Octobris non liceat cuiquam, cùm poſt completorium itum eſt in dormitorium, ſuprà horę ſpatium vigiliam producere, nec reliquo anni tẽpore ſuprà duas horas, niſi Superior id nominatim conceſſerit.

Quot Pſalmi dicendi ſunt nocturnis horis Cap. IX.

Qualitèr Æſtatis tempore agatur nocturna laus. Cap. X.

Qualitèr Dominicis diebus Vigiliæ agantur. Cap. XI.

Quómodo Matutinorum ſolemnitas agatur.

CAPUT XII. 12.

1. DIEBUS Dominicis, & feſtis, quibus ab opere vacatur, in miſſa conventuali, ideſt, cantata, quatuor ad minùs cerei accenſi ſuper Altare luceant. Diebus verò ſolemnioribus, hoc eſt, quibus celebrandæ miſſæ majoris Superioris partes ſunt, ſex ad minus cerei accendantur.

Qualitèr privatis diebus Matutini agantur.

CAPUT XIII. 13.

1. L*ITANIÆ*, *& completum eſt &c.* Litaniarum nomine intelligimus Kyrie eleiſon, quod dicitur ante Pater noſter.

Qualitèr in Natalitiis ſanctorum Vigiliæ agantur.

C A P U T XIV. 14

1. SUPERIORIBUS quibuſque monaſteriorum curæ ſit, ut dies feſti indicti, & à Sancta Sede Apoſtolica in pòſterùm indicéndi celebrentur.

Quibus temporibus dicatur Alleluja.

C A P U T XV. 15

1. *ALLELVIA*, nè à Sancta Romana Eccleſia diſcrepèmus, eo tempore, & iis locis dumtaxat dicatur, quibus in Breviario, & Miſſali monaſticis dici prĕcipitur.

Qualitèr divina opera per diem agàntur.

C A P U T XVI. 16

1. IN triplici officiò decantando, hoc eſt, Regulę, Beatiſſimę Virginis, & Defunctorum, forma, & ritus in Breviario monaſtiço Pauli Quinti ſan-

ſanctę memorię prçſcripti, & ſervato decreto ſacrę Congregationis Rituum ſub die 23. Julii 1661. emanàto, omninò obſerventur.

2. Officium Beatiſſimę Virginis cantu, qui dicitur indirectum, ſemper canatur; Itemque officium Defunctorum, prçterquam in majoribus anniverſariis, & pro prçſenti Defuncto, in quibus cantetur ad prçſcriptum Ritualis lib. 1. cap. 30.

3. Tertia, & Sexta ſimùl, & conjunctim in unoquoque monaſterio, jejuniorum diebus recitari poſſint.

4. Nulli impoſterùm detur habitus converſorum. Qui ſùperſunt, omnia ſervabunt, quę ipſis jam in Conſtitutionibus impreſſis Romæ anno 1668. prçſcribuntur. Donati, quorum in operis, & miniſteriis temporalibus monaſterii verſatur officium, horarum canonicarum penſum per orationis Dominicę, & ſalutationis Angelicę certo numero definitam repetitionem perſolvant. Ac pro vigiliis quidem, aùt nocturnis dicant viginti Pater noſter, totidemque Ave Maria, pro laudibus, & veſperis dena, pro rèliquis ſingulis horis quina, ſed diebus Dominicis, & feſtis, quibus ab opere ceſſatur, duplicato penſo dicant ad Nocturnos quadraginta Pater, & Ave. Reliqua officia non duplicent.

5. Donati, ſivè ſolemnitèr, ſivè ſimplicitèr profeſſi diebus Dominicis, & feſtis, quibus vacatur, conveniant ad omnes horas canonicas tùm diurnas, tùm nocturnas in locum ſibi extrà chorum conſtitutum, ubi profeſſione antiquiòri curę ſit alios interim in officio, diſciplinàque continère. Cęteris diebus ad nocturnos, laudes, & completorium tantùm

con-

conveniant in dictum locum. Reliquarum autem horarum preces, cùm earum tempus inciderit, ubicumque ſunt in opere ſuo, genibus flexis antè aliquod oratorium, quantum fieri poterit, perſolvant, nec eas propter ullum opus, aùt negotium non penitùs neceſſarium differant.

6. Ad Antiphònam finalem poſt completorium decantandam, & meditationem ſubſequentem ipſi donati, ſi fieri poſſit (de quo Superioris judicium ſit) quàm diligentiſſimè conveniant, aqua benedicta poſt à Superiore aſpergendi, & rectà cubitum cum ſilentio ituri. Sin autem donati ad prędictam Antiphònam venire non poterunt, at aquę benedictę aſperſioni ſemper adſint.

Quot Pſalmi per eaſdem horas canendi ſunt. Cap. XVII. 17

Quo ordine ipſi Pſalmi dicendi ſunt. Cap. XVIII. 18

De diſciplina Pſallendi.

CAPUT XIX. 19

1. AD divini cujuſque officii celebrationem, ne qua ex parte clàudicet, juxtà pręſcriptum Breviarii monaſtici, & Ritualis ritè dirigendam, in omni Congregationis monaſterio eligàtur ab ejus Su-

periore Prędectus ceremoniarum, idem, videlicet, qui cantor, cui id officium ſedulò gerenti omnes in eo genere obediant.

2. In Pſalmis, canticis, hymnis, antiphonis, & cęteris ad officium, & miſſam ſpectantibus cantandis, cantus Gregorianus, & ordinis noſtri adhibeatur, ſervatis, quę pręcepta ſunt à Divo Bernardo ſerm. 47. in Cantica Canticorum, & ad Manualis chori, & Ritualis pręſcriptum.

3. Regulę officium aliquantò graviùs, & lentiùs cantetur, quàm Beatiſſimę Virginis, & hoc lentiùs, quam officium Defunctorum. Quod tamen ipſum diſtinctè, & cum aliqua reſpiratione, vel pauſa in medio quoque verſu pronuncietur. Diebus verò Dominicis, & feſtis, pręſertim ſolemnioribus, in regularis, & Beatiſſimę Virginis officii decantatione major etiam lentitudo ſolito adhibeatur.

4. In nulla divini officii, aùt miſſarum parte liceat cantu figurato, aùt ſymphoniaco, vel muſico, aùt quovis alio genere muſici inſtrumenti uti, nec in ea re diſpenſari poſſit, niſi bis, aut ter in anno. Permittitur tamen in eccleſiis noſtris, divinorum officiorum tempore, Organorum uſus ad formam Ritualis, & non alio modo.

De reverentia Orationis.

CAPUT XX.

1. CUM *omni puritatis devotione &c.* Ne per aſpectum extraneorum animus per ſe ip-

ſum

ſum ſatis lubricus, & mobilis ab oratione, & piis meditationibus ad inania avocetur, non admittantur extranei in choros monaſteriorum noſtrorum tempore, quo celebratur divinum officium, nec intrà cancellos altaris, niſi Religioſi, & Clerici.

De Decanis Monaſterii.

CAPUT XXI. 21

1. SI *major fuerit Congregatio &c.* In noſtris monaſteriis regendis ſufficiat poſt Superiorem Prior in Abbatiis: in Prioratibus verò poſt Priorem Supprior ex Sacerdotibus ſemper eligendi.

2. *Secundum vitæ meritum, & ſapientiæ doctrinam &c.* Et ſi probitati, & ſanctimonię quantavis doctrina, aùt eruditio nè comparari quidem poteſt; cùm tamen illi ex hac multum roboris, & perſidii accedere ſoleat, ùt noſtris ad ſuę ſalutis, & alienę rem feliciter gerendam in Domino, nullum genus auxilii deſit, opere pretium viſum eſt, hoc etiam doctrinę adjumentum illis tradere. Quapropter Abbas Generalis in ipſo Capitulo Generali antè Superiorum localium electionem de Aſſiſtentium, Viſitatorum, & Procuratoris generalis conſilio unum, vel plura monaſteria, in quo, vel quibus Novitii non ſint, in quali bet Provincia pro ſtudiis tam Philoſophię, quam ſacrę Theologię, atque etiam Grammaticę, ſeù Humani-

manitatis deputare teneatur, auditis tamen priùs eorum ſententiis, qui preterito triennio prefuerunt monaſteriis, in quibus prefata ſtudia collocari exiſtimat, in quibus monaſteriis, ut ſuprà, pro ſtudiis deputatis, legantur predictę facultates ijs, quos Abbas Generalis, vel Viſitator Prouincialis de ſuorum reſpectivè Conſiliariorum conſilio ad id idoneos judicaverit.

3. Monachis ſtudiis literarum vacaturis immunitas ab opere manuum concedatur, à communibus tamen exercitiis regularibus chori, coquinę, & lectoris menſę nequaquam immunes exiſtant.

4. Lectores Theologiæ, ac Philoſophiæ ſicut, & Prædicatores cum actu legunt, vel concionantur à divinis officiis, aliiſque regularibus exercitiis nonnullis, prout in Rituali, excuſentur, & tam Lectores Piloſophiæ, ac ſacræ Theologiæ, qui per annos duodecim perlegerint, exemptionem à lectione menſæ, & miniſterio coquinæ conſequantur, atque habilitatem habere cenſeantur ad omnes eas dignitates, ad quas habiles à noſtris Conſtitutionibus declarantur, qui per triennium officia Supprioris, Magiſtri Novitiorum, & Secretarii Abbatis Generalis exercuerint, dummodò alio impedimento devincti non fuerint.

5. Cum unius triennii ſpatium nimis breve ſit ad omnes Theologicos tractatus habendos, indèque fiat, ut ad animarum noſtrarum, ác aliarum inſtructionem utiliores tractatus prætermittantur; Impoſterùm, qui ſacræ Theologiæ Scholaſticæ Lectores deputati fuerint, per quadriennium ſaltem idem munus proſequantur, quo tempore teneantur ſtudentes

ſibi

ſibi commiſſos edocere omnes tractatus diſtributos, ut infrà: Anno primo de Deo Uno, & Trino. Anno ſecundo, de Angelis, de Beatitudine, & de Actibus humanis. Anno tertio, tractatus de Vitiis, & Peccatis, de Divina Gratia, & de Virtutibus Theologicis. Anno quarto, de Incarnatione, de Sacramentis in genere, de Sacroſancta Euchariſtia, & de Pœnitentia. Lectores autem Theologiæ moralis unico triennio integrum Theologiæ moralis curſum conficiant, & præter hujus quotidianam lectionem, habeant etiam lectionem Sacræ Scripturæ bis, vel ter in hebdomada, horis tamen ſtabiliendis à Superiore locali, quibus Lectoribus ſedulò munus ſuum exequentibus omnia conceduntur privilegia, quibus alii Lectores fruuntur; Præcipimus inſuper Lectoribus, ut animarum potiùs utilitati conſulentes, quam ingenii oſtentationi ſtudentes eas ſententias edoceant, quæ communiores, & probabiliores ſunt, quod ſi quacunque de cauſa, qui in ſtudii principio deputatus fuerit Lector, munus ſuum proſecutus non fuerit; tunc Lector ſubrogatus tractatus non traditos edoceat, ità ut nunquam initium fiat à primo tractatu de Deo, quin omnes ſupradicti tractatus fuerint expleti; Studentes verò Lectoribus ſuis omni humilitate, & charitate obſequantur. Si quis verò è ſtudentibus cum Lectore ſuo verbis procacibus ſivè in ſtudio, ſivè foris altercare, aùt in eundem aliquid moliri, vel eidem detrahere auſus fuerit, is præter congruam ſatisfactionem eidem dandam, pro prima, & ſecunda vice pœna gravi multetur, ſi verò tertiò in idem inciderit, multetur pœna graviori, & à ſtudio removeatur. Injungimus etiam Superioribus monaſterio-

ſteriorum pro ſtudiis deputatorum, ne Studentibus aliquod munus mandent, quod eiſdem vagationis, aùt diſtractionis à ſtudio cauſam præbeat, ſed omninò invigilent, ut totaliter ſtudio, cui deputati ſunt, incũmbant; Item, quantum fieri poterit, conferentiis, quæ per hebdomadam fiunt, aſſiſtere ſatagant, & ſæpè inopinatò, dum lectio repetitur, aùt argumentum fit, in ſtudium ſe cõnferant, præcipuè in diſputationibus, & conferentiis hebdomadariis, & menſalibus, quæ omninò fieri debent: ſic etiam meliùs negligentes corrigent, & caſtigabunt, ac diligentibus animum adjicient; Studentes tandem quotidianæ recreationis tempore omnes in unum conveniant circulum, & de ſuis lectionibus diſſerant, diſputent, & argumententur; Non autem ſolum Superiores locales, ſed etiam Viſitatores Provinciales invigilent ſuper his, & aliis in Rituali contentis legibus obſervandis, & tranſgreſſores omninò corripiant, & caſtigent; Lectores verò Philoſophiæ teneantur triennalis ſtudii tempore etiam Ethicam edocère.

6. Statuimus etiam, ut ad vtilitatem, tùm promotorum ad ordines, tùm promouendorum uno, aùt altero die cuiuſque hebdomadę ratio fidei articulorum, ſacramentorum eccleſię, Decalogi, aliorumque eiuſmodi ſimplici, minimèque curioſa explicatione tradatur. Sacerdotes dẽnique ad ſcientiã caſuum conſcientię uno, & altero minimùm die cuiuſque hebdomadę informentur. Omnibus autem in vniuerſum, maximèque ijs, qui linguę latinę ſtudebunt, omni librorum obſcęnorum, aùt inania tractantium lectione interdicimus.

7. Dona-

7. Donati nullo pacto literis operam dent, aùt id ſibi concedi petant. Qui tamen eorum expeditè legere ſciuerint, ijs prętor libellum de doctrina chriſtiana, & horas Beatiſſimę Virginis, alius tantùm liber ſpiritualis concedi poſſit. Qui eorum plus in hoc genere ſibi aſſumpſerit, ieiunio panis, & aquę unum diem multetur, aùt alitèr puniatur arbritrio Superioris.

8. *Quod ſi quis fortè ex eis &c.* Superior monaſterii, ſi quem ſuorum propter ſcientiam, exiſtimationem, nomen, aùt etiam officium, & munus grauius, quo fortè fungitur, aùt propter aliam quamcumque cauſam ſibi placere, & ſuperbia efferri animadverterit, aùt propter naturę, vel ingenii eius propenſionem ad inanem gloriam, periculum eſſe viderit, nè in id vitium incidat, omnem rationem prudentèr ineat, qua malo vel orto medeatur, vel orienti occurrat, & ſaluti fratris, & Congregationi (cujus in humilitate, & contemptu omnis humanę glorię ſummum decus, & dignitas eſt) proſpiciat, atque conſulat. Quin etiam, ſi neceſſe eſſe viderit, eum, qui propter officium ſeſe inſolenter effert, de officio eijciat.

Quomodò dormiant Monachi.

CAPUT XXII.

1. SINGULI *per ſingulos lectos &c.* Ut & honeſtati, & ſtudio ſanctę orationis ſolitudinem amantis eadem opera ſerviatur, ſtatuimus, ùt in poſterùm vſitato aliis religionibus more, noſtrorum

monaſteriorum dormitoria in cellulas diſtincta ſint. Singulis fratribus ſingulę cellulę ſint, exceptis Nouitijs, & nouis Profeſſis, qui quandiù Magiſtro Novitiorum ſuberunt, unicam maiorem cellam lectis unicuiq; ſeparatim aſſignandis diſtinctã habeant vniverſi.

2. Cella cuiuſque monachi palmos Romanos ſexdecim circitèr in longitudine, quindecim verò circitèr in latitudine non excedat, & alta proportionabiliter ſit. Feneſtra palmis quinque cum dimidio circitèr alta ſit, & lata circiter tribus. Cellulę oſtium ſit palmos nouem altum, & quatuor circitèr latum, claui utique ad excludendos ſęculares obſerandum; ita tamen, ut commúnis clavis opera Superior illud aperire poſſit, & cellam ingredi, cùm expedire judicaverit. Superiorum nihilominùs, Magiſtri Nouitiorum, & Secretarii Abbatis Generalis cellulę poſſint claui peculiari obſerari.

3. Cellula quęque habeat in ſuperiore parte oſtij ſui foramen rotundum, tabella facilè mobili extrinſecùs coopertum, nimirum, ut per id foramen frater cellula ſua incluſus poſſit conſpici a Superiore, vel Superioribus, quibus tantùm hoc concedimus, ut quid agat frater, ſtudiis nè ſpiritualibus vacet, an otio fortè langueat, ſcire poſſint, nec quiſquam id foramen intùs occludere, aut aperire audeat. Qui contrà fecerit, ieiunium panis, & aquę per unum diem in medio refectorio ſubeat. Tabellę autem ſupradictę affixa ſit imago Sancti alicuius in charta depicta, ex quo Sancto cellula nomen accipiat.

4. Sicùt cellulę dormitorii ſimiles inter ſe, & uniformes eſſe debent, ſit etiam ſupellex ipſarum prorsùs uniformis, ut in omnibus ſimplicitas, & paupertas

tas monaſtica eluceant. In quaque cellula ſit lectulus ligneus operis ſimpliciſſimi, & in eo ſubſtratus ſaccus palearum, aùt matta iuncea cum ſacculo palearum pro capitali: poſtremò ſagum unum, aùt alterum, ſi opus fuerit, id eſt, ſtragula ſimplicitatis religioſę ad corpus cooperiendum: Qui tamen voluerit ſuper nudis tabulis ſomnum capere, liceat, niſi Superior nominatim prohibuerit. Imagines religioſę ſint in quaque cellula duę, aut tres ad ſummum, eęque ſimplices, auro, aùt argento nequaquàm illitę. Sit etiam ſella cum menſula, & pluteolus, aùt aſſer ad aliquot libros, aut alia neceſſaria reponenda.

5. Camini in cellis, niſi Abbati Generali, aùt alicui Superiorum, vel Prędicatorum de eiuſdem Abbatis Generalis licentia nemini permittantur.

6. In cellulam alienam nemini pręter Superiorem ingredi fas ſit, qui licentiam ab eo nominatim non habuerit. Quam tamen non concédat poſtquam pulſatum eſt ad Salutationem Angelicam veſperi, aùt antequam pulſatum ſit manè, aùt tempore quietis meridianę. Qui ſecùs fecerit, jejunio panis, & aquę plectatur, aùt alia pœna graviori arbitrio Superioris.

7. Quotiès quis de licentia Superioris in cellulam alienam erit ingreſſurus, dicat ad oſtium cellulę, *Benedicamus Domino*. Qui autem intùs eſt, reſpondeat, *Deo gratias*, nec ille antè intret, quam hoc audierit, & dum ibi ambo fuerint, ſit oſtium apertum. Liceat cuique fratri ingredi in cellulam Superioris, & cuique Novitio, & novo Profeſſo in cellulam Magiſtri Novitiorum.

8. *Candela in eadem cella &c.* Cellę illius nomine ipſum dormitorium intelligimus, cellulis, ut diximus

mus, diſtinctum, in quo candela, aùt lucerna ſit, aliquantò antequam exeatur à completorio, accendenda: ut fratres, dùm è choro in dormitorium veniunt, lumen ibi reperiant. Idque lumen totam noctem uſque ad diem perdùret. Dormitorium autem fratribus ingreſſis obſeretur, tradanturque claues Superiori.

9. Dormitorium, celluleque omnes ſingulis ſaltem hebdomadis euerrantur, omnibuſque ſordibus expurgentur. Fratres per dormitorium ambulantes placidè, & ſuſpenſo pede ambulent, ne quo ſtrepitu alii obturbentur.

10. *Veſtiti dormiant &c.* Nemo ſine cuculla dormiat, quod ſi quis non veſtitus tunica ſaltem, caputio, & cingulo dormierit, is ieiunio panis, & aquæ totiès quotiès plectatur.

De excommunicatione culparum.

C A P U T XXIII. 23

1. QUAMVIS culpę, quę committi poſſunt à Monachis, tam multę, varię, multipliceſque ſint, ut nec ipſę, nec pœnę ſingulis ipſarum debitę deſcribi ſigillatim ullo modo poſſint, ut tamen Superioribus lux àliqua afferatur, qua varietates earum poſſint internoſcere, atque ità peccantibus pro modo culpę cujuſque juſtas pœnas irrogare, opere pretium duximus culpas omnes in pauca genera conferre, & cuique generi pœnam ejus menſurę reſpondentem definire; ità tamen ut ea Superioris

arbi-

arbitrio frequenter augenda, vel minuenda ſit; cum ſępè propter circumſtantias, & culpę ſuo genere leves, graves reddantur, & ſuo genere graves, leves fiant. Igitur, ut culpas leves taceamus, ponatur culparum majoris momenti tria eſſe genera, & idcircò pœnas quoque in triplici eſſe differentia. Quod, videlicet, S. P. Benedictus voluit, cùm tres excommunicationis modos conſtituit.

2. Culpę ſunt graves, graviores, & graviſſimę. Gravis culpa eſt, in quam qui incidit, menſę participatione privatur. Cui pœnę adjunctę ſunt, & alię; cujuſmodi eſt prohiberi Pſalmum, aut Antiphonam in choro imponere, & lectionem recitare, item refectionem cibi poſt fratrum refectionem capere. Quę quidem pœna, quamvis ſegreget fratrem à fratrum cætu, quod ad hęc attinet, in aliis tamen rebus ab eorum conſortio non ſejungit.

3. Gravior culpa eſt, in cujus pœnam frater non ſolum à menſa communi, & aliis adjunctis excluditur, ſed ab ipſo etiam Oratorio. Quapropter omni ſermone, commercioque fratrum ei interdicitur, debetque ſeorſum ab aliis refici, & opus ſibi injunctum facere.

4. Graviſſima verò culpa eſt, cujus pœna propriè excommunicatio dicitur, qua qui tenetur à Superiore tanquam membrum putridum ab omni aliorum ſocietate pręciditur, & amputatur. Qui, videlicet, pręfracto, & obſtinato animo contumax, & rebellis, nec verborum admonitione, nec pręditarum leviorum excommunicationum pœnis, nec corporali caſtigatione ſanari potuit, ſed ipſis remediis ingraveſcente morbo animi deterior factus magis in

dies inſoleſcit, & in ſuperbiam majorem elatus nulli generi curationis ad ſanandam ejus animam adhibitę locum relinquit. Atque hęc propriè eſt excommunicatio canonica, quę excludit à ſacramentis, & communione fidelium, cùm duæ ſuperiores monaſticę ſint excommunicationes, aut pótiùs excommunicationis imagines, & imitationes quędam.

De culpa levi.

5. Culpę levis nomine intelligimus omne peccatum monachi, quod per imprudentiam, aut ignorationem admittitur, linguę errore, aut judicii minus recti vitio, oblivione, incuria, aut negligentia, aliiſque hujuſmodi minoris pravitatis cauſis, non mala mente, aùt improbo animo, qualia ſunt (ut ex paucis judicium fiat de omnibus) quę ſequuntur.

6. Si quis non omnibus relictis, ut vocàtur ad Divinum Officium, confeſtim (modeſta tamen feſtinatione) ſeſe contulerit in Oratorium. Si ad primum *Gloria Patri*, cujuſque officii non adfuerit in Oratorio, aut ſine permiſſu Superioris omninò ab officio abfuerit. Si in Oratorio divini officii tempore vagis, & curioſis oculis, aut quovis capitis, manuum reliquivè corporis indecòro, & parùm religioſo geſtu, aut motu animi ſui levitatem prodiderit.

7. Si quis cum in capituli, lectionis, aliorumque verborum, quę in choro aliis audientibus unus tantùm pronunciat, recitatione erràverit, aut aliud quidvis, quo turbetur chorus, admiſerit, non continuò coram omnibus terram fuerit oſculatus, aut ſi

dùm

dùm cantat cum aliis, aliquo errore lapſus, non ſtatim terra digitis contacta ſatisfecerit. Si quis in choro, capitulo, refectorio, aliiſuè locis, in quo cętus uniuerſus fratrum cõuenit, riſum ediderit, aut aliis concitàuerit. Si quis in inclinationibus, genuflexionibus, aliiſuè ceremoniis ritè, religioſèque obſeruandis negligentior fuerit. Si in diuino officio dormitàuerit, ſi in oratorio, aùt dormitorio ſtrepitum, quo alii obturbèntur, ediderit.

8. Si cùm habeat loquendi facultatem, de rebus vanis, & inanibus ſermonem fecerit. Si res monaſterii negligentèr tractauęrit. Si vas, aut aliud quidquam ex ſupelléctili frègerit, aùt amiſerit.

9. Si capitulo, aut lectioni Collationum, quę fit ante Completorium, non adfuerit, aut prętermiſſa communi Conuentus refectione, in alteram poſteriòrem, quę Lectoris menſæ, & coquorum eſt, cibum càpere ſine licentia diſtulerit. Si proclamatus ab alio eum viciſſim eòdem die proclamàuerit. Si otioſus per monaſterium vagatus fuerit. Si in altèrius officium ſe interpoſùerit eo inuìto. Si egreſſus è monaſterio alią loca petìerit, quam ad quæ licentiam eundi a Superiore acceperit. Si reuerſus in monaſterium non ſtatim adìerit Superiorem.

10. Hęc, aliàque huiuſmodi leuiora peccata primò quidem verbis caſtigentur, poſt autem proclamatione facta in capitulo, aut coram Superiore, qui peccanti iniùngat, ut pſalmum, aùt aliud in pœnitentiam rècitet, aùt in refectorio, vel alibi in conuentu fratrum culpam ſuam ipſe palam pronunciet, eiuſque veniam à Deo, & fratribus petat. Ad idem pœnæ genus pertinet humi cibum capere in refectorio. In choro

cum ceſſatur ab officii celebratione, paſſis brachiis aliquantiſper preces aliquas recitare, genibus flexis precari Deum, ut ſibi peccatum cōdonet, in aliquo abiecto miniſterio verſari.

11. Cui autem hę pœnitentię nihil proderunt ad emendationem culpę, volumus, eam culpam, quamvis per ſe leuem, in numerum grauium referri, & pro gravi haberi, atque plecti. In quo Superioris erit acri iudicio adhibito rem expendere, ùt leues culpas à gravibus prudentèr diſcernat. Fit enim ſępè, ut peccata, quę genere ſuo leuia ſunt, propter inſignem contemptum legis, aut pręcepti, proteruiàmque peccantis, ad grauium peccatorum ordinem pertineant. Quarè non tam quid factum ſit, quam qua mente factum ſit, intuendum eſt, ut culpa quaque iuſtis ponderibus examinata, quę pœna debeat peccantibus inferri, poſſit ritè conſtitui.

Qualis debeat eſſe modus excommunicationis.

CAPUT XXIV. 24.

De gravi culpa.

1. GRavem culpam incurrit frater, primum qui contrà Superioris pręcèptum aliquid quantùmvis paruum, minimìque momenti committit. Nec tamen id proptereà mortale peccatum cenſéri debet, niſi natura ſua tale fuerit, aùt cum contēptu pręcipientis

tis admiſſum ſit, aut Superior in virtute ſanctę obedientię juſſerit. Item qui violat jeiunia regularia ſine licentia. Qui cum aliquo Priorum ſuorum peruicaciter contendit. Qui ſuperbè reſpondet Superiori. Qui alteri calumniando detrahit, aut alterum contumelia afficit. Qui cum altero rixatur ſivè in monaſterio, ſivè foris, vel qui dedita opera mentitùr. Qui ſilentium inutili ſermone frangendi, aùt in alia quacumque re delinquendi conſuetudinem habet. Qui ſuum, aùt alterius peccatum defendit. Qui literas ad aliquem mittit, aùt ad ſe miſſas legit, non ante monſtratas Superiori.

2. Qui negotium aliquod extraneum ſuſcipit ſine licentia Superioris, aut ſuſceptum cum Superiore non communicat. Qui in domo ſęculari, aùt alibi ſeorsùm à ſocio cum muliere loquitur, ità nimirùm, ut videri non poſſit.

3. His, aliiſque huiuſmodi grauibus culpis, ut primùm admiſſę ſunt, pœnarum, quę ſequntur, aliqua inferatur. In pane, & aqua ieiunare, aliquot dies è monaſterio pedem non efferre, & interim continuo ſilentio obmuteſcere, pedes ſingulorum fratrum in capitulo oſculari, peccatum palàm confitendo, petendoque ſupplicitèr veniam, verberibus ſeipſum cædere. Has, aliaſque ſimiles pœnas (cuius generis ſunt, quę in Regula Sancti P. Benedicti ſunt deſcriptæ) luant, qui culpam grauem admiſerint. Quæ tamen pœnę arbitrio Superioris habita ratione circumſtantiarum culpę, minui, augerique poſſint.

De Grauioribus culpis.

CAPUT XXV. 25.

1. CULPA grauiori tenetur, qui manifeſta contumacia, aut rebellione Superiori negat obedientiam, aut inobedientiam ſuam malitiosè defendit. Item qui cum Superiore, ſiuè in monaſterio. ſiuè foris proteruè contendit. Qui contrà Superiorem aliquid occultè ſtruit, aut machinãtur, aut ad excitandam diſcordiam in monaſterio, vel Congregatione cum alio, vel aliis ſocietatem init. Qui Superiorum imperium detrectans ad pręſidium extraneorum, & vias ab inſtituto regulari aliẽnas cõnfugit. Qui Superiorem aliqua iniuria ãfficit, aut maledictis inſectãtur.

2. Qui pœnitentiis ſibi pro culpa iniunctis defúngi pertinacitèr recúſat, aut ad humiliora miniſteria ſeſe abiicere cum pertinacia rẽnuit. Qui alĩcui ſuaſor, & auctor eſt, ut aliquid graue contrà diſciplinam regularem, aut pręceptum Superioris fáciat. Qui à regulari correctione appellat, aut appellanti conſéntit, vel adhęret. Qui Viſitator Prouincialis, aut Prior Conſtitutionũ obſervantiam nẽgligi pãtitur, poſtquam fúerit admõnitus. Qui literas ad Abbatem Generalem, aut ſeniores Aſſiſtentes, Viſitatores, Procuratorem generalẽ & Viſitatores Prouinciales, vel ab ipſis ad alium, aut alios miſſas ãperit, aut malitiosè détinet. Qui ſecreta monaſterii, aut res in monaſterio geſtas extraneis reuẽlat. Qui ad altiòrem quemcumque dignitatis gradum in Congregatione aſſequẽdum auctoritate Principis

cipis ſęcularis, aut eccleſiaſtici abſtitur.

3. Qui profeſſus, aut Sacerdos ſine legitima diſpenſatione diuini officii recitationem per integrum diem prætermittit. Qui ei, à quo offenſus eſt, veniam petenti denegat. Qui nudum corpus alterius tangit, excepto ſi infirmitas valetudinis exegerit. Qui oſtio clauſo cum aliquo eſt in cellula ſua. Qui recédit à conſueta veſtitus ratione. Qui alium quemvis iniuſſu Superioris, vel leviter percutit. Qui alium falsò accuſat.

4. Qui ex Congregationis, aut alicuius monaſterii, aut etiam fratris cuiuſuis infamatione apud extraneos ſibi patrocinium quærit. Iſque prætèr alias pœnas actiua, & paſſiua voce priuatus ſit per annum, aùt ampliùs, ſi Superiori videbitur. Qui ſuſſurro, murmurator, detractor, aut perſpicuè mendax eſt. Qui vel ſemèl inebriatur. Qui officialis in officio ſuo fraudem committit. Qui Donatus preces ſuas ſciens omittit.

5. Qui vel tantulum pecuniæ ſciens plus viginti quatuor horis ſeruat, inſcio Superiore. Qui aliquid emit, aùt mutuò accipit aliter, quam per Superiorem, aùt Cellerarium, aùt de Superioris conſenſu. Qui malitiosè egreditur de monaſterio ſine ſocio ſibi aſſignato, aùt cum alio, quam qui aſſignatus eſt. Qui veniens in urbem, in qua monaſterium aliquod Congregationis eſt, non petit rectà monaſterium, ſed prius in aliã domum diuèrtit. Cuius culpæ grauitati multum accedit, ſi extrà monaſterium pernoctet. Qui ſine licentia extrà monaſterium cibum capit ſine neceſſitate.

6. Qui in monaſterio non ęgròtus, & ſine legiti-

ma licentia, vel foris, niſi in morbo, qui licentiam ei impetraret in monaſterio, carnibus veſcitur. Qui ſine licentia nouum locum monaſterio fundando accipit, aut maiorē aliquam ſtructuram ędificii ſine licentia Abbatis Generalis, aut Viſitatoris Prouincialis aggreditur. Qui priuati alicuius conuenticuli conſcius non patefacit, & generatim, qui cum aliquid ſciat, undè Congregatio uniuerſa, vel monaſterium aliquod poſſit detrimentum capere tacet. Qui malitiosè dicit aliquid, quod Congregationi, vel alicui monaſterio poſſit eſſe damno. [Qui diſſidium inter fratres excitat, aùt factionis, ſeù partialitatis in monaſterio, vel Congregatione exortæ particeps eſt; cujus culpæ, vel qui probabilitèr ſuſpectus eſt, graviori pœnę ſit obnoxius.

7. Qui de pœnis ſibi propter culpas irrogatis à Superiore ſuo apud alium, quam Abbatem Generalem, Provincialem, aùt Viſitatores conqueritur. Qui Donatus tonſuram Clericorum uſurpat. Qui ſine legitima licentia ſacros ordines ſuſcipit, cujus culpę reus ipſo facto ab ordine ſuſcepto uſque ad Capitulum Generale ſuſpenſus ſit, nec poſſit cum eo diſpenſari.

8. Harum autem, aliarumque huiuſmodi culparum grauiorum pœnæ ſint, primùm à communi menſa, & choro, & omninò à ſocietate fratrum ſegregari, ut cum huius culpæ reo, quamdiù in pœnitentia eſt, non liceat cuiquam fratrum colloqui ſine ſpeciali licentia; deindè cibum humi capere in medio refectorio ieiunantem in pane, & aqua; ante, & poſt ſingulas horas canonicas, itemque poſt gratiarum actiones refectionem conſequentes, intrantibus in oratorium, & exeuntibus fratribus proſtratum iacere ante

fores

fores oratorii ; In cellula ſua tanquam carcere concluſum manere ſilentium ſeruantem. Quibus pœnis, ſi culpæ magnitudo poſtulauerit, aliæ accedant, arbitratu Superioris (qui, cum opus fuerit, admoneat ſemèl, atque iterùm ſecundum Regulã) quales ſunt, flagellis ſe cædere in conſpectu fratrum per ſpatium temporis, quod Superiori videbitur, voce actiua, & paſſiua ad tempus priuari, de munere, & officio impoſito deijci, aut etiam de gradu, quem obtinet in conuentu ad infimum locum ad tempus deuolui, ſi Clericus eſt, poſt omnes Clericos, ſi Donatus, poſt omnes Donatos. In quibus, alijſque conſimilibus, ut iuſtus pœnæ modus ſtatui poſſit, habeatur ratio circumſtantiarum culpæ cuiuſque, nec quantum fieri poterit, pœnæ in Regula præſcriptæ prætermittantur.

De his, qui ſine juſſione Abbatis junguntur excommunicatis. Cap. XXVI.

Qualitèr debeat eſſe ſolicitus Abbas circa excommunicatos. Cap. XXVII.

De his, qui ſæpiùs correpti non emendaverint. Cap. XXVIII.

De

De graviſſima culpa.

1. QUOD ſi nec itá ſe correxerit &c. Culpam grauiorem ſequitur grauiſſima, de qua S. P. Benedictus hìc agit, poſtquam de aliis egit. Eſt autem culpa grauiſſima, primùm hæreſis, quod malòrum omnium profundum iure dicitur, & cuius cognitio ad maiores judices pertinet. 2. Ea peccantis in vitio ſuo peruicacia, & obſtinàtio, ut neque peccàtis abſtinère, nec pœnas, aut pœnitentias ſibi indictas ſuſtinère velit; aut certè cùm eas frequenter ſubierit, iudicio grauium, prudentiumque Patrum nullum indè ſaniòris mentis, aut emendatiòris vitæ fructum percìpiat. 3. Superioris quæcumque percuſſio, eſtque percuſſor ipſo facto excommunicatus, nec ab alio, quam ab Abbate Generali, aut ab eo, quem ille ad id nominàtim delegàuerit, abſolui poſſit, ac reus confeſtim in carcèrem detrudatur, & tùm aliis pœnis, tùm pœna circulari (quod eſt in capitulo omnes circumire, & genibus flexis nudatum tergum verberandum præbère) ſemèl in hebdomada per menſem plectàtur. 4. Furtum pecùniæ, vel rei grauioris, & notàbilis a ſenioribus monaſterii iudicandæ. 5. Falſificatio literarum, aut ſigilli Abbatis Generalis, aut ſeniorũ Aſſiſtentium, aut Viſitatorum, Procuratoris generalis, aut etiam Viſitatoris Prouincialis, aut deniq; proprii Superioris, vel adulterini ſigilli uſus. 6. Vulneratio gravis cuiuſcumq; fratris, eſtq; qui vulneràuit, excõmunicatus excommunicatione reſeruata Abbati Generali. 7. Criminis cuiuſuis à quouis fratre Cõgregationis

tionis

tionis admiſſi quibuſuis extraneis facta revelatio, qua frater, aut Congregatio in infamiam, aut damnum aliquod incurrerit. 8. Apoſtaſſa à Congregatione. 9. Conatus tranſeúndi à Congregationis arctitudine ad noſtri Ciſtercienſis Ordinis mitiorem ſtatum. 10. Caſtitatis cum altera perſona opere commiſſa violatio, vel eiuſdem violationis ſuſpicio vehemens, cuius peccati conuictus per menſem ad minimum carcere concluſus ter quaque hebdomada ieiunet in pane, & aqua, & ſexta quaque feria in capitulo coram omnibus cædatur verberibus, ſitque ultimus omnium profeſſorum, aut aliis pœnis gravioribus arbitrio Superioris plectatur. 11. Excitata, aut fota, aut conſilio adiuta in monaſterio, vel Congregatione diſcordia, & partialitas. 12. Propietatis crimen. 13. Ad impetrandum quoduis priuilegium contrà Conſtitutiones Congregationis adhibita contentio. 14. Quodcumque crimen capitale extremo ſupplicio in ſæculo puniendum, qualia ſunt ſacrilegium, homicidium, aliàque huiuſmodi, quibus infamiæ nota incurritur.

2. His grauiſſimis culpis, aliiſque, quas ad idem genus pertinère Capitulum Generale definierit, inferantur aliquæ pœnarum, quæ ſequuntur, arbitrio Superioris. Ad tempus, aùt in perpetuum ab ordinum ſacrorum ſuſceptione, aùt vſu ſuſpendi. Ad aliquot annos, aut in perpetuum actiua, paſſiuaque voce priuari, virgis cædi, ad eamdemque pœnam repeti arbitrio Superioris; ad tempus, aut in perpetuum carcere conſtrictum teneri; pane, & aqua tantum veſci, aùt alio jejunio multari ad certum tempus, arbitrio Superioris; de gradu ſuo infrà omnes Clericos, ſi Clericus eſt, aùt infrà omnes Donatos, ſi Donatus eſt, deiici;

omni

omni officii adminiſtratione ſpoliari. Quibus accedant pœnæ in Regula præſcriptæ.

3. Poſtremò decernimus, ut quibus conſuetudo eſt culpam leuem admittere, pæna graui multentur; quibus mos eſt in grauem culpam labi, pœna grauiori coerceantur; qui denique culpa grauiori frequenter peccant, pœnam grauiſſimam luant. Atque ità pro culparum ingraueſcentium ratione, pœnarum quoque grauitas augeatur. Vt autem calumniæ, falſæque accuſationis occaſio præcidatur, ſi quis aliquem alicuius prædictarum culparum apud Superiorem non ſimpliciter denunciando, ſed accuſando, & criminando inſimulauerit, is niſi crimen, quod infert, legitimè probauerit, eiuſdem criminis pœnam, iuxtà ſacros Canones, cum infamia ſubeat.

4. *Vtatur ferro abſciſſionis*. Si quis in hac Congregatione incorrigibilis (quod auertat Deus) deprehenſus fuerit, expelli ab ea non poſſit, niſi ab Abbate Generali de conſenſu ſex Patrum in ſingulis Capitulis Generalibus ad hunc effectum eligendorum, & ſeruata forma Decreti SS. D. N. Innocent. XII. de Apoſtatis, & eiectis. Statuimus proindè, ùt in unoquoque monaſterio carceres ſint firmi ac muniti, in quos, qui aliis remediis ſanari non poſſunt, mittantur, & includantur, ac in pœnitentia pane tantùm, & aqua veſcentes per ſex menſes probentur; quibus completis, niſi reſipiſcant, è Congregatione ad formam præfati Decreti eiiciantur.

5. Crimina porrò, quibus aliquis incorrigibilis cenſendus eſt, præter ea, quæ in hoc capite deſcripta ſunt, ſint etiam ſequentia. Primò, rebellio contrà Superioris mandatum, ſeù denegata Superiori obediē-

tia.

tia. 2. falſa accuſatio, ſeù teſtimonium falſum. 3. Recurſus ad Tribunalia ſæcularia. 4. Conſpiratio contrà quemcumque Superiorem. 5. Scribentes libellos famoſos. 6. Periurium in iudicio. 7. Ludus à ſacris canonibus prohibitus. 8. Percuſſio quæcumque Superiorum. 9. Ingreſſus in monialium clauſtra ad malum finem. 10. Introductio mulierum intrà ſepta monaſterii ad malum finem. 11. Scribentes literas amatorias monialibus, aùt artem alchimiæ exercentes.

6. Si quis ergò in præfatis exceſſibus repetitis vicibus inciderit, inſtituatur pro prima vice contrà ipſum proceſſus, & per ſententiam puniatur. Si ſecundò in idem crimen, vel in aliud ex prædictis incurrerit, iterùm præuio proceſſu grauiùs multetur, & moneatur, ut ab huiuſmodi exceſſibus in futurum ſub pœna incorrigibilitatis, & eiectionis à Congregatione abſtineat. Quod ſi indurato in malum animo, tertiò iam peccauerit, proceſſu formato, & lata ſententia, in carcerem, ut ſuprà, detrudatur, & poſt ſex menſes, ſi nulla ſit ſpes emendationis, ad formam decreti præfati omninò expellatur.

7. Quo decreto tamen non prohibemus, quominùs Abbas Generalis ſecundùm priuilegia noſtra, propter aliquam grauem cauſam fratri, qui Congregationi magno damno ſit, cum Seniorum Aſſiſtentium, & Procuratoris generalis conſilio licentiam tranſeundi ad aliam religionem dare poſſit; ita tamen, ut hic tranſitus ſacris Canonibus non repugnet.

Si debeant iterùm recipi fratres exeuntes de monaſterio.

CAPUT XXIX.

1. QUI diſcèdunt è Congregatione duórum ſunt génerum, aùt enim fugitíui ſunt, aùt cum licentia dimiſſi. Ac de fugitíuis quidem, niſi intrà quinque dies redíerint, ſivè habitum dimíſerint, ſivè non, aùt qui habitum dimíſerint, etiamſi ſtatim rédeant, declarâmus eos tanquam ſancti inſtituti deſertóres, & apôſtatas ipſo facto excommunicátos excommunicatióne maióri, à qua, niſi ab Abbate Generali, aùt de ejus ſpeciáli mandáto abſólui non poſſint. Qui ſupradicti omnes, cum redíerint, carcere conclúſi per quantum tempus Abbati Generali viſum fúerit, tot hebdómadis, quot abfúerint, ſíngula jejúnia panis, & aquæ, ſingulaſque flagellatiónes in capitulo ſúbeant, tantúmque tempus de illorum anterioritáte profeſſionis detrahátur, quantum in apoſtaſîa permánſerint. Si per menſem apôſtatæ fuerint, ſint perpetuò inhábiles ad quaſcúmque dignitátes, & gradus Congregatiónis. Si autem ante menſem reuertántur, voce activa, & paſſiva per decennium priváti exíſtant. Quas pœnas Abbas Generalis pro ratióne circumſtantiarum, & perſonæ poſſit augére, vel mitigáre; præſertim verò, ſi quis ſponte ſua reverſus fúerit.

2. Quod ſi reténto habitu ante quinque dies reverſi fúerint, quamquàm excommunicáti cenſendi non

non ſunt, jejúniis, & verbéribus acritèr plectántur, & tùm voce activa, & paſſiva, tùm ipſo loco, & órdine, quem óbtinent in monaſterio, privéntur Superioris monaſterii arbítrio. Si ad apoſtáſiam furtum rei majóris, aut áliud grave crimen acceſſerit, prætèr pœnas apóſtatis decrétas, pro ratione facti graviùs puniántur. Quod ſi quis in apoſtaſiá fuerit ordinatus, aùt poſt incurſam apoſtáſiam in ea celebráverit, ab officii, quo abúſus eſt, executióne in perpétuum ſit ſuſpénſus, niſi poſteà mutáta mente in omni virtute ſic enitúerit, ut ab ipſo Capitulo Generali cum eo diſpenſandum videátur. Crímina, quæ ab apóſtata in apoſtaſía fortè commíſſa fúerint, eádem pœna, qua ſi in monaſterio perpetráta fuiſſént, vindicéntur.

3. Quod ad alterum diſcedentium è Congregatione genus áttinet, qui cum vénia dimiſſus è Congregatione exíerit, & ut ad áliam religionem tránſeat, ſi intrà tempus ſibi præſcriptum in obedientiálibus literis eádem mente diſcedendi à Congregatione in aliquod monaſterium Congregationis ſe contúlerit, nequaquam recipiátur. Sin autem tempus ei præſcríptum fúerit elápſum, agátur cum eo, ſicut cum fugitívis, aùt apóſtatis agéndum eſſe díximus. Qui propter graviſſimam culpam in carcerē fúerit aliquándo coniéctus, ante Capitulum Generale non poſſit ad áliquam monaſterii præfectúram, aut aliam maiórem dignitátem promovèri, niſi Abbas Generalis diſpenſáverit.

4. Qui accepta à Congregatione licéntia tranſeúndi ad áliam religionem, elapſo témpore ſibi præſcripto, extrà Congregationem nihilóminùs cum ſcándalo, tùm Congregationis, tùm laicórum vivit, niſi

 moni-

monitus ad officium redierit, Superiores monaſteriorum Congregationis loco illi viciniorum agant cum Ordinario, ut is carcere, aliiſque pœnis legitimis juxtà ſacri Concilii Tridentini decreta coerceatur. Quod ſi admonitus, ut ſuprà, redierit, patientia ei imponatur infrà zonam palmum deſcendens, ſicut novitii utuntur, & eam per annum deferat, ultimus poſt omnes, voce activa, & paſſiva per triennium privatus. Quibus pœnis aliæ etiam addantur in Conſtitutionibus deſcriptæ, ſecundùm culpæ modum.

5. Si quis poſt apoſtaſiam pœnitentia ductus, & ad Congregationem reverti cupiens ad aliquod ejus monaſterium ſe contulerit, Superior ejus monaſterii, dùm per literas conſulit Abbatē Generalem, quid opus facto ſit, apoſtatam loco ſeparato ab omni aliorum commercio, & ſermone ſegregatum contineat. Si verò animo non redeundi ad Congregationem ad aliquod ejus monaſterium venerit, comprehenſus in carcerem detrudatur, & cum eo agatur, ut de apoſtatis dictum eſt.

De pueris minori ætate, qualitèr corripiantur. Cap. XXX. 30.

De Cellerario monaſterii qualis ſit.

CAPUT XXXI. 31.

1. CELLERARIUS *monaſterii &c.* In quoque monaſterio Cellerarii electionem ad Superiorem ejus pertinère volumus, qui ſeniores ſuos in con-

conſilium adhibens ſtudeat, quam maximè poterit, ei fratrum munus hoc mandare, qui virtutibus ijs, quas S. Pater hìc enumerat, ſit exornatus. Qui autem electus fuerit, eam modeſtiam in omni parte officii ſui adhibeat, eamque prudentiam, integritatem, ſinceritatem, & religionem in omni re gerenda præſtet, ut cum à ſęcularibus moribus, ab omni avaritia, calliditate, fraude, mendacio, calumnia ſummè abhorreat, exemplo virtutis proſit omnibus, noceat nemini. Cujus rei curam præcipuam in Superiorum animis altiſſimè defixam eſſe cupimus, idque eis quam maximè commendamus.

2. *Curam gerat de omnibus &c.* Cellerarius extrà monaſterium omnia temporalia adminiſtret, ſintque ei curæ prædia quæque monaſterii, réditus, cenſus, créditæ, debitæque pecuniæ. Ejus officii ſit émere, aut alio modo comparare, & in monaſterium comportanda, vel convehenda curare quæcumque vel ad annonam, victum, & veſtitum, vel ad alios quoſvis uſus monaſterii neceſſaria ſunt, ad præſcriptum Superioris, cui quàm diligentiſſimè obèdiat.

3. *Animam ſuam cuſtodiat &c.* Ne cura temporalium rerum ſic obrui ſe ſinat Cellerarius, ùt in ſpiritualibus langueat, cùm illæ his tanquam adminiſtræ ancillari debeant. Quarè det operam, ut quàm rariſſimè abſit à choro, & officio divino, à meditatione, & aliis exercitiis regularibus, quæ quidem illius officium non impediant.

4. *Sine juſſione Abbatis &c.* In omnibus, quæ paulò majoris momenti erunt, ut verbi cauſa, in frugum, vini, ólei, & alius cuiuſuis annonæ in longum tempus reponendæ, & aliarum rerum maiorum compa-

randárum emptióne, cum Superiore commúnicet. Non poſſit, nec álteri cuiquam, nec ſibi ipſi commúnem cibum, aut potum mutáre, vel augère, niſi de mandáto Superioris. Quæ fratres ſinè licentia in uſus ſuos accípere non poſſunt, eadem nec ipſe Cellerarius poſſit ſibi.

5. *Nihil ducat negligendum &c.* Cellerarius cómputa, & ratiónes accepti, & expénſi, itèm créditæ, debitǽque pecúniæ quatèr in anno oſténdat Superiori ſuo, ac ſæpiùs, ſi júſſerit. Ille autem cum ſenióribus monaſterii horũ ómnium ratiónem íneat, & ſubdùcat. Idemque Cellerarius hæc éadem próferat, cum Abbas Generalis, Viſitatores generales, & Provinciales vénerint in monaſterium, viſitándi cauſa. Simílitèr ſi ab uno monaſterio ad áliud migret, omnis adminiſtratiónis ſuæ rationem reddat Superióri ſuo.

6. *Solátia ei dentur &c.* Si videbitur Superiori, liceat conſtítuere Procuratorem ſæcularem monaſterii, hominem ſpectátæ probitátis, qui in negótiis extrà monaſterium gerendis Cellerario ſit adminículo, à fratrum commercio, & aſpectu ipſo, quantum fieri póterit, ſeiunctus: ob eamque rem, ubi monaſteria ſunt in úrbibus, extrà monaſterium hábitet. Ac ſi litigándum fúerit (quod quantùm fieri póterit, tranſactionibus, compromíſſis, & omni alio remédii génere, cedéndo pótiùs de jure noſtro, quam ómnia ad vivum reſecándo, caveátur) is in foro agat ómnia, & cum Superiore monaſterii commúnicet. Vtátur étiam Donátis Cellerarius, præſértim ad coeméndas in diem res quaſque neceſſárias. Eorum enim ópera efficiet, ut rariùs ſibi prodeúndum ſit è monaſterio. Dénique quantùm póterit pláteas, mercátus, fora, tribunália,

lia, & loca quæque celebrióra decſinet, per Procuratórem, & Donátos, aut etiam alios pótiùs agens, quæ illic agénda ſunt; quamvis id intérdùm à monaſterii utilitáte aliénum eſſe videátur.

7. Non líceat Supériori monáſterii, nedùm Cellerario litem ullam cuíque intendere, niſi de conſenſu capituli monaſterii. Ubi Cellerarius ad munus ſuum ritè agéndum procurę inſtrumento indigébit, teneantur monaſterii Vocáles inſtrumento hujúſmodi aſſenſum pręſtáre, in idque compellántur (ſi opus fúerit) à Superiore ſub pœna excommunicatiónis ſibi reſervátæ. Non poſſit tamen Capitulum cujúſuis monaſterii procúram quamcúmque generalem cuivis ſiuè Superiori locáli, ſivè ſúbdito fácere, excépto Cellerario pro exigéndis dumtáxat redditibus monaſterii. *In* ómnibus verò negótiis, in quibus rèquíritur procúra ſpeciális, nonníſi pro tali determináto negótio fiat, numquam verò generalis ſub pœna Superioribus privatiónis ab officio ipſo facto incurrénda.

De ferraméntis, vel rebus monaſterii.

CAPUT XXXII. 32.

1. SUBSTANTIA *monaſterii &c.* Officialis quiſque monaſterii ſimùl, ac ſuſcéperit officium ſibi mandátum, res ſuæ fídei commíſſas, facto eárum inventário, accipiat, ùt cum depònet officium, aùt quandòcúmque Superiori viſum fúerit, fides ejus in eis ritè conſervándis, & reddéndis appáreat. Superior autem monaſterii hábeat ómnia Officiálium ſuorum inventária ſeparátim deſcripta, ut ea novis miníſtris,

& Officiálibus tradat, & exáctis eorum officiis répetat, ac diligéntèr excútiat, nùm quid deſit, aùt diſſipátum ſit, aùt etiam accéſſerit novi, vel inſtaurátum fúerit.

2. Fiat in quoque monaſterio inventárium ómnium librórum ejus., & in prima página cujúſvis libri ſcribátur nomen monaſterii, cujus eſt. Scripturæ, & inſtrumenta omnia ad univérſam Congregationem pertinéntia, qualia ſunt Privilegia, Indúlta, Bullæ, Exemptiónes, Donatiónes rerum majórum Congregatióni factæ, áliaque id genus, diligentíſſimè cuſtodiántur ab ipſo Abbate Generali in monaſterio, in quo hábitat, iſque eórum reddat ratiónem Capitulo Generali. Copiæ autẽ authénticæ, & tranſúmpta hujúſmodi privilegiórum, & chartárum habeántur in quoque monaſterio, ùt ubicúmque opus fúerit, poſſint à noſtris jura quæque, libertátes, & prærogatívæ Congregationis áſſeri, & deféndi. Quæ autem ſcriptúræ gravióres ad unum aliquod monaſterium Congregationis tantùm pértinent, eæ in illo monaſterio ſervéntur in capſa tribus diverſis obſeráta clávibus, quarum una penès Superiorem monaſterii ſit, áltera penès Suppriorem, tértia penès Cellerarium.

3. Iniúngimus autem ſíngulis Superioribus, ut accépti, & dati librum, itémque pecúnias omnes in dicta capſa ſérvent, & in ipſo libro quatèr ſaltèm in anno acceptam, datámque pecúniam deſcríbant. Rationem prætéreà dati, & expenſi quatèr in anno ineant cum Cellerario.

4. Alium librum confíciant, in quo deſcribántur fructus proventuum ex prǽdiis, víneis, arméntis, & áliis extrà pecúniam numerátam, ex quo libro conſtet etiam, quidnam ex dictis fructibus pro uſu monaſterii

expen-

expénſum ſit, & quid vénditum. Quorum ómnium exáctam rationẽ réddere teneántur Viſitatóribus generalibus, & provincialibus in actu Viſitationis. Contrafaciéntes ſi admóniti fúerint, & conſtet de córpore delícti, irremiſſibilitèr deponántur ab officiis, non ſolùm in actu viſitationis, ſed etiam extrà, de conſénſu tamen Abbatis Generalis, & niſi legítimam exceptiónem ádferant in contrárium. Præcipimus autem Viſitatoribus Provincialibus, ùt invígilent ſuper hujus decreti obſervántiam.

5. Conſtituat ſibi Superior cujuſque monaſterii Secretárium, qui réliquas minóris moménti ſcriptúras, & inſtruménta monaſterii aſſérvet. Idémque, quæ in capitulo præcipua agéntur, eorum acta diligentèr in códicem réferat. Réliqua minora brévitèr perſtríngat, eáque ómnia apud ſe hábeat, & cuſtódiat.

Si quid débeant Monachi proprium habére.

CAPUT XXXIII. 33

1. PRÆCIPUE *hoc vitium &c.* Cùm abdicátio proprietátis, ſicut & cuſtódia caſtitátis, ádeò ſit annéxa Régulę monacháli, ùt contrà eam nec ſummus Póntifex (juxtà Cánones, undè hæc ad verbum deſcrípſimus) poſſit licéntiam indulgére; noſtrum profectò eſt hoc propietátis crimen ſic exhorreſcere, ut ea ipſa, quæ propietátis nullam partem attíngunt, ſed áditum ad eam parant, refugiámus, & decli-

declinémus; cùm præſértim èa non ſolùm paupertáti, ſed etiam áliis ómnibus religionis, & ſanctimóniæ pártibus bellum indicat, atque ádeò peſtem, & perniciem inferat. Ad id autem éfficiendum ſanciénda dúximus, quæ ſequúntur.

2. Qui monachus in proprietátis crimen lapſus eſſe deprehénſus fúerit, cum áliis pœnis graviſſimis puniátur, tùm monaſterium pro cárcere per annum hábeat, ita ut ex eo pedem non éfferat.

3. Sínguli fratres initio cujúſque menſis omnia ſibi ad uſum concéſſa monſtrent, aut ſcripto ſigníficent Superiori, ut ipſe, quæ ſupervacánea vidéntur, ádimat, quæ neceſſária, concédat, idque ſcriptum ſemel mínimùm in anno fiat. Ac vídeat Superior, nè quis extrà fines ſanctæ paupertatis à Regula præſcriptæ ulla ex parte pródeat.

4. Superior monaſterii quatèr mínimùm in anno omnes céllulas, & ómnia loca monaſterii adiúncto ſibi Suppriòre, vel alio ex ſeniòribus monaſterii, de improvíſo perlúſtret, & excútiat, nè quid ullo loco dèſit, aut ſupervácuum ſit, & ne quid contrà diſciplinam admittátur. Eadémque ópera ſi quos animadvértèrit aliquárum rerum immoderáta cupiditáte tenèri, nimióque ſtudio aliquod retinère, aut amplecti; hujúſmodi cupiditátum, & propenſiónum occaſiónes cautè, & prudentèr ámputet, & excídat. Dénique non patiatur, quemquam rem ullam apud ſe habère, quam is ipſi Superiori, quandocúmque vel ipſo nutu repétierit, non ſit libentíſſimè traditúrus. Vólumus ínſuper, ut in die palmárum cujúſque anni iidem Superiores excommunicatiónem cōtrà proprietários, incendiários &c. juxtà fórmulam in Rituáli, & Manuali

nuáli conténtam fúlminent, & públicent.

5. Quidquid à quoque fratrum fúerit in monaſterium allátum, aùt alicui donatióne, legáto, ab inteſtáto, vel quacúmque juris diſpoſitióne undecúmq; obvénerit, id omne non in illius próprium, ſed commúne ſtatim cenſeátur, nec ille in eo, vel poſſidéndo, vel uténdo plus juris hábeat, quam álius quivis frater, ſit autem commúne totius Congregationis. Liceátque Abbati Generali cum aſſénſu Seniórum Aſſiſtentium, & Procuratoris generális, proùt ex uſu Congregationis eſſe in Dómino judicáverit, id alicui monaſterio, vel plúribus tribúere, niſi tamen donantium, vel teſtantium, vel álitèr diſponentium volúntas repùgnet.

6. *Omnia verò neceſſaria &c.* Quæ, cuíque res concédi débeat, in arbítrio Superiorum ſit; ita prorsùs, ut ſinè eórum permiſſu, nè uſum quidem ullius quantulæcúmque rei quiſquam ſibi árróget. Multò verò minus poſſit de eo, quod in uſum ſuum accéperit, diſpónere.

7. Concedéndi cuíque, quod opus eſt, ea ſervétur ratio, ut nihil cuíquam ſupervacáneum permittátur, nihil neceſſárium negétur; ut hac ratióne omnis occáſio præcidátur, ea, quibus quiſque índiget, ália via, quam ex Superioris conceſſióne, ſibi quæréndi, ſivè ea ad victum, ſivè ad veſtitum, ſivè ad valetúdinem, ſivè ad ſuſcepti alicújus múneris ritè geréndi facultátem, aùt ália ejúſmodi pertíneant. Qua in re miniſtrorum cháritas itá díligens ſit, ut indigentium petitiónem antevértat.

8. Si quis ſibi áliqua re, ſivè ad victum, ſivè ad veſtitum, ſivè ad officium ſuum, aut aliud quidvis opus

eſſe exiſtimáverit, primùm convértat ſe ad Deum, & rectum ea de re judícium précibus ab eo conténdat. Deíndè ſi rem Superiori patefaciéndam dúxerit, patefáciat in Dómino, vel ſermóne, vel brevi ſcripto, nè fortè éxcidat ei è memória. Quod cum fécerit, omni in Superiorem rejécta ſolicitúdine; ſecúrus expéctet otióſo ánimo, quod ille cénſúerit, nec inſtet, ſivè ad ſe, ſivè ad álium res pertíneat. Quicquid autem, re intelléctà, fúerit ab illo ſtatútum, id ſinè dúbio, & ad honórem Dei, & ad utilitátem ſuam accommodátiùs, ac méliùs fore ſibi perſuádeat.

9. Si quæ res alícui à Superióre ſuo denegáta fúerit, is ab álio Superiore eam rem non petat, niſi quemádmodùm illius rei ab illo pétitæ repúlſam túlerit, & quamóbrem túlerit, adjúngat.

10. Tranſeúntes à monaſterio in monaſterium nihil omnínò, vel mínimum ſecum ferre audéant, non antè monſtrátum Superiori monaſterii, à quo diſcédunt, & ſibi ab eo nominátim concéſſum. Ne ipſis quidem Superióribus líceat pecúniam apud ſe habére, ſed eam ſtatim ſuo loco depónant. Præter Cellerarium nullus ómninò fratrum, niſi in itínere fúerit, hábeat, aut expendat tantíllum pecúniæ, niſi de Superioris expréſſa licéntia. Sed pecuniam undecúmquè accéptam, ut primùm habúerit, tradat Superiori.

11. Poſtrémò Superiores Congregationis univérſos, & ſíngulos admonémus, & in viſcéribus Chriſti obſecrámus, ne qua negligéntia, diſſimulatióne, remiſſióne, indulgéntia, aùt etiam cupiditate committant, ut áliqua fictióne, aùt interpretatióne hujus vitæ communis, ſanctiſſimæque paupertátis

divi-

divinus ſplendor umquâm obſolèſcat, nec peſtíferam conſuetúdinem ulla die in Congregationem illábi ſinant, qua frater apud ſe, aùt apud álios ità áliquid hábeat, ut ſi ſpectétur uſus, & diſponéndi facúltas, vera proprietas ſit, & qui hanc fraudem admíttit, verbo monachus, re proprietàrius, & ſæpè divitum, & abundantium in ſæculo unus ſit.

Si omnes æqualitèr debeant neceſſaria accipere. Cap. XXXIV. 34

De Septimanariis coquinæ.

CAPUT XXXV. 35

1. NULLUS *excuſétur &c.* Omnes Sacerdótes, & Clérici per vices in coquínæ miniſtério ádjuvent Donátos ejus officii præcípuos miniſtros. Qui & ipſi per vices arbítrio Superioris, quantùm fíeri póterit, inter ipſos mutándas ad coquínam adhibéantur.

2. Sacerdotum, & Clericorum munus in coquína exercendum è Rituali petátur. Sed & ipſos Superiores hortámur, ut cum per occupatiónes licébit, hoc ipſo officio diligentèr obeúndo, exemplum ſanctæ humilitátis aliis præbère non gravéntur. In illorum autem officium nemo ſe interpónat, nec in coquínam ingrediátur; eodémque modo in infirmitórium, & in cellas monaſterii, quales ſunt cellæ, penúaria, vinária, veſtiária, medicamentária, & aliæ

aliæ hujúſmodi, niſi de licéntia Superioris generàtim, vel nominátim concéſſa, non líceat introíre; nec cùm necéſſitas juſſerit, niſi permíſſu eorum, qui his cellis, aùt receptáculis præſunt.

3. *Singulos bíberes, & panem &c.* Mixti nómine Lectóri menſæ, & ſeptimanáriis coquínæ omni témpore, conceſſi, quátuor ad ſummum panis uncias, & ſíngulos vini ſcyphos intellígimus, nullo adhíbito obſónio; diebus autem jejunii eccleſiáſtici ad ſummum duas uncias paulò antè lectiónem ſuméndas.

De infirmis frátribus.

CAPUT XXXVI. 36.

1. *NE áliquam negligentiam patiantur &c.* Superior monaſterii fratres infírmos frequentèr invìſat, & amantèr conſolétur; majórem charitátem iis præſtans, quam quæ patrum naturálium in filios eſſe ſolet. Ut, qui in morbum incíderit, de Superioris licentia in infirmitórium fúerit dedúctus, curet Infirmárius, ut quam primùm peccáta Sacerdoti confiteátur, & ipſum ægrum, tùm ad confeſſiónem, tùm ad ſacram communionem hortétur. Vídeat etiam diligéntèr, ut qui gráviùs ægròtant, Extremæ Unctionis ſacramento matúrè muniántur.

2. Nullus æger médicum cónſulat, aùt ab eo remédium petat, niſi Superior nominátim permíſerit. Infirmárius medicum prudéntèr admóneat, ut cógnita ratióne morbi fratris cujúſque, curatiónem, & remédia adhibénda non ægro, ſed ſibi ſeparátim exponat.

ponat. Ægri, ut medicis ſuis ſpiritualibus ad animæ ſalutem, ſic medicis corporalibus, & Infirmario ad ſalutem corporis ſanctè obediant. Si ægri menſæ ſimul accumbentes plures tribus fuerint, lectio non deſit; eaque ſi fieri poteſt, per aliquem ex minùs infirmis facienda. Cùm quis ægrorum cum quovis licentiam loquendi habuerit, loquantur in ipſo infirmitorio voce ſubmiſſa.

3. *Balneorum uſus &c.* Balneorum nomine intelligimus domeſtica balnea. Quæ quidem ſi in aliquo monaſterio fuerint, permitti poſſint, externa autem minimè, nec ea cuiquam concedi poſſint, niſi à Capitulo Generali, aùt ſi periculum eſſet in mora, ab Abbate Generali. Ægri nè propter infirmitatem infrequentiùs utantur confeſſione, aùt communione, cùm potiùs earum præſidio frequentiùs quam ſani muniri debeant.

De ſenibus, vel infantibus.

CAPUT XXXVII. 37.

1. SENES etſi non tàm ætate, quàm corporis imbecillitate conſiderandi ſint, ſexagenarios tamen à regularium jejuniorum obſervantia, & à menſæ lectione omninò diſpenſamus, præberique eiſdem carnes, ſi petierint, mandamus. Hujuſmodi ſenum privilegio gaudere etiam decernimus, qui omninò debiles fuerint, ſi tales ab Abbate Generali judicati fuerint.

De hebdomadario Lectore.

CAPUT XXXVIII.

1. MENSIS fratrum &c. Ubi fúerit major multitúdo fratrum, ſecunda menſa lectióne non cáreat.

2. *Lectio deëſſe non debet &c.* Legatur ad menſam primò caput Biblíorum latínè, deíndè vita Sanctorum, aùt certè alius liber ſpirituális vulgári ſermone ſcriptus, ut non ſolùm latinè ſciéntium utilitáti conſulátur.

3. *Poſt miſſas, & communionem &c.* Ex his verbis occaſiónem nacti de ſacra communione hæc ſtatúimus. Donáti decimo quinto quoque die, & feſtis primæ claſſis commúnicent, & frequéntiùs, ſi volúerint, de licéntia confeſſarii. Réliquos doméſticos monaſterii Superior hortétur, ut ſíngulis ménſibus confiteántur, & commúnicent, idque ſaltem quatèr in anno non líceat eis prætermíttere.

4. Sacram communionem antecédat ſacramentális confeſſio peccatórum. Teneántur quique non Sacerdotes ſemèl in hebdómada confitéri, & communicáre, die, vidélicet, Domínico, & feſtis etiam primæ claſſis. Moneantúrque Clerici, ut frequéntiùs, ac ſaltèm ſemèl præter diem Domínicum confiteántur. Sacerdotes ter, aùt frequéntiùs in hebdomada, bis certè non prætermíttant. Qui Superioris permíſſu ſacra communione interdùm abſtinúerit, confeſſionem tamen conſtitúto tempore faciéndam non

non prætermittat ſine licentia Superioris.

5. Quod áttinet ad caſus reſervátos, ſervétur decretum Clementis Octavi. Júlium, vel ſummam júlio æquivaléntem furátum eſſe, in hac Congregatione peccátum mortale cenſeátur. Quarè juxtà dictum decretum caſus Superiori reſervátus eſſe poſſit. Minóris autem pecuniæ, vel rei furtum mínimè; cum per id decretum ejus demùm furti peccatum reſervári poſſit à Superiore, quod peccatum mortale eſt.

6. Nemo conſtituátur Confeſſarius, tùm fratrum, tùm ſæculárium, niſi prævio exámine approbátus, & hábita in ſcriptis licéntia, aùt à Viſitatoribus generalibus, aùt provincialibus, aùt ab ipſo Abbate Generali, aùt certè ab aliis eorũ mandáto. Quibus Superior cujuſq; Monaſterii propónat Sacerdotes, quos ei múneri idóneos judicáverit. Si quo tamen caſu incíderit, ut repentè confeſſarii monachórum, ac fratrum déſint in monaſterio, líceat Superiori ejus prævio exámine probátos confeſſários conſtitúere, idque donec à Viſitatóribus generalibus, vel à Viſitatore provinciali, vel ab Abbate Generali approbéntur, vel improbéntur. Confeſſariis monachórum ſic approbátis líceat, accedénte Superioris monaſterii licéntia, quorúmvis monaſterii fratrum, itémque domeſticórum ſæculárium, & poſtulántium hábitum Congregationis, ut primùm in monaſterium admíſſi ſunt, confeſſiónes audíre.

7. Superior monaſterii fratri alícui confeſſarium habénti, álium ſpeciálem confeſſarium ad tempus aliquándò concédat, ſi petíerit. Non líceat ulli noſtrum alii cuíquam Sacerdoti extráneo confitéri, niſi

in itínere, cum deeſt Confeſſarius Congregationis.

8. Hic autèm fratres Congregationis magnópere hortámur, ut cum peccati morbo languéntium animárum remédium confeſſióne præſéntiùs nullum ſit, præter ordinárias confeſſiones bis in anno confeſſionem dimídii anni generálem fáciant. In cujus rei grátiam Superióres monaſterii caſus omnes ſibi reſervátos, & poteſtátem ab eis abſolvéndi, quam habent, non bis quidem, ſed ſemèl in anno confeſſáriis impértiant.

9. Nullus ad públicum exámen mittátur, niſi ánteà, ut ſupra examinátus ſit, & approbátus. Qui autem ſine hujúſmodi approbatióne; & licéntia, vel cum ſola Epíſcopi, vel altérius ordinárii facultáte ſæculáriũ confeſſiones audíre præſúmpſerit, privationis vocis activæ, & paſſivæ, & perpétuæ inhabilitátis ad audiéndas confeſſiónes pœnam ipſo facto incúrrat.

10. Non poſſint confeſſarii, vel álii noſtrórum negótia temporália quorúmlibet ſæculárium procuránda, vel pertractánda ſuſcípere, niſi re priùs cum Superióre communicáta, & de ejus licéntia.

De menſúra ciborum.

CAPUT XXXIX. 39.

1. D*UO cocta pulmentária &c.* Commúnia cibária Congregationis præter panem ſint omne genus legúminum, ólerum, frúctuum arborum, & lacticiniórum, ovórum item, & píſcium.

2. Iter faciéntes in jejúniis reguláribus omninò diſpen-

diſpenſámus. Diébus quibuſcúmque jéunii eccleſiáſtici, & toto Advéntu ab ovis, & lacticíniis abſtineátur eódem modo, quo in Quadragéſima. In locis tamen ólei penúria laborántibus, ubi ſæculáribus in ipſa Quadragéſima butýro pro óleo veſci licet; poſſit ijs tempóribus Adventus, & jejuniórum butýrum pro óleo ad condiéndos cibos dumtáxat, non in obſónium, aùt pulméntum adhibéri.

3. Piſces apponéndi non exquiſíti, aùt ſumptuóſi, ſed vulgáres, & viles ſint, & quibus veſci ſolent páuperes, nè ſumptuóſæ lautítiæ indignitate ſanctæ paupertátis decus pulchérrimum violétur. Píſcium obſónii, non plus quinis únciis in ſíngulos fratres apponátur, aut certè ſenis, jejúnii témpore, nec ova, & piſces ſimùl apponántur, nec ova plura binis in ſíngulos. Simplex ſit, & mínimè exquiſítus apparátus cibórum.

4. *Panis libra una &c.* Panis cibárius ſit, & commúnis. Hoſpítibus tamen, & ægrótis poſſit mélior dari. Tantùm panis apponátur in menſa, quantùm necéſſe eſt, cum panis libra, quam Régula permíttit, tanta ſit, ut cuicúmque hómini ſuffíciat.

5. *Cárnium verò quadrúpedum &c.* Multò magis volatílium, quod ab ipſis iter faciéntibus arctíſſimè ſervétur, niſi propter eum morbum, qui in ipſo monaſtério licéntiam veſcéndi cárnibus mererétur. Itaquè ſciat hæc Congregatio omni victu, cibatúque cárnium cujuſcúmque géneris ſibi eſſe pénitùs interdíctum.

6. Præcípimus ergò, ne quis tàm in monaſteriis, quàm in civitátibus, & locis, in quibus, vel propè quę, ſita ſunt monaſteria, & in Grangiis, ac prædiis, vel à monaſterio dependéntibus, vel vicínis, palàm, vel

 furti-

furtívè carnes comédere præſúmat, aut comédi permíttat, niſi in cáſibus, quos Régula, & Conſtitutiónes, ſacríque Cánones nominátim excípiunt. Superióres, qui contrà hoc decrétum fécerint, pœnam ſuſpenſiónis ab officio ad arbítrium Abbatis Generalis, aùt Viſitatóris provinciális, aùt etiam Viſitatorum generalium in actu Viſitationis incúrrant. Monachi verò, qui in hoc delíquerint, priventur voce activa, & paſſiva. Donáti verò, ſi carnes quoque manducáverint, vel paráverint carceri mancipéntur per menſem ter in hebdómada eo durante in pane, & aqua jejunántes.

7. Prohibémus etiam, ne quis hujus à cárnibus abſtinéntiæ ullo unquàm témpore, vel modo, vel per ſe, vel per alium, diréctè, vel indiréctè, ex toto, vel ex parte diſpenſatiónẽ petat. Qui fécerit, procuráverit, aùt propoſúerit, ipſo facto voce activa, & paſſiva privatus in perpétuum cáreat, & ad quæcúmque Congregationis officia factus inhábilis, aliis prætéreà grávibus pœnis arbítrio Abbatis Generalis irrogándis puniátur; non obſtántibus quibuſcúmque conceſſiónibus victus cárnium à ſummis Pontifícibus olim órdini noſtro Ciſtercienſi datis, quibus áliquis forſan in perníciem reguláris obſervántiæ, qua hæc Congregatio utitur, abúti velit.

8. Donáti eíſdem cibis utántur, quibus réliqua Congregatiò, & ab Idibus Septémbris uſque ad Paſcha in memóriam paſſiónis acerbiſſimæ Domini noſtri Ieſu Chriſti, ſexta quaque féria jejúnent; ſic tamen, ut líceat eis merídie réfici, & ad véſperam aliquántulùm panis, & vini pro collatióne ſúmere. Omnium ſanórum fratrum monaſterii, tùm Superiórum, tùm

ſub-

ſubditórum iįdem prorsùs, & génere, & conditúra, & quantitáte cibi ſint, idémque panis, & vinum.

De menſura potus.

C A P U T XL.

1. HEMINAM *vini &c.* Quoniam parum conſtat, cujus menſuræ fuerit hæc hemina vini a Sancto Patre Benedicto in potum conſtituta, eam vini quantitatem exiſtimamus ſingulis eſſe apponendam, qua utpotè neceſſitati ſuffectura, in tota Congregatione hactenùs uſi ſumus. Vinum non meràcum, ſed dilùtum aqua menſis apponatur. Diluatur autem pro ratione acrimoniæ, ut generoſo vino plus aquæ miſceatur, vulgari minùs, arbitrio Superiorum. Apponatur etiam urceolus aquæ, ut poſſit qui voluerit dilutiùs bibere.

2. Quibus propter laborem, quo ſe fatigaverint, aùt propter naturalem conſtitutionem corporis menſura communis non ſuffecerit, Superior, cum id ita eſſe comperèrit, poſſit, quod deeſt ei menſuræ, quantùm neceſſitas, non quantùm intemperantia poſtulaverit, ſupplère: quod quidem ſi ad longum tempus concedendum ſit, adhibitis in conſilium ſenioribus, concedat. Quiſquis vino prorsùs abſtinère voluerit, id ſine licentia lìberè poſſit, niſi Superior prohibùerit.

3. Scyphis, aùt pateris aliis, quàm fictilibus, aùt ligneis, utrâque manu ori admovendis uti non liceat.

Nulli liceat extrà refectionis tempus, nec ſanis extrà refectorium, nec infirmis extrà Infirmitorium bibere, niſi nominatim conceſſum fuerit, ſanis quidem à Superiore, infirmis autem ab Infirmario.

Quibus horis oporteat reficere fratres.

CAPUT XLI.

1. IEIUNENT *uſque ad Nonam &c.* Diebus jejuniorum, tùm hyeme, tùm æſtate, preterquàm in quadrageſima, fratres à Nona hora ante meridiem celebranda exeuntes ad refectorium accedant.

2. *In quadrageſima verò &c.* In quadrageſima verò cum Nona ſic dicta fuerit antè meridiem, ut inter ipſam, & Veſperas hora antè meridiem dicendas, aliquantùm temporis interiectum ſit, Veſperis abſolutis ad refectionem eatur. Omni die jejunii regularis extrà Adventum in collatione ſerotina à Paſchate ad 13. Septembris incluſivè antè, & ab hac die uſque ad Paſcha poſt Completorium ſumenda, cum pane, qui uncias quatuor excedere non debet, ſingulis fratribus acetarium apponatur crudum, vel coctum, vel aliquis fructus coctus item, vel crudus, & nihil aliud, quod jejunio eccleſiaſtico incompatibile ſit.

3. Diſpenſamus autem, ùt in feſtis tàm primæ Claſſis, quàm B. Mariæ Virginis, & ab Eccleſia præceptis, quæ extrà Adventum occurrerint. Itemque in Nataltiis ſanctorum Mauri, & Placidi, & in feſto omnium

omnium ſanctorum monachorum propter eorum reverentiam non jejunetur.

4. Superiores locales teneantur ſingulis menſibus concedere ſuis monachis prandium, ſeù cænam in aula hoſpitum, ut aliquantiſper ab aſperitatibus jejuniorum, aliiſque regularis vitæ oneribus allevientur.

5. Nullum cibi genus apponatur in ſecunda menſa, quod in priore appoſitum non fuerit. Qui fortè in menſa jure, vel vino effuſo mantile ſuum fœdaverit, aùt alia quavis graviore imprudētia peccaverit, ſurgat, & pro ratione erroris Pſalmum *De profundis*, vel *Miſerere mei*, ſtans in loco ſuo voce ſubmiſſa pronunciet.

6. Nullus fratrum priori menſæ ſine licentia Superioris deſit, præter Servitores, Miniſtros coquinæ, & Lectorem. Qui autem defuerint, obeant ſecundam menſam, ne tertiam addi unquam neceſsè ſit. Nemo explicet mantile ſuum, aùt edere incipiat antè ſignum ab eo, qui præſidet, in refectorio datum, quod quidem poſt inchoatam lectionem dari debet. Nec rursùs peracta refectione quiſquam complicet mantile ſuum, niſi præſes ſignum dederit.

7. Nullus extrà refectorium, & refectionis horas quicquam cibi, vel potus capiat, niſi Superior nominatim permiſerit. A Paſchate ad feſtum S. Crucis in capite jejuniorum ante Completorium, reliquo verò tempore poſt Completorium cænetur.

Ut poſt Completorium nemo loquatur.

CAPUT XLII. 42.

1. OMNI *tempore &c.* In oratorio, dormitorio, refectorio, clauſtris, & capitulo non ſolùm poſt Completorium, ſed reliquo etiam omni tempore inviolabilis ſilentii lex ſervetur. Nec diſpenſet Superior, ùt in ijs locis ſilentium frangatur, niſi neceſſitas urgeat. Arctiſſimè etiam ſervetur ſilentium in toto monaſterio à Completorio ad exitum à Prima diei ſequentis, itemquè meridianæ quietis tempore, videlicet, à meridie uſque ad Nonam. Aliis autem horis liceat de rebus neceſſariis breviter loqui. Sermonem autem longiorem habère, aùt extraneos alloqui ſine licentia fas non ſit. Dum horæ canonicæ celebrantur, ſilentium ſit in toto monaſterio, nec tùm niſi propter neceſſitatem, & ſubmiſſa voce loqui liceat. Eadem lege, qua ſilentium indicitur, prohibetur etiam omnis ſtrepitus in monaſterio. Quarè omnibus horis ſilentii ſumma religione caveant fratres, ne quod opus faciant, quo ſtrepitus, aùt fragor, aùt ſtridor excitetur.

De his, qui ad opus Dei, vel ad menſam tardè occurrunt.

CAPUT XLIII. 43.

1. A*D horam divini officii &c.* Cùm officium Beatiſſimæ Virginis ad formam Breviarii monaſtici ſuſceptum ſolis Nocturnis, & Veſperis officii majoris præcurrat, ſtatuimus, ut qui in ejus officii Beatiſſimæ Virginis Nocturnis ad *Gloria Patri* primi Pſalmi, qui poſt hymnum dicitur, aùt in diurnis horis ad *Gloria Patri* primi Pſalmi, non adfuerit, aùt initio Completorii, cùm dicitur, *Adjutorium noſtrum in nomine Domini*, defuerit, in negligentiæ pœnam non in locum ſuum, ſed in eum, qui peccantibus in hoc genere conſtitutus eſt, toti choro conſpicuus, ſe cònferat, ibique ſtans moretur, donec Præſes chori ſigno dato poteſtatem ei faciat aliis ſeſe in ordine ſuo adiungendi. Qui in miſſæ celebratione occupatus, aùt aliàs conceſſu Superioris diſtentus ad divinum officium, aùt ad menſam in tempore adeſſe non potuerit, is ſtatim ſine ulla ſatisfactione locum ſuum petat.

2. *Uſque ad ſecundam vicem corripiatur &c.* Hæ duæ caſtigationes ſic fiant. Qui defuerit verſui *Gloria Patri*, qui menſæ benedictionem antecedit, ſatisfaciat ſuper genua, hoc eſt flexis genibus, & capite paulùm inclinato, donec ſurgendi ſignum det qui præeſt. Superior ſi tardiùs quàm ſupra conſtitutum eſt, in chorum venerit, accedat, & ipſe ad locum negligen-

tibus

tibusdeſtinatum, ibique terra digito contacta, non expectato aliquo ſigno rectà locum ſuum petat. Similitèr quocumque Superiore ſivè majori, ſivè locali tardè accedente ad refectorium, abſente Abbate Generali, necnon reſpectivè ad Superiores locales, Viſitatore provinciali, lector menſæ ceſſet à lectione, idemque Superior facta profunda inclinatione ante Crucem, ſivè imaginem rectà petat locum ſuum. Si quis dum in choro, capitulo, aut alio quocunque congregatorum fratrum cætu eſt opus habet ad breve tempus indè diſcedere, is ex ipſo loco ſuo ſe verſus eum, qui præeſt, inclinet. Qui autem diſcedere volet non reverſurus, genu flexo ante ipſum Præſidem, verbo, vel ſigno licentiam accipiat.

De his, qui excommunicantur quomodo ſatisfaciant Cap. XLIV.

De his, qui falluntur in oratorio.

CAPUT XLV.

1. SI*QUIS dum pronunciat &c.* Quotiès quis in choro pſallens malè pronunciat, aut in incipiendo verſu præceps, aùt in finiendo tardus eſt, aùt aliud quidpiam incauta pronũtiatione levitèr peccat, totiès pro errore terrã manu tangens ſatisfaciat. Qui verò in Antiphona, aùt Pſalmo imponèpdo, aùt in alio quovis eorum, quæ choro audiente unus pronunciat, erraverit, oſculetur terram.

De his, qui in aliis quibuslibet rebus delinquunt.

CAPUT XLVI.

1. A*NTE Cõgregationem ipſe ultrò ſatisfecerit, &c.* Ternis diebus ſingularum hebdomadarum, hoc eſt feria ſecunda, quinta, & ſabbato, niſi in feſtis primæ claſſis occurrerint, capitulum habeatur in quoque monaſterio ad emendandas, & recognoſcendas culpas, in quo ſervetur ordo, & ratio in Rituali

li deſcripta. In eo capitulo unuſquiſque fratrum ſe de peccatis externis, quæ contrà Regulam, Conſtitutiones, vel præcepta Superioris admiſerit, brevitèr, & apertè palàm ipſe accuſet, & pœnitentiam à Superiore indictam æquo animo accipiat, religiosèque ſubeat. Id, videlicet, menti S. P. Benedicti jubentis hoc loco Regulæ, ut ante Congregationem eatur ad ſatisfaciendum pro culpa, maximè conſentaneum eſt. Poſſint etiam qui deliquerint, non expectato capitulo, continuò poſt admiſſum delictum apud Superiorem ſatisfacere.

2. Qui proclamatus fuerit, aùt ſeipſum proclamaverit, toto corpore humi proſtratus iaceat, & iuſſus ſurgere profundè ſe inclinet, expectans indicendam pœnitentiam. Non prætermittatur officium fraternæ correctionis ab ipſo domino præceptum, juxtà Sanctorum Patrum præſcriptum in graviùs peccantes religiosè præſtandum, quod hujuſmodi eſt. Qui peccare fratrem animadvertit, opportunum tempus, & locum nactus, eum primò remotis arbitris ſecretò moneat, modum ad emendationem quàm maximè accommodatum adhibens. Si perſtet ille in peccato, coram uno, aùt altero vocatis iterùm moneat; ut peccans eorum unà commonentium conſentiente judicio, aùt etiam auctoritate moveatur, vel certè teſtimonio, ſi opus fuerit, convincatur. Quod ſi ne tunc quidem vitium emendet, tùm ſanè palàm in capitulo, vel apud Superiorem ſeparatim eum deferat, ut qui ad monentium voces obſurduit, ſaltem pœnæ à Regula, vel Conſtitutionibus præſcriptæ, vel arbitrio Superioris inferendæ acerbitate commotus expergefiat, & reſipiſcat. Sint autem, qui ad ſecundam

moni-

monitionem adhibentur, Seniores, aùt alii virtute præſtantes, quorum conſentiens cum admonente judicium plùs habeat ponderis ad peccantem promovendum.

3. Nulli tamen Donatorum liceat, nec extrà, nec intrà capitulum monachos choro addictos proclamare, nec eorum culpas in capitulo audire, ſed tales ſuas culpas in capitulo ſimpliciter fateantur, & ſtatim recedant.

4. Si compertum fuerit, aliqua peccata committi, magnum damnum monaſterio, aùt multis allatura, niſi celeritèr comprimantur, periculumque ſit in mora ſi monitionis fraternæ ratio, quam diximus, ſervetur, aùt ſpes fratris monitione corrigendi nulla appareat, prætermiſſa monitione res ad Superiorem deferatur; ſi tamen explorata fuerit. Qui monitionis officium præſtaturus erit, id magna cautione, prudentiàque faciat; præſertim ſi ætatis gravitas, aùt longi temporis in religione tranſacti auctoritas illi defuerit. Omni remota arrogantia, & indignatione rei ſuaptè natura moleſtæ aſperitatē ſumma manſuetudine, humilitate, & ſpiritu lenitatis, & charitatis planè fraternę temperet, atque condiat, conſiderans ſeipſum, nè & ipſe tentetur, & reprehendendi fratris initium à ſui reprehenſione ducens.

5. Pœnæ, aùt pœnitentiæ à Superiore monaſterii conſtituantur. In graviſſimis tamen, quales ſunt, quas deſcripſimus cap. 28. cōſulat Viſitatorem provincialem, aut etiam Abbatem Generalem, qui de participatione ſuorum reſpectivè Conſiliariorum pœnam conſtituant: quod quidem de peccatis manifeſtis intelligi volumus.

6. Hujuſ-

6. Hujuſmodi autem capitula, cùm de cauſis, & remediis vitiorum differendi campum ingentem aperiant, eam occaſionem Superior non amittat de manibus, ſed opportunitatem oblatam ad admonendos ſuos diligenter arripiat.

De ſignificanda hora operis Dei.

CAPUT XLVII. 47.

1. TALI *ſolicito fratri injungat &c.* Sacriſtæ, vel alterius prudentis, & attenti fratris, cui Superior mandaverit, partes ſint officii cujuſque divini die, noctùque celebrandi ſignum pulſu tintinabuli dare, & fratres è ſomno tùm ante vigilias, tùm poſt quietem meridianam crepitaculi ſonitu excitare. Sit autem Sacriſta, ſi fieri poterit, ex ordine Sacerdotum, aut certè Diaconorum.

2. In qualibet ſacriſtia capſula ſit duabus clavibus obſeranda, quarum una ſit penès Superiorem, altera apud Sacriſtam. In ea reponantur omnes pecuniæ, quæ veniunt tùm pro miſſis celebrandis, tùm pro eleemoſynis. Eodem tempore, quo dictæ pecuniæ extrahuntur, ſcribantur in libro, qui vulgò dicitur, *della caſſa commune*. Invigilent autem Viſitatores omnes, ut iſta Conſtitutio omninò ſervetur. Quod ſi invenerint aliquem Superiorem in hoc deliquiſſe, eum ſuſpendant ab officio per duos menſes.

3. Sacriſta Sanctorum relſquias quàm diligentiſſimè cuſtodiat ſub clave à Superiore monaſterii tenenda, nec ulli, vel minima earum pars detur, niſi

ob

ob graviſſimam cauſam, & de Abbatis Generalis licentia. Cætera de ejus officio petantur è Rituali.

De opere manuum quotidiano.

CAPUT XLVIII.

1. OCCUPARI *debent fratres &c.* Viæ nihil operantium (inquit ſapiens) ſtratæ ſunt ſpinis, & multam malitiam docuit otioſitas. Quo circa luminum illorum rei monaſticæ SS. Baſilii, Benedicti, & Bernardi ſanctiſſimo exemplo invitati fratres quique Congregationis noſtræ, animo non ſolùm æquo, & libenti, ſed etiam alacri, atque avido, horis à regula conſtitutis in opus manuum diligenter incumbant; idque publicè in cætu aliorum, niſi propter gravem cauſam Superior alitèr juſſerit. Ad opus manuum à fratribus congregatis faciendum ii ſigno minoris alicujus tintinnabuli juſſu Superioris, aùt Supprioris dato convocati celeritèr, ſtudioſéque conveniant, niſi cui infirmitas corporis, aùt alia gravis cauſa juſtam excuſationem dederit.

2. In omni fratrum communi exercitatione, ſi fieri poterit, nunquam deſit pii alicujus libri vulgari ſermone ſcripti lectio clara voce diſtinctè facienda. Abſit autem, quantùm fieri poterit, omnis alia vox, ſuſurrus, & muſſitatio, ſummumque ſilentium ſervetur. Ex quo quantum decus exercitationi per ſe pulcherrimæ accedat, dici non poteſt. Nec tàm quod agunt fratres cogitent, quàm propter quod agunt, perpetuò mèmores cum S. Bernardo, illius verſus

Davi-

Davidici : *Omnis conſumationis vidi finem*.

3. De genere operis cujuſque tùm in cœtu, tùm privatim faciendi conſtituat Superior. In primis autem videat, ut honeſtum ſit, & quo ſæculares ad vanitatem, aùt delicias abuti non poſſint. Donati labore manuum, continuo otium tanquam hoſtem capitalem acritèr inſectentur. Nullus Donatorum literas legere, aùt pingere doceatur, nec ullam partem Grammaticas, aùt artis, ſcientiævè literariæ cujuſquam attingat; ſed in ſuo quiſque officio, & miniſterio ſumma, ſimpliciſſimaque humilitate diligentèr in Domino verſetur.

4. *Lectioni vacent*. Horas à regula lectioni aſſignatas fratres in cellula quiſque ſua ad lectionem librorum ſpiritualium conferant, aùt etiam, ſi voluerint, ad orationem. Quod ſi vel propter officia monaſterii, quibus fortè fuerint implicati, vel propter negotia ſibi à Superiore mandata, non poſſint, excuſati cenſeantur. Caveant autem nè ſpecie lectionis, aùt orationis languori ſe dent, vel obrepenti ſomno cedant, cùm ſe quantùm abditos hominibus, in conſpectu Dei eſſe ſciant, juxtà illud Pauli: *Omnia autem nuda, & aperta ſunt oculis ejus*, & tùm admiſſæ fraudis, tùm amiſſi temporis graves pœnas ei daturos. Ne autem id temporis quiſquam vagetur per monaſterium, ſeniorum deputatorum iiſdem horis monaſterium circumeuntium diligentia provideat. Libros ad facultatem, & captum ſuum accommodatos unuſquiſque à Superiore accipiat.

5. *Horis incompetentibus*. Horas incompetentes declaramus eſſe omnes horas divini officii, & ſilentii nocturni, hoc eſt, à Completorio ad Primam diei ſequentis.

quentis abſolutam, itemque tempus meridianæ quieti æſtate conceſſum.

De Quadrageſimæ obſervatione.

CAPUT XLIX.

1. ISTIS *diebus quadrageſimæ &c.* Quadrageſimę initium in hac Congregatione, quod ad ciborum abſtinentiam attinet, ſecunda feria poſt Dominicam Quinquageſimæ ſit. Adventus verò initium, prima Dominica Adventus.

De fratribus, qui longè ab oratorio laborant, aut in via ſunt. Cap. L.

De fratribus, qui non ſatis longè proficiſcuntur. Cap. LI.

De Oratorio monaſterii.

CAPUT LII.

1. EXPLETO *opere Dei &c.*. Abſoluto quoque divino officio, antequàm ſignum detur exeundi ex oratorio; per ſpatium pſalmi, *De profundis*, quieſcatur; quo tempore qui fortè aliquid omiſerit ex divino officio, ſuppleat.

2. Si quis fratrum poſt divinum opus expletum, tempore lectioni conſtituto mavult in oratorio præcari, liceat.

3. *Simplicitèr intret, & oret &c.* Cùm oratio ſit animæ ſanctæ firmiſſimum præſidium, atque robur, & ut ait S. Auguſtinus, pœnitentiæ religionis laus tota; fratres noſtros, etiam, atque etiam hortamur in Domino, ut S. Bernardum audientes ſtudeant furàri aliquandò ſe à ſemetipſis, & à propria quæſitione ſurripere, jaculari animos ſæpè, & vibrare corda in id, quod ſuum eſt, & quod quantò naturaliùs, tantò ſuaviùs eſt. Hoc enim eſt, quod dicit Dominus *Vacate, & videte, quoniam ego ſum Deus*. Nec verò dubium eſt, quin quo vehementiùs in hoc ſtudium ſanctiſſimum incumbent, hoc ſuavius jugum, & leviùs onus religionis ſint reperturi; cùm iis contrà, apud quos oratio friget, religio ſit *jugum illud férreum* Moyſis, & Zachariæ *plumbi talentum*, & onus prorsùs intolerabile.

De hoſpitibus ſuſcipiendis.

CAPUT LIII. 53.

1. MENSA hoſpitibus apponatur frugalis, & redolens temperantiam, & paupertatem religioſam, juxtà Conſtitutionem Clementis Octavi fel. record. abſitque ab ea cibus omnis carnium. Qui verò carnes intrà Monaſterii ſepta eis appoſuerit, plectatur pœna Abbati Generali arbitraria. Hoſpitum menſæ, quantum fieri poterit, adhibeatur lectio,

quæ ſigno dato à Superiore, cum eis videbitut opportunum, deſinat.

2. *Non inquietent fratres &c.* Plus triduò non liceat hoſpites in monaſterio habere etiamſi ſint artifices, ſine conſenſu capituli monaſterii. Nec ad commune refectorium cum fratribus admittantur; niſi fortè Superior id eis propter aliquam inſignem conditionem, præſertim virtutis, & religionis, tribuendum cenſeat.

3. Monachis noſtris hoſpitibus, ſi ex aliena Provincia advenerint, ultrà diem, quo erunt in hoſpitio, apponatur in refectorio per octo dies, præter ea, quæ cæteris dabuntur, pitantia una, cum fructibus, iis verò, qui ex eadem adveniunt, per tres dies id agatur, & utriſque per eoſdem dies jejuniorum regularium etiam diebus detur cœna in refectorio, ſervato tamen ſilentio.

4. Nullam ob cauſam liceat quemquam extraneum in monaſterium ad habitandum admittere; niſi fortè Abbas Generalis cum conſilio Seniorum Aſſiſtentium, & Procuratoris generalis, id alicui fundatori petenti propter gravem cauſam concedendum duxerit. Si quis extraneorum loca regularium monaſterii, qualia ſunt oratorium, capitulum, dormitorium, & refectorium viſere cupierit, id ei poſtulanti concedi poſſit. Nè tamen in ullam cellularum introducatur, niſi mónito prius fratre, cujus eſt cellula. Nemo, niſi permiſſu Superioris ab extraneis conſilium petat.

5. *Hoſpitibus autem, cui non præcipitur &c.* Nemo, qui ad loquendum cum hoſpite, aùt extraneo fuerit adhibitus, quicquam eis enuntiet eorum, quæ geſta,

aùt gerenda ſunt in monaſterio, niſi communia, & ad ædificationem opportuna. Similitèr neque Conſtitutiones, neque alia ſcripta ad Congregationis diſciplinam, inſtitutionem, confirmationem, aùt aliud ejuſmodi pertinentia, niſi Superior nominatim permiſerit, cum eis communicet.

Quod non debeat monachus literas, vel eulogia accipere.

CAPUT LIV. 54.

1. SIBI *invicem literas, aùt eulogia &c.* Caput hoc regulæ de non mittendis, aùt accipiendis literis ſine licentia Superioris, quàm arctiſſimè, ſanctiſſimèque ſeruetur. Ac videat Superior literas utraſque, tùm acceptas, tùm mittendas; niſi à Superioribus ſuperioris, aùt ad eos ſcriptæ fuerint. Literas cujuſque ſivè ad Abbatem Generalem, Aſſiſtentes, Viſitatores generales, Procuratorem generalem, & Viſitatores provinciales, ſivè eorumdem Superiorum ad alios quoſcumque directas, qui retinuerit, vel aperuerit, niſi ab eodem Abbate Generali, vel de ejus mandato, à nemine abſolui poſſit.

2. Qui niſi de licentia Superioris ſui ad alios, quàm Superioris Superiores literas ſcripſerit, aùt ab aliis, quàm Superioris ſui Superioribus miſſas legerit, locum ſuæ profeſſionis pro prima vice ad tres menſes, ad ſex pro ſecunda privatus exiſtat ultimo loco ponendus. Quod ſi jam tertiò peccaverit, voce activa,

&

& paſſiva per annum omninò careat. Qui verò carent voce activa, & paſſiva, pœnas luant cœdendo ſe flagellis in refectorio ſemel in hebdomada per menſem. Ut autem hŭic periculo occurratur, prohibemus ne quis literas à quoquam fratre ſibi träditas, ùt det, aùt curet perferendas, accipiat, ut hoc officium illi præſtet, niſi permiſſu Superioris.

3. Conſtituimus etiam, ut quæcumq; literæ Portario monaſterii traditæ fuerint, eas ille nequaquàm ei det, cui inſcriptæ ſunt, ac ne ſignificet quidem ſe accepiſſe, ſed Superiori tantùm reddat. Si contrà fècerit jejunio unius diei panis, & aquæ puniatur. Eodemque modo quiſquis frater literas cuicumque fratrum, vel ſibi inſcriptas extrà monaſterium acceperit, eas cum pervenerit ad monaſterium, Superiori det, alii præterea nemini ſub eadem pœna. Si quis monſtratis Superiori literis, aliud quicquam eis adſcripſerit, gravitèr puniatur. Superior literas fratrum mittendas, cum legerit, ipſe obſignet, ſeù ſigillet, vel ſecretario ſuo tradat ſigillandas. Literas porrò ſic monaſterii ſigillo non munitas (ſi ad Subditos à quocumqne non Superiore deſtinentur) eis, quibus mittuntur dari omninò interdictum ſit: ſed eas cum Superiores acceperint ad Viſitatores provinciales tranſmittant, & illi ad delinquentis ſcriptoris Superiorem remitti curent, eumdemque admoneant, ut tranſgreſſorem pœnis jam ſtatutis, nulla excuſatione admiſſa puniat, & coërceat. Ea ſimplicitate ijſque titulis literæ quæque ſcribantur, qui in formula tradita in Rituali exponentur.

4. *Vel quælibet munuſcula &c.* Quicquid mitti, vel donari cuivis fratrum à quavis perſona contigerit, id

primùm tradatur Superiori. Cui liberum ſit id cuicumque voluerit, dare, & in quemcumque voluerit, uſum conferre, tanquàm aliam quamvis rẽ monaſterii. Quod ſi dandum cenſuerit ei fratri, in cujus gratiam donatum fuerit, ità det, aùt potiùs utendum concedat, ut contra communia inſtituta diſciplinæ regularis hujus Congregationis nihil admittatur. Conſtitutio Clementis Octavi fel. recordat. *De largitione munerum* ad literam accuratiſſimè teneatur in Congregatione. Quæ quidem nobis, & ad Regulæ caput ritè ſervandum, & ad nos à tetro, peſtiferóque vitio propietatis vindicandos magno præſidio erit. Non liceat cuiquam, nec per ſe, nec per alterum, directè, vel indirectè quicquam ab ullo extraneo pètere, niſi permiſſu Superioris.

De Veſtimentis, & Calceamentis fratrum.

CAPUT LV. 55

1. DE *quarum rerum colore &c.* Veſtimenta fratrum, & Congregationis omnia ſint alba ex vili, & rudi panno, juxtà regulam. Ut in tota Congregatione eadem ſit forma veſtitus, nec varietati locus ullus detur, ejus forma in Rituali deſcripta in officio Pręfécti veſtiarii, ab omnibus eõdem modo diligentèr, religioſèque ſervetur.

2. *Per ſingulos cucullam, & tunicam &c.* Cuculla cingulo ex eodem pannofacto ſemper cinta ſit, caputio ſuperinducto.

3. *Sca-*

3. *Scapulare propter opera &c.* Scapulare propter opera conceſſum, tantùmque geſtandū in opere manuum ex tela alba ſit, habeatque Caputiolum aſſûtum.

4. *Indumenta pedum pedules, & caligas &c.* Omnes monachi, & fratres hujus Congregationis, juxtà regulam S. P. Benedicti tàm in monaſteriis, quàm extrà incedant calceati juxtà conſuetudinem antiquiſſimam, & immemorabilem ordinis noſtri Ciſtercienſis, & omnium aliarum Congregationum monaſticarum. Adeòque teneantur Superiores ſingulorum monaſteriorum in vigilia S. P. N. Bernardi quotannis tribuere ſuis monachis, & fratribus tibiàlium paria tria, par unum calceorum, & par crepidarum, & fæmoràlium lineorum paria duo. Calcei autem ſint nigri coloris, forma ſimplices, ſine omninò ocellis, ſed clauſi, coriàceo ligamine adſtringendi, ac prominentiori calcaneo carentes; quibus autem pro toto anno par calceorum non ſufficit, teneantur Superiores præfati de altero providere; quod idem dictum ſit de tibialibus, & aliis ad veſtitum ſpectantibus. Tibialia verò non permittantur, niſi ex panno albo communi, lana, vel tela, aùt craſſiòri filo. Caveant autem Superiores monaſteriorum omninò, nè ſub pœna depoſitionis ab officio tradant fratribus pecuniam, ſed ipſas omninò res.

5. Poſſit, & pileus ad fovendum caput indigentibus à Superiore concedi ſub caputio numquam detegendus, niſi loco ab árbitris remoto. Iter facturis hyeme fæmoralia lanea, ſi petierit, dentur. Iiſdem Viatoribus Galeri albi ſimpliciſſimi dentur, & ſi voluerint, detur, & ipſis pallium ex panno albo viliſſi-

mo, abſque collari, paulò infrà genua demiſſum, fibula, vel uncinulo ſuprà pectus adſtrigendum, ſudatoria etiam ex tela craſſiore, nullo prorsùs opere adhibito; nunquam autem induſia, vel camiſia, niſi in morbo, & cum licentia Superioris. Concedatur, & ipſis ocrearum uſus, quæ tamen monaſticam modeſtiam, & paupertatem redoleant. Pallio ſupradicto uti poſſit qui voluerit, in choro hyemis tempore à feſto, ſcilicet, omnium ſanctorum uſque ad Paſcha, dum dicuntur vigiliæ dumtaxat; & quotiès neceſſitas exegerit exeuntibus è monaſterio uti galèro liceat.

6. Ægrotis fratribus, & ex morbo decumbentibus pro camiſia detur tunicula ex tenuiore, vel detrito panno, cum capùtiolo aſſuto. In graviori autem morbo ſub tunicula poſſit etiam camiſia concedi. Non adhibeantur lectis ægrorum linteamina, niſi in gravioribus morbis. Puluinus tamen, ſivè cervical tela alia contegatur.

7. Habitus Novitiorum Clericorum à Profeſſorum habitu patientię infrà zonam palmum deſcendentis, in lineam rectam, diſtinguàtur. Donati ſine camiſia, præter tunicam ad media circiter crura demiſſam, zonâque cingendam, femoralia, càligas, galèrum, & pallium ad imam tunicam deſcendens (quæ omnia ex panno albo ſint) calceos etiam habeant. In veſtitu Novitiorum Donatorum panniculus ſit tunicæ ante pectus aſſutus, quo à Donatis profeſſis diſtinguantur.

8. *Deponenda in Veſtiario &c.* Sit in quoque monaſterio veſtiarium veſtimentis ad uſum noſtrum accommodatis inſtructum, è quo cum permiſſu Superioris.

ris, quod cuique neceſſarium eſt, ad veſtitum ſuppeditetur. Sint, & flagella, aût diſciplinæ, & cilicia. Quibus utriſque cum licentia Superioris uti cuique liceat.

De Menſa Abbatis.

C A P U T LVI. 56.

1. M*ENSA Abbatis &c.* Cùm ad diſciplinæ conſervationem permàgni referat Superiores omnibus exercitiis cõmunibus monaſterii adeſſe, ſuõque exemplo aliis ad omnes officii partes quaſi calcar admovère; quod etiam illis ipſis Superioribus ne liberiore vivendi ratione (quæ humana infirmitas eſt) ad languorem, & deſidiam ſenſim delàbantur, utiliſſimum eſt, opere pretium duximus conſtitùere, ut cujuſcumque Superioris menſa in hac Congregatione cum fratribus in refectorio ſit communis. Quod ſi interdùm contigerit, ut Superior cum hoſpitibus extrà refectorium cibum capiat (quod per quam rarò ſit) quantùm fieri poterit adjunctum ſibi monachum ſemper habeat. Rectè etiam faciet, ſi nonnumquàm manens ipſe in refectorio, duos, ubi multitudo conventus ſinit, ad hoſpites mittat, ut cum ipſis àccùmbant.

De Artificibus monaſterii.

CAPUT LVII. 57.

1. ARTIFICES *ſi ſunt in monaſterio &c.* Cùm nihil ſit operi divino præponendum, Superior cujúſque monaſterii, ſi quos habeat fratres alicujus artificii peritos, non facilè animum inducat eis ad artem ſuam factitandam, vacationem à choro dare, ſed nè ab aliis quidem exercitiis ad divinum cultum pertinentibus. Nec hoc ſibi fas eſſe exiſtimet, niſi cauſa gravis id aliquandò poſtulet. Nullus fratrum artificum mittatur in Domum ſæcularem, ut in ea quicquam operis faciat. Nullus librum, quemſcripſerit, edat, aùt edendum curet, niſi Capitulum Generale, aùt Abbas Generalis permiſerit.

2. Hic porrò omnes hujus Congregationis Superiores, & inferiores admonitos eſſe volumus de obſervantia motus proprii fel. record. Urbani Octavi incipientis in ſuprema Paſtoralis ſpecula contrà monetarios editi. Injungimus propterea omnibus Superioribus, ut invigilent, nè quis ſub quovis prætextu, etiam medicinæ, artem Alchimiæ exerceat, ſub pœna Superioribus depoſitionis, & perpetuæ inhabilitatis, Sacerdotibus perpetuæ infamiæ, cæteris autem perpetui carceris, ſeù etiam triremium. Declarantes ſupradictis pœnis ſubjectos eſſe, tàm ipſam artem, ut ſuprà, exercentes, quàm conſulentes, participantes, permittentes, ac etiam reos hujus delicti non revelantes.

De

De diſciplina ſuſcipiendorum fratrum.

CAPUT LVIII. 58.

1. NOUITER *veniens quis ad Converſionem &c.* Cùm Novitiorum accipiendorum, & inſtituendorum negotium, de quo in hoc capite agitur, tanti momenti ſit, ut in eo Congregationum religioſarum ſummàm verti experientia doceat (ſunt enim Novitii Congregationis cujuſque ſeminaria) nec ſit ulla pars rei monaſticæ, in qua majori periculo peccetur, non erit alienum inſtituto noſtro de hac re, oblata occaſione, paulò copioſiùs agere. Ita enim quæ ſint in ea ſervanda, diligentiùs explicabitur, & definietur. Ut autem in hac tractatione ordo, & ex ordine perſpicùitas ſit, rem totam in quinque capita dividemus. Primum de impedimentis in hanc Congregationem recipi prohibentibus. Alterum de his, qui accedentes ad eam, & poſtulantes habitum ſunt examinaturi, & de ipſa ratione examinandi. Tertium de his, quæ ipſi, qui recepti ſunt, facere debent antè ſuſceptionem habitus. Quartum de loco, in quo habitu induendi ſunt, & de tota diſcjplina Novitiatus eorum. Quintum deniquè de profeſſione, & vitæ ratione poſt profeſſionem tenenda.

De

De Impedimentis in hanc Congregationem recipi prohibentibus.

1. Impedimenta præcipua, quibus arcentur homines ab hac Congregatione, ſunt undecim. Primum eſt, ætas major æquo, quod ità intelligatur. Si qui vult admitti in ordine Clericorum hujus Congregationis ſit ſeptemdecim annis expletis minor, aùt quadraginta quinque major. Si futurus Donatus ſit viginti quinque annis minor, aùt quadraginta major. In qua tamen re, ut & in aliis impedimentis (ſexto, nono, decimo, & undecimo exceptis) poſſit ab Abbate Generali interdùm cum Seniorum Aſſiſtentium, & Procuratoris generalis conſilio, propter magnam cauſam, puta, virtutem, aùt ſcientiam &c. diſpenſari. Secundum impedimentum eſt; ſi quis hæreticus aliquandò fuerit, aùt de hæreſi probabilitèr ſuſpectus. Tertium, ſi ſchiſmaticus fuerit. 4. ſi Clericorum fratrum habitum petens ea irregularitate ſit adſtrictus, quæ nullam, aùt difficilem diſpenſationem admittat. 5. Si non ſit è legitimo matrimonio natus. 6. Si ære alieno ſit obſtrictus, aùt ſi aliquarùm perſonarnm egeſtati ſubvenire teneatur. 7. Si futurus Clericus linguę latinę ſit imperitus. 8. Si qua ignominia notatus ſit, præſertim in ipſo loco, in quo habitum petit. 9. Si flagitiis, aùt ſceleribus ſit contaminatus. 10. Si corporis infirmitate labòrat, quæ diſciplinæ noſtræ auſteritatem diù ferre non poſſe videatur. 11. Si alterius Religionis habitum, vel ad modicum tempus geſtaverit, & profeſſio illorum, qui hoc ultimum impedimen-

dimentum reticuerint ſit ipſo jure irrita, & invalida.

3. Quibus de rebus ſi quis eorum, qui poſtulant habitum, interrogatus (id enim prætermittendum nunquàm eſt) vel in una aliqua mendacio fefellerit, cùm rei veritas poſteà comperta fuerit, liceat in fraudis hujus pœnam, aùt nondùm profeſſum miſſum facere, aut ſi jam profeſſus eſt, Clericum quidem voce activa, & paſſiva in perpetuum privare, aùt etiam ordinibus ſacris ei interdicere; Et ſi in undecimo impedimento revelando mendax repertus fuerit, ſivè adhuc Novitius ſit, ſivè non, ſeù jam profeſſionem emiſerit, de Congregatione expellatur. Atque hoc decretum unicuique poſtulantium habitum, antequàm induatur, & iterùm antequàm profeſſionem emittat, coram teſtibus legatur, nè quis excuſandæ ignorantiæ relinquatur locus.

4. Nec verò deſunt alia non contemnenda impedimenta cautè, & ſagacitèr exploranda, quale eſt, ſi qui recipi vult, aliqua humana ratione, non divini honoris, aut animæ ſalutis ſtudio mero adductus ad religionem ſe cònferat; ſi deformis corpore ſuprà modum ſit, ſi parum mentis còmpos, aùt fatuus eſſe videatur. In quibus omnibus conſiderandis, & expendendis cùm diligentia adhibita fuerit, quod inſtituto, & utilitati Congregationis magis congruere videbitur, nec charitati repugnabit, id ſequendum erit.

De Poſtulantium habitum examinatione, & officio examinantium.

5. *Sicut ait Apoſtolus, probate ſpiritus &c.* Ut quis ad aliquod monaſterium Congregationis acceſſerit, petens in fratrum numerum aggregari, Superior monaſterii adiunctis ſibi duobus, iiſque primis ſenioribus (niſi fortè alteruter poſtulanti propinquitate, aùt majore aliqua neceſſitudine, amicitiavè coniunctus ſit, tùm enim proximum ab eo ſeniorem ad id negotium adhibère conveniet) interrôget, & examinet hominem prudentèr inveſtigans, nùm quæ prædictôrum impedimenta habeat, nùm qua corporis, aùt animi conditione ad hujus Congregationis inſtitutum requiſita careat, quo ſpiritu humano, an divino feratur, an dènique vitæ generi, & inſtituto Congregationis aptus ſit.

6. Uideat pro ratione ordinis, in quem ille admitti petit, nùm qua dote, aùt qualitate ad eum ordinem neceſſaria deſtitutus ſit. In Clericis futuris, quibus literis imbûti ſint. In Donatis quà prudentia, conſilio, & integritate, quibus etiam corporis viribus càlleant. In omnibus denique qua tùm corporis ſanitate, tùm animi virtute, & religione ſint prædití.

7. Poſcat etiam ab eo literas teſtimoniales à duobus minimùm idoneis teſtibus ſubſcriptas, quibus teſtatum fiat, ipſum qui recipi petit natum à legitimo matrimonio, ære alieno non eſſe obſtrictum, neque cujuſquam adminiſtrationis rationibus reddendis obnoxium, neque facinorôſum eſſe,

juxtà

juxtà Sixti V. fel. recordat. Conſtitutionem. Quod ſi ille hujuſmodi literarum teſtimonium non habet, det operam, ut habeat. Caveat autem nè tàm in hac, quàm in alia omni re ad Novitiorum receptionem pertinente, contra præfatam Conſtitutionem, ſeù etiam alia ſummorum Pontificum decreta in aliquo delinquat.

8. Atque ùt animus, & ingenium poſtulantis certiùs, & exploratiùs cognoſcatur, idem Superior det negotium alteri dictorum Seniorum, ut cum diligentiùs per complures dies, ſicut expedire judicaverit, examinet, eadèmque opera noſtræ diſciplinæ, atque inſtituti rationem edoceat, quid illi ſit præſtandum, aùt exercendum in monaſterio, præſertim verò quid tolerandùm, nihil reticens aſperiorum, exponat. Quo intellecto, poſtulantis animus, aùt ſi ſatis habet roboris, in ſententia, conſilioque confirmetur, aùt ſi fluctuat, incæpto viribus majore prudentèr deſiſtat.

9. Eodem tempore de ejus conditione, moribus, & anteacta vita, etiam ab extraneis, & longinquis, ſi opus ſit, exquiratur. Advenæ, quibus tantùm expectandi facultas non eſt, citiùs recipi poſſint, arbitrio Superioris.

10. *Ergo ſi veniens perſeveraverit &c.* Cùm in hac diſquiſitione tantùm temporis poſitum fuerit, quantùm ad explorandum, cognoſcendumque hominem, ejuſque conditiones Superior monaſterii, & Seniores adjuncti ſatis eſſe judicaverint, nihilque fuerit inventùm, quamobrem aſpernandus, aut reiiciendus eſſe videatur, tanquàm ad Congregationem minùs aptus; cum denique ea probitas, animique conſtantia in eo notata fuerit, ex qua perſeveraturum eum in ſuſcep-

to

to propoſito facilè ſperetur; tùm ſanè quærant iidem ex eo, qua mente, & voluntate ſit: ſi perſtet in ſententia, idem Superior Abbatem Generalem, aùt Viſitatorem provincialem commonefaciat, remque totam, ut evenerit, & ſuum, ſeniorumque adjunctorum judicium, nominibus ſubſcriptis, perſcribat. Abbas autem Generalis, vel Viſitator provincialis cum voto ſuorum reſpectivè conſiliariorum ſtatuat de poſtulante recipi, nec ne debeat, proùt ad divinam gloriam, & bonum Congregationis magis conducere exiſtimaverit.

Quid facere debeant Poſtulantes habitum, poſtquam admiſſi ſunt, antè habitus ſuſceptionem.

11. *Sit in cella hoſpitum &c.* Simùl atque Abbas Generalis, aùt Viſitator provincialis literis ad ſe ſcriptis reſpondens eum, de quo agitur, recipere, vel miſſum facere juſſerit, ſi quidem recipiendus eſt, mittatur quam primùm ab illius monaſterii Superiore ad monaſterium Novitiatus. Ubi in ipſo ſuo veſtitu, modeſto tamen, & humilitati novi ſtatus ſuſcipiendi conſentàneo per aliquot dies, ut hoſpes ſit. Quo tempore generalem confeſſionem peccatorum ſuorum faciat, & à Magiſtro Novitiorum rerum ſpiritualium, & cœleſtium meditatione exerceatur; maximèque earum, quas is illi magis congruere judicàverit: ſivè cogitatio fuerit inaniſſimæ vanitatis mundi fallaciſſimi, rerumque omnium caducarum, &

mor-

mortalium, ſivè pœnarum, & ſuppliciorum ſempiternorum peccantibus conſtitutorum, ſivè quatuor rerum poſtremarum hominis, ſivè paſſionis, & mortis acerbiſſimæ Domini Noſtri Jeſu Chriſti, ſivè ſummarum utilitatum, uberrimorumque fructuum, qui percipiuntur ex inſtituto monaſtico, aùt aliorum id genus. Quæ Magiſter Novitiorum facilitati conſulens tradat illi in capita diſtributa, ut ea minori negotio cogitatione verſet. Idemque magiſter illius captui ſeſe accommodans, deſcriptas, & diſpoſitas horas, quibus quodque caput meditandum erit, aſſignet.

12. *Poſteà autem ſit in cella Novitiorum &c.* His diebus in hac exercitatione conſumptis, cum progreſſus in omni virtute, maximèque humilitate faciendi ſpem dederit, induatur ſanè in Domino habitu Novitiorum, & in eorum cella per annum ſit. Veſtes ejus, & ſi quid pecuniæ, aùt aliud ſuum attulerit, ſcribantur, & omnia uſquè ad profeſſionem ejus diligentèr aſſerventur, niſi fortè dùm Novitius eſt, aliquid eorum in ipſius uſum inſumi contigerit. Induantur Novitii in capitulo coram fratribus, adhibitis ceremoniis in Rituali deſcriptis. Atque hæc actio perſcribatur in codice in eum uſum comparato, adſcripto die, menſe, anno, nomine, cognomine, patria, diœceſi, & ætate Novitii; tempore etiam, quo in veſtitu ſuo vixit in monaſterio, deniquè nomine Superioris, à quo habitum acceperit.

Quonam in monaſterio debent habitu indui, quidque facere debeant toto tempore novitiatus.

13. In quaque Provincia monaſterium inſtitutioni Novitiorum authoritate Apoſtolica deſtinatum ſit: eòque poſtulantes habitum, quos accipere viſum fuerit, è tota Provincia mittantur. Quoniam autem alendæ tantæ multitudini Novitiorum, quæ fortaſsè erit, vix ſufficient facultates monaſterii, Novitii pro impenſis neceſſariis ad victum, & veſtitum tempore novitiatus faciendis perſolvant ſaltèm ſcuta ſexaginta monetæ Romanæ; quod ſi propter eximias animi dotes Abbas Generalis cum aliquo poſtulantium diſpenſandum cenſuerit, aùt in toto, aùt in parte, diſpenſare liceat de ſuorum conſiliariorum aſſenſu. Cætera neceſſaria, quæcumque defuerint, à cæteris Provinciæ monaſteriis pro rata parte, ſicut ab Abbate Generali deſcriptum fuerit, conferantur.

14. Superior illius monaſterii ſit alter à Magiſtro Novitiorum; habeatque duos, aùt plures pro domus ratione vocis, & juris ſuffragandi participes monachos, eoſdemque tùm firma corporis valitudine, tùm præſtanti animi virtute præditos, quorum exemplo Novitii ad omnes officii partes accendantur. Accedant duo Donati profeſſi, aùt plures, ſi multitudo Novi-

Novitiorum poſtulet. Si tamen ex Novitiis àliqui Donati ſint, quorum opera monaſterio poſſit eſſe uſui, ſatis ſit unus Donatus profeſſus.

15. Habeantur Novitii in propria cella, ad quam Profeſſis, aliiſque omnibus, niſi de Magiſtri permiſſu, juxtà Clementis Octavi fel. rec. decretum, omni àditu ſit prorsùs interdictum, nec liceat Novitiis cum quoquam, ne brevitèr quidem, ſermonem habere, nedùm uſu, aùt familiaritate commiſcèri.

16. Prætermiſſis quæ de Novitiorum diſciplina quàm plurima, maximique momenti præcepta tradi poſſunt, hìc brevitèr monèmus, & hortamur, ut cùm in iis rectè, vel ſecùs inſtituendis ſalus, aùt perniciesomnis Congregationis poſita ſit, in hac potiſſimùm parte diſciplinæ noſtræ, quæ rèliquas omnes côntinet, acri ſtudio incumbatur, & qui dant Congregationi nomen, non remiſſa quadam, aùt languida ratione ad mediocritatem qüandam officii informentur, ſed forti, generoſoque tyrocinio ad ſummam virtutem, & ſanctimoniam inſtruantur. Ex qua inſtitutione fiet, ut ii non ſolùm perfectiſſimam obedientiam præſtent, puriſſimam caſtitatem ſervent, nudamque paupertatem amplectantur, ſed etiam in omni vitæ parte ad Regulæ, & inſtituti normam accuratiſsimè dirigenda, ſemper animo excubantes cum omni ſermone, voce, geſtu, omnique corporis, animique motu ſummam modeſtiam, & humilitatem cum ardentiſſima charitate conjunctam oſtendant; tùm ipſa mente, & cogitatione, quantùm per humanam infirmitatem licet, Deo continentèr adhæreant.

17. *Senior ei talis deputetur &c.* Ut ad genus

genus virtutum Novitii rectè inſtitui, & erudiri poſſint, maximum ſtudium adhibeatur, ut ad officium Magiſtri Novitiorum is ſemper eligatur, in quo cum vitæ ſanctitate docendi peritia, & cum authoritate, & gravitate comitas, & manſuetudo certet, ut tanto muneri rectè gerendo par eſſe poſſit. Quantum fructum ex orationibus ſuis percipiant Novitii, quamque utilitatem ex ſacramentis conſequantur, etiam ii, qui fortè Sacerdotes ſunt, conſideret, & ſcrutetur Magiſter, ut ex eo, quàm frequentèr eorum uſum debeat eis concedere, certiùs colligat. Edoceat illos omnem animi ſui ſivè turbidum, ſivè tranquillum ſtatum, omnes moleſtias, tentationes, perturbationes, jucunditates etiam, & pacem ſpiritualem ſibi patefacere, & eorum ſenſus, atque affectus intimos ſtudeat penitùs pernoſcere. Quod quidem ad eos rectè inſtituendos magno erit ei præſidio.

18. Colloqui cum extraneis, ſivè propinqui, ſivè alieni ſint, aùt nunquàm, aùt perrarò, cū gravis cauſa poſtulaverit, eis concedat, præſertim antè profeſſionem; & cum concedet, vel ipſe, vel alius ab eo miſſus colloquio interſit. In ſeipſis apud Magiſtrum accuſandis humilitatem ſtudiosè exerceant, omnique generi ſanctæ mortificationis enixè operam dent. Liberè colloquendi inter ipſos conſuetudinem, & ſolutam quandam familiaritatem minimè permittat, alium cum alio præcipua amicitia conjungi non ſinat, nec eos cum profeſſis quicquam commercii habere patiatur.

19. Alia quàm quæ ad eorum mores formandos, & ad diſciplinam regularem pertinere judicio Magiſtri declaratum fuerit, nequè legant, nequè ſcribant.

Iſque

Iſque ſciat, qua quiſque eorum lectione occupetur. Ut Pſalterium memoriæ mandent, curet. Corona monachali, niſi qui noſtri ordinis monaſtici profeſſi fuerint, uſquè ad profeſſionem careant. Sacerdotes ſæculares qualem habent, retineant.

20. Antè confectum annuæ probationis curriculum nulli eorum liceat, nè ſub titulo quidem patrimonii, ad ordines promoveri, nec Abbas Generalis poſſit in hoc diſpenſare. Ad profeſſionem admittendus duobus menſibus antè profeſſionem omni rerum ſuarum cura, & adminiſtratione ſe prorsùs expediat. Cùm de bonis ſuis antè profeſſionem diſpoſituri erunt, nihil illis, ne nutu quidem, ſignificetur, quo libertas eorum in hac diſpoſitione facienda tantulùm poſſit impediri. Si quam renunciationem facturi erunt, aùt aliquid dare Congregationi in animo habebunt, caveatur nè quid contrà ſacri Concilii Tridentini decreta fiat.

21. Antè omnia quicquid eſt in eorum Regulis (quibus eorum officium latiùs explicatur) quàm diligentiſſimè ſervare ſtudeant, eaſque tùm privatim ſinguli crebrò legant, tùm ſingulis menſibus univerſi magna voce recitandas audiant: & quid minus obſervent, inquirant, ac ſe corrigant.

22. *Si non potes, liber diſcede &c.* Si quis eorum dimittendus erit, id magna cautione adhibita prudentèr fiat, ùt ea res, nequè dimiſſi animæ, aùt famæ, nequè Congregationis exiſtimationi, detrimento ſit. Cur dimitti debeant, hæ potiſſimùm cauſæ ſint: ſi quis ingenio, aùt natura ſit ad aliquod votorum præſtandum perdifficili: ſi pertinaci, ſuperbo, aùt elato ingenio ſit: ſi diuturna gravitèr peccandi conſuetudo

ejus animæ, quaſi callum obduxerit: ſi moribus iis ſit, quibus Congregationis concordia, & tranquillitas turbari, aùt infirmiores ad peccandum impelli facilè poſſint: ſi deniquè noſtræ Congregationis inſtituto minimè congrùere videatur. Reſtituantùr ei quæcumque attulerit, excepto quod in ejus ipſius uſum fortè conſumptum fuerit, aùt ſi quid fortè Congregationi legitimè dederit. Quod tamen ipſum reſtituendum; necne, ſit, judicet Abbas Generalis, aùt Viſitator provincialis.

23. Magiſter Novitiorum cauſas, cur aliquis ex ſibi creditis Novitiis dimitti debeat, Superiori locali patèfáciat, qui deindè poſtquam omnia ſuis vocalibus monaſterii participaverit, Abbatem Generalem, ſeù Viſitatorem provincialem reſpectivè admoneat, & horum alter, quid opus ſit facto, cum ſuorum deputatorum conſilio definiat. Quod ſi Novitius ſpontè ſua velit diſcedere, Magiſter nè ſit moleſtus in eo retinendo; tantùm cohortationem benignam adhibeat, & preces ad Deum pro eo. Si quis cùm ſemèl dimiſſus fuerit, aùt ſpontè ſua diſceſſerit, denuò recipi petat, quæratur de eo per literas, ſi fieri poteſt, ex eo ipſo monaſterio, quod reliquit: & ſi denuò admitti ad habitum cenſeàtur, cum eò agatur, ac ſi tunc primò recipiendus eſſet.

De Profeſſione, & poſt eam agendis.

24. *Tunc ſuſcipiatur in Congregatione &c.* Decurſo probationis, aùt novitiatus annuo ſpatio, nullus ad profeſſionem admittatur, niſi per vocum pluralitatem

eorum

eorum, qui ſunt in monaſterio, vocalium, accedente Magiſtri voce (cui potiſſimum haberi ratio debet) approbatus. Quæ approbatio poſt decimum menſem novitiatus omninò fiat. Cùm igitur ex pluralitate vocum conſtitutum fuerit, admittendum eſſe ad profeſſionem Novitium, admoneatur de re tota Abbas Generalis, aùt Viſitator provincialis, deque ſuffragiorum numero, quæ in id convenerint. Qui rem diligentèr examinatam, momentoque ſuo ponderatam communicet cum ſuis reſpectivè Conſiliariis, & de eorum voto ſtatuat in Domino quid agi debeat. Admiſſurus autem Novitium ad profeſſionem, ea ceremonia vel ipſe defungatur, vel alteri, qui nomine ſuo defungatur, mandet: idque in eodem illo monaſterio, in quo ille probationis curriculum confecit.

25. Novitii à capitulo monaſterii, aùt ab Abbate Generali, aùt Viſitatore provinciali reſpectivè approbati, poterunt ad profeſſionem admitti tempore Capituli Generalis, ex commiſſione tamen alterius ſupradictorum.

26. *Suſcipiendus autem in oratorio &c.* Profeſſionis faciendæ ratio erit, ut in Eccleſia coram Abbate Generali, aùt Viſitatore provinciali, aùt alio ab altero eorum delegato, cæteriſque fratribus præſentibus Novitius ritu, & formula præſcripta votum emittat his verbis.

In nomine Domini noſtri Jeſu Chriſti: Amen. Anno à Nativitate ejuſdem N. die N. Menſis N. Ego frater N. cognominatus in ſæculo N. Clericus, vel Donatus, de tali loco, & Diœceſi, promitto ſtabilitatem meam, & converſionem morum meorum, & obedientiam ſecundùm Regulam S. Benedicti; & Conſtitu-

tiones Congregationis Monachorum Reformatorum San-ĉti Bernardi Ordinis Ciſtercienſis, coram Deo, & omnibus ſanĉtis ejus; quorum reliquiæ habentur in hoc loco conſtruĉto in honorem Sanĉti N. In præſentia D.N. Abbatis Generalis, vel Viſitatoris provincialis, vel Abbatis, aùt Prioris talis. Ego frater N. à Sanĉto N. manu propria. ✠

27. Hanc autem formulam profeſſurus ipſe, ſi poteſt, ſua manu ſcribat, ùt eſt in Regula. Idemque poſt in libro ad eum uſum comparato iterùm ſcribat, & ſubſcribat. Qui liber, profeſſionum liber appellandus diligentèr aſſervetur, eique, ſi qua controverſia inciderit, plena fides adhibeatur. Poſt profeſſionem nouus profeſſus eidem Magiſtro, eidemque diſciplinæ, toto proximo triennio ſubſit, aùt certè ad aliquod Profeſſorium authoritate Apoſtolica, vel jam deputatum, vel deputandum, ad complendum triennium mittatur, ibi eodem modo, quo ſuprà educandus, & literis imbuendus ad arbitrium Superiorum. Eodemque tempore nec aĉtivam, nec paſſivam vocem habeat, nec promoveatur ad ſacros ordines, niſi fortè Abbati Generali, ſeniores Aſſiſtentes, & Procuratorem generalem in conſilium adhibenti virtus, aùt ætas alicuius perſuaſerit, ut cum eo diſpenſet. Hoc triennio peraĉto, aùt antè (ſi fortè propter ætatem ſacris ordinibus ſuſcipiendis ſufficientem cum eo, ut ſuprà, diſpenſatum fuerit) poterit Abbas Generalis de ſuorum Conſiliariorum voto nouum profeſſum ad aliquod aliud monaſterium deſtinare.

28. Donati quatuor, aùt ſex menſes in eodem monaſterio, in quo recepti ſunt, pedem non efferenteſè monaſterio, ad obedientiam, devotionem, labo-

rem,

rem, & reliqua neceſſaria informentur, ac doceantur. Anno probationis Donati confecto, Superior monaſterii cum conſilio Seniorum, ſi dignum judicat, qui ad profeſſionem admittatur, cum Abbate Generali, aùt Viſitatore provinciali per literas conſulto facultatem acceperit, eum tandem ad profeſſionem forma in Rituali præſcripta admittat. Iſque dum in Congregatione perſeverat, caſtitatem, paupertatem, & obedientiam ſervare teneatur.

29. Donati poſt omnes monachos ultimum locum ſemper teneant; ſeorsùm autem à monachis cibum capiant. Itaquè vel extrà refectorium capiant, vel in refectorio antè primam menſam, vel etiam in ſecunda menſa ſeparati à monachis.

30. Si quis eorum recipi petat ad ſolemnem profeſſionem, non immutato habitu, prævio probationis anno admittatur, dummodò per decennium laudabiliter in Congregatione vixerit, vel poſt quinquennium, ſi cum eo Abbas Generalis de ſuorum Conſiliariorum conſenſu diſpenſaverit. Quod ſi hujuſmodi Donati admiſſi ad annum probationis pro emittenda ſolemni profeſſione in habitu Donatorum decem menſibus elapſis à capitulo monaſterii non acceptentur ad dictam ſolemnem profeſſionem, remanére poſſint ut prius in habitu Donatorum ſimplícium; Si verò acceptentur ad profeſſionem ſolemnem, eam extrà miſſarum ſolemnia, nec ad altare majus, ſed in aliquo ſacello emittere debent, cum ceremoniis tamen, & orationibus, quæ in Clericorum profeſſione præſcribuntur, ſed ſine cantu.

31. Ut verò Donati vitæ activæ, in qua potiſſimùm verſantur, operam majori ſtudio, & alacritate

navent, ſciant, ſe omnium bonorum ſpiritualium totius Congregationis, & omnium Indulgentiarum, & remiſſionum peccatorum Congregationi conceſſarum eſſe participes. Inſuper Donatis hujuſmodi ſolemnitèr tamen tantùm profeſſis, quotieſcumque per obedientiales Superiorum literas è monaſterio ad monaſterium demigrant, detur viaticum, ſicuti datur aliis monachis; dummodò habeant à capitulo monaſterii, à quo diſcèdunt, fidem de bonis moribus anteactæ vitæ, & non alio modo.

32. Quod ſi quis eorum alicui graviori vitio addictus fuerit, aùt etiam exemplo malo noceat aliis, agatur cum eo, ſicut in Regula præſcriptum eſt, tandemque ſi incorrigibilis ſit, expellatur. Quod de Donatis ſolemnitèr profeſſis intelligatur. Donati verò non ſolemnitèr profeſſi, habita rationabili cauſa ab Abbate Generali, vel etiam Viſitatori provinciali de ſuorum reſpectivè conſiliariorum conſenſu approbanda, expelli poſſint.

De filiis nobilium, vel pauperum, qui offeruntur.

CAPUT LIX.

1. SI *ipſe puer minori ætate eſt &c.* Cùm ſuperiori capite cautum ſit, nè quis ad noſtræ Congregationis novitiatum ſinè Abbatis Generalis diſpenſatione admittatur, qui decimum ſeptimum ætatis annum non expleuerit, nullus huic capiti Regulæ locus relinquitur.

De

De Sacerdotibus, qui voluerint in monaſterio habitare.

CAPUT LX.

1. CONCEDATUR, *ei tamen &c.* Sacerdos ſæcularis, qui petierit, ad noſtræ Congregationis novitiatum, tandemque ſolemnem profeſſionem admitti poſſit. Iſque in novitiatu ob reverentiam Sacerdotii cæteros Novitios ordine antecedat; quod tamen in eorum, qui antè ipſum recepti ſunt, cùm ad Presbyteratum promòti fuerint, præjudicium non ſit.

De monachis peregrinis qualitèr ſuſcipiantur.

CAPUT LXI.

1. MULTI ſæpè, & ij magna ex parte, non ratione, & conſilio ducti, ſed inconſtantia, tanquam æſtu, & tempeſtate quadam abrepti, ſua relictaReligione, ad alienam tranſire conantur. In qua cùm idem levitatis morbus eos perſequàtur, fit, ut non ſolùm quietis expèrtes ipſi ſint, ſed etiam contagione quadam, aliis turbas, & moleſtias àfferant. Ut autem ſemper ab hoc malo Congregatio noſtra ſervetur

tur immúnis, decernimus, quod alterius Religionis profeſſi (noſtra Ciſtercienſi excepta) nullo modo inter nos recipi poſſint, ſitque illis omninò ad nos àditus interdictus. Si quis autem ex Ordine noſtro Ciſtercienſi admitti petierit, niſi cum diſpenſatione Abbatis Generalis non admittatur.

De Sacerdotibus monaſterii.

CAPUT LXII.

1. DE *ſuis eligat, qui dignus ſit &c.* Abbatis Generalis, aùt certè Viſitatoris provincialis ſit ordinum ſuſcipiendorum poteſtatem facere. Habeat tamen priùs à Superiore, & Senioribus monaſterii bonum de vita, & moribus Ordinandi teſtimonium.

2. Quotiès quis erit in aliquo monaſterio ordinandus, denuntietur id palàm in monaſterii, cuius eſt, capitulo, ut ſi quis labem, aùt vitium ejus aliquod ſciat, propter quod ordinari debère non videatur, indicet, non publicè quidèm, ſed privatim Superiori, aùt uni alicui ſeniorum.

3. Exploretur etiam quantùm in literis, & doctrina profècerit, antequàm ad exàmen publicum mittatur, idque per idòneos, quibus Abbas Generalis, aùt Viſitator provincialis id negotii dederit, qui rationem à Concilio Tridentino præſcriptam téneant. Serventur etiam legitima témporum interſtitia juxtà ipſum Concilium, niſi propter cauſam Abbas Generalis cum aliquo diſpenſandum cenſuerit.

4. Qui ad Subdiaconatum, & qui ad Presbyteratum

tum erunt promovendi, aliquot antè diebus ad arbitrium Superioris ſui in rerum cœleſtium ſancta meditatione ſtudioſiùs verſentur. Moneaturque quiſque ordinandorum uno antè menſe, ad quem ordinem promovendus deſtinetur.

5. Qui per ſe, vel per alium dederit operam, ut ad quemcumque ordinem promoveatur, ei ſuceptione ordinum ad tempus arbitrio Superioris conſtituendum ſit interdictum.

6. Celebretur miſſæ ſacrificium ab omnibus Sacerdotibus ad Miſſalis monaſtici præſcriptum. In miſſis ſolemnibus tot candelę accendantur, quot præſcribuntur in Rituali lib. 1. cap. 21. num. 10. accendendæ ad *Veſperas*, & Tertiam. Rituum, & ceremoniarum in miſſis tùm majoribus, tùm minoribus ſervandarum ratio, qualis in Rituali deſcribitur, tàm à Celebrante, quàm ab eo, qui ei inſeruit, adhibeátur.

7. Ad Presbyteratum promoti nè antè celebrent, quàm ceremoniarum miſſæ totam rationem idonea meditatione percalleant. Studeant omnes Sacerdotes miſſæ ceremonias præſcriptas adamuſſim, quàm religioſiſſimè ſervare. Ex quo ſtudio ſumma in miſſa celebranda ceremoniarum conſenſio, & uniformitas omnium Sacerdotum Congregationis exiſtat. Miſſam primam novus quiſque Sacerdos ſinè oblatione, patrino, & omninò ſinè ſolemnitate celebret, & prorsùs, ut quævis alia privata miſſa quotidiè celebratur. Quotidiè quilibet Sacerdos, niſi fuerit impedimẽto aliquo detentus ab ipſo Superiore approbando, celebret; non Sacerdos autẽ ſingulis diebus miſſam audiat. Semèl in hebdomada ſit in arbitrio cujuſq; Sacerdotis ob quamcumq; piam cauſam voluerit, miſſam dicere.

8. Miſſa

8. Miſſa conventualis pro Congregatione quotidiè in quoque monaſterio celebretur. Pro anima cujuſque fratris etiam Donati, cum in monaſterio, cui adſcriptus fuit, diem ſuum objerit, ſinguli Sacerdotes ejuſdem monaſterii ternas miſſas celebrent. In tota verò Congregatione, ſingulas. Clerici monaſterii Pſalterium ſemèl recitent: Donati *Pater noſter*, & *Ave Maria* centies quinquágies dicant. Clerici, & Donati totius Cōgregationis perſoluant Pater noſter quinquies, & *Ave Maria* quinquágies. Cętera ſuffragia ad cujuſq; arbitrium addantur. Pro Abbate verò Generali defuncto, itemque pro Superioribus majoribus, Viſitatoribus provincialibus, cujuſque monaſterii Superioribus, itèm pro his, qui aliquandò Generalatus officio functi ſunt, & etiam pro his, qui extrà monaſterium diem ſuum obeunt, fiant ſuffragia prout in Rituali lib. 1. cap. 31. à num. 5.

9. Ut ſupradicta præſtari poſſint, Superior monaſterii, in quo quiſque moritur, ſtatim de ejus morte, quos oportuerit, commonefaciat. Pro aliquo fratre Congregationis de ea benemerito vita functo poſſit de mandato Superioris ad conſtituta ſuffragia aliquid adjungi.

10. Cùm pię liberalitati fundantium monaſteria debeatur, ut eis tùm grata beneficii ab eis accepti recordatione, tùm omni pietatis officio, quam maximā gratiā referre ſtudeamus, ſtatuimus, ut cùm primùm alicujus beneficio monaſterium aliquod ad hanc Congregationem acceſſerit, Abbas Generalis eam univerſam admoneat, ut à ſingulis Sacerdotibus pro fundatore ſacrificium offeratur. Quilibet etiam Sacerdos cèlebrans, fundatoris monaſterii, in quo cele-

brat,

brat, in *memento* ſemper recordetur.

11. Fundatores, parentes, fratres, ſorores noſtri in ſocietatem meriti omnium bonorum operum, quæ divino munere in tota Congregatione fient, ab omnibus fratribus noſtris recipiantur.

12. Miſſarum onera perpetua legatis, donationibus, aùt aliis quibuſuis diſpoſitionibus addita, niſi propter juſtam cauſam à Capitulo Generali, vel ab Abbate Generali de conſenſu Aſſiſtentium, & Procuratoris generalis expendendam, nec non decreti *SS.D.N.* Papæ Innoc. XII. ſervata forma, non accipiantur. Sed ne ea quidem, quæ ad tempus ſunt, accipere liceat, ſi functionibus inſtituti noſtri repugnent, aùt ſinè gravi cauſa, cujus judicium penès Abbatem Generalem, aùt Viſitatorem provincialem, cum Superiore monaſterii in quo eſt, conjunctum ſit.

13. In Eccleſiis noſtris nemini extraneo concedatur ſepultura, præterquàm id jus habentibus, & iis benefactoribus, quibus Abbas Generalis cum Seniorum Aſſiſtentium, & Procuratoris generalis conſilio id tribuendum duxerit, quod quidem ille ob pias tantùm, maximique momenti cauſas faciat. Multò verò difficiliùs ſepulturæ concedantur in iis Eccleſiis Congregationis, in quibus nemini adhuc à noſtris conceſſæ ſunt. Cumque ſepelietur aliquis in Eccleſiis noſtris, fiant omnia, ut in Rituali, exceptis Eccleſiis, in quibus alia conſuetudo ſuſcepta eſt. Nunquàm autem in ſepulchro fratrum quiſquam condatur, ſed in alio ſeparato, nec concedantur ſepulturæ, quæ Eccleſiæ ſint incommodo. Si aliquandò accidat, ut aliquis in Eccleſia noſtra ſepeliri expoſtulet, nec tēpus patiatur

tur conſulere Abbatem Generalem, liceat Superiori monaſterii cum conſenſu capituli ſui ſepulturam quidem concedere, non tamen jus ſepulturæ.

De ordine Congregationis.

CAPUT LXIII.

1. ORDINES *ſuos &c.* Poſt Abbatem Generalem omnes alios dignitate antecedentem, ſecundum locum obtineant Seniores Aſſiſtentes.

2. Poſt Aſſiſtentes, extrà Capitulum Generale, ſequantur Viſitatores provinciales, mox Viſitatores generales, & deinde Procurator generalis, atque poſt hos Superiores locales, qui extrà monaſteria profeſſionis inter ſe loca tenebunt, in monaſteriis verò, monaſteriorum, quibus præſunt, ordinem ſervabunt. Ob prærogativam tamen actualis regiminis, quilibet Viſitator provincialis in ſua Provincia Viſitatores provinciales cæteros, & Abbas, ſeù Prior in proprio monaſterio, civitate, & oppido, in quibus monaſteria ſita ſunt, cæteros alios Abbates, ſeù Priores reſpectivè præcedent. In Capitulo autem Generali omnes prædicti ſervent ordinem, qui infrà, cùm de Capitulo Generali agetur, deſignabitur.

3. In quoque autem monaſterio hic ſit ordo. Secundus à Superiore ſivè Abbas ſit, ſivè non, Abbas titularis, ſi aderit, cæteros antecedat, niſi cum Superior monaſterii vel ultrà menſem abeſſe, vel mori, aùt deponi, aùt ad Capitulum Generale contigerit acce-

accèdere; tunc eorum Prior in Abbatiis, & Supprior in Prioratibus. Abbates titulares quoſcumque reſpectivè præcedant. Poſt hunc, extrà cauſam prædictam; Si Superior Abbas fuerit, ſequatur Prior, ſi minus, Supprior, qui Prior in Abbatiis, & Supprior in Prioratibus, itemque Magiſter Novitiorum in proprio monaſterio cæteros inferiores præcedant, in alienis verò loca profeſſionis retineant. Sequantur deindè Sacerdotes, poſteà Clerici, & poſtremò Donati. Quorum omnium quiſque pro antiquitate temporis, quo profeſſus eſt, & in Congregationem àdſcriptus fuit, Sacerdos inter Sacerdotes, Clericus inter Clericos, Donatus deniquè inter Donatos locum hàbeant.

4. Cùm autem plures eàdem die in diverſis monaſteriis profeſſionem emiſerint; tunc qui primus illorum habitum ſuſceperit, cæteros præcedat; quod ſi etiam eadem die habitum ſuſceperint, præcedant inter ſe ſecundùm prioritàtem monaſteriorum, in quibus indùti fuerint.

5. *In ipſa appellatione nominum &c.* Hæc Congregatio, juxtà Breve Urbani Octavi fel. record. Monachorum reformatorum S. Bernardi ordinis Ciſtercienſis appelletur. Superior Congregationis ab omnibus Abbas Generalis, Pater, & Domnus vocètur, àddito titulo Reverendiſſimi. Alii Superiores, ſivè Seniores Aſſiſtentes, ſivè Viſitatores generales, ſivè Procurator generalis, ſivè Viſitatòres provinciales, Patres, Domni, & Admodum Reverendi dicantur; Patres quoque, Domni, & Admòdùm Reverendi appellentur à ſubditis Superiores ſingulorum monaſteriorum. Imò ſubditi univerſi tenean-

tur ſuos Superiores, ſivè mediàtos, ſivè immediàtos reverèri Paternitatis appellatione, tùm in epiſtolis, tùm in familiari cum eis collocutione, iiſdem pariter titulis Superiorum monaſteriorum fruantur Abbates titulares, quicumque illi ſint.

6. Priores in Abbatiis, Suppriores, ac Sacerdotes omnes inter ſe, & ab aliis Reverendi Domni appellentur. Clericos Domnos, & cæteros inferiores fratres tota Congregatio appellabit. Hac eàdem titulorum diverſitate utantur omnes in ſcribendis epiſtolis, proùt fuſiùs iu Rituali.

7. Retineat quiſque nomen ſuum proprium, ſi quidem fuerit alicujus Sancti nomen, cognòmen depònat. Pro quo nomen alicujus Sancti præfixa præpoſitione, de, vel à, in ſexto caſu efferendum accipiat, idque à Superiore ſuo, quo tempore Congregationis habitum Novitius ſúſcipit.

8. *Ubicumque autem ſibi obviant fratres &c.* Cùm frater in fratrem inciderit, poſtèrior ordine petat à priore benedictionem, & inclinato corpore caput humilitèr aperiat. Si verò Superior obviam factus fuerit, frater aliquantùm deflectens de via, converſo ad eum vultu, profundè ſe inclinet.

De ordinando Abbate.

64.

CAPUT LXIV. c. 64

1. IN *Abbatis ordinatione &c.* Electio tùm Abbatis Generalis, tùm aliorùm quorùmvis Superiorum in Capitulo Generali fiat modo ſeparatim deſcripto

deſcripto. Ut autem honorum, & dignitatum cupiditati, omnique ambitioni, quantùm fieri poteſt, obſtruatur aditus, decernimus, ut ſi quis Abbatis Generalis, aùt aliam quamcumque dignitatem Congregationis, aùt aliam quamvis externam ambierit, aùt ut ea mandetur alteri cuivis conatum adhibuerit, is voce activa, & paſſiva in perpetuum careat, vel etiam graviori pœna puniatur arbitrio Capituli Generalis. Quod ſi quis aliquem ei rei dare operam cognoverit, niſi quàm primùm deferat ad Capituli Generalis Præſidem, eâdem pœna teneatur. Quæ tamen poſſit interdùm à Capitulo minui. Et in univerſum quiſquis aliquod officium, munus, ordinem, aùt gradum ſuperiorem in Congregatione, vel monaſterio ſtuduerit adipiſci, graves pœnas luat, ut ejus exemplo alii ſapiant, & huic teterrimæ peſti nullus ſit in Congregatione locus. Quod ſi quis contrà hoc decretum dignitatem, vel officium ambitum fuerit aſſequutus, is præter dictas pœnas, dignitate etiam, aùt officio adepto multetur, aùt iis fungi, quantùm in nobis ſit, prohibeatur. Nec contrà hanc Conſtitutionem unquàm diſpenſetur.

2. Cæterùm caveant omnes, nè beneficia eccleſiaſtica extrà Congregationem ambiant, procùrent, & contrà Breve Apoſtolicum Alexandri Papæ Septimi fel. record. infrà has Conſtitutiones relatum obtineant. Tranſgreſſores pœnis in eodem Brevi contentis omninò coerceantur. Demùm noſtros omnes monemus, Capitulum Generale acceptaſſe Conſtitutiones Pauli Quinti fel. record. in fine hujus libri referendas, quibus præcipitur, ne quis ſub pœnis in eiſdem Conſtitutionibus expreſſis ad officia, & digni-

tates Congregationis promoveatur ob favorem, aùt literas commendatitias quarumcumque perſonarum, quarum Conſtitutionum obſervantiam, omnibus, & ſingulis noſtris ſub eiſdem pœnis omninò indicimus.

3. Prohibemus etiam omnibus noſtræ Congregationis monachis, nè in quibuſuis Univerſitatibus, aùt aliis Theologorum Collegiis, vel alio pacto lauream doctoratus, in quacumque facultate etiam Theologica ſine licentia expreſſa, & in ſcriptis habita Abbatis Generalis accipiant. Qui contrà fecerit, pœna Abbati Generali arbitraria plectatur.

4. Priores, ubi Prioratus tantùm, non Abbatiæ fuerint, habeant omnia privilegia, & juriſdictiones, quas Abbates; iis tantùm exceptis privilegiis, quæ Abbatibus per benedictionem conferuntur. Superioribus cujuſq; monaſterii ritè in Capitulo creatis liberam poteſtatem in monaſteria, loca, & perſonas eorum fidei creditas, tàm in ſpiritualibus, quàm in temporalibus ſecundùm Regulam ſanctiſſimi Patris Benedicti, & has Conſtitutiones damus; ut ex earum præſcripto, regendi, gubernandi, coercendi, puniendique, qui ſibi commiſſi fuerint, jus habeant.

5. *In notitiam Epiſcopi &c.* Cùm hæc Congregatio ſit ab Epiſcoporum juriſdictione ſoluta, ac libera, Sanctæque Sedi Apoſtolicæ immediatè ſubſit, quotieſcumq; quid extiterit in ea majoris poteſtatis authoritate conſtituendum, id non ad Epiſcopum, ſed ad Abbatem Generalem referatur.

6. *Prudentèr, & cum charitate vitia amputet.* Superiores, ut in cujuſque animo aliqua immoderatior cupiditas apparuerit, coerceant. Nec ſolum peccata

com-

commiſſa vindicent, ſed etiam, quod maius eſt, nè committantur, quàm maximè provideant. Itaquè ſi quem in cibo, aùt potu intemperantiorem animadverterint, ſi pigrum, aùt inertem, ſi nimis ſomno indulgentem, ſi veſtitus elegantioris, aùt aliarum deliciarum cupidum, ſi pertinacem, & ſui juris, aùt elationem animi præſeferentem, hæc omnia tanquàm ſpinas quaſdam ex eorum animis prudenter evellere ſtudeant, & malo naſcenti, quod corroboratum difficiliùs ſanaretur, ſolerti curatione tempeſtivè occurrant.

De Præpoſito monaſterii.

C A P U T LXV.

1\. ORDINATIONEM *monaſterii ſui &c.* Prępoſiti, de quo hìc agitur, nomine, intelligatur à nobis in Abbatiis quidem Prior, in aliis verò monaſteriis Priorem pro Superiore habentibus Supprior, quē propter graviſſimas veriſſimaſq; cauſas, quas hìc S Pater enumerat, ſicut & ceteros monaſterii officiales, à Superiore ſtatuimus eligendum. Tàm Supprioris igitur, quàm Cellerarii, & cæterorum omnium officialium monaſterii ceſſare cenſeatur officium, quotieſcumque Superior monaſterii noviter electus ſuas patentes in capitulo publicari fecerit. Superior verò cùm ex Capitulo Generali, aùt aliter in monaſterium venerit, novos officiales conſtituat in Domino, aùt ſi magis expedire judicaverit, veteres

confirmet,aùt partem eorum cum conſilio Seniorum ſuorum. Iiſdemque Senioribus conſultis eos, cùm opus fuerit, depònat. Quod tamen parcè, raròque faciat, propter graves cauſas.

2. Superior localis præcipuè in parvis monaſteriis poſſit ſubditos renuentes obligare ſub præcepto ſanctæ obedientiæ ad exercenda officia ab ipſo impoſita, quando nulla adeſt in contrarium rationabilis cauſa, ſervata tamen forma Conſtitutionum circa hunc præcipiendi modum.

3. Nullus in Priorem in Abbatiis, vel in Suppriorem in Prioratibus eligatur, qui decem profeſſionis annos, & ætatis triginta non habuerit; niſi ſpecialis, & expreſſa accedat Abbatis Generalis diſpenſatio de conſilio ſuorum Conſultorum concedenda.

4. Quotiès propter mortem, iter neceſſarium, aùt aliam quamcumque cauſam monaſterio Superior defuerit, Supprior in omni re vices ejus gerat, eamdemque obtineat authoritatem,tùm in ſpiritualibus, tùm in temporalibus uſque ad ejus reditũ,vel alterius novi adventũ.Quę tamen Superior diſcedens obſervari juſſerit,obſerventur.Ac ſi quod majoris momẽti negotium,abſente Superiore,in monaſterio inciderit,quantùm fieri poterit,ad reditũ illius integrum reſervetur. In primis videat Supprior, nè quid contrà Superioris abſentis voluntatem innovet, ùt fratribus obſequatur: aùt regularis diſciplinæ ſeveritatem, vel minimùm relaxet, ſciens ſi fecerit, non impunè fore.

5. Supprior, Superiore monaſterii etiam exiſtente in monaſterio, monachos, & fratres delinquentes ubicùmquè invènerit, tùm admonere, tùm verbis corrigere non omittat, quod ſi peccantium aliquis illi ſta-

tim

tim non obedierit, gravioris culpæ pœna puniatur ab ipſo Superiore.

De Oſtiario monaſterii.

CAPUT LXVI.

1. QUOTIES munera, aùt alia quævis extrà ordinem afferuntur in monaſterium, de iis Portarius Superiorem admoneat, literas etiam omnes ſibi traditas ei det. Quantùm fieri poterit, neminem ſilentii tempore in monaſterium intromittat. Cætera, quæ ad ejus officium pertinent, ſeparatim trademus ab eo ſtudioſè ſervanda.

2. *Cellam debet habêre juxtà portam &c.* In ea cella ſit oratorium aliqua religioſa imagine ornatum, antè quam fratres prodeuntes, aùt redeuntes brevi ſaltem oratione, aùt actione gratiarum cum Deo agant. Sit ibidem tabula, in qua omnium monachorum, ac fratrum monaſterii nomina ordine deſcripta ſint. Noteturque quiſque prodiens è monaſterio per impagem exemptibilem, foramini, quod è regione nominis ejus in tabula ſit, ab ipſo cum egreditur, infigendam, cum reverſus eſt, eximendam.

3. *Monaſterium autem &c.* Monaſteria in Congregatione poſthàc ædificanda ad exemplar deſcriptum ædificentur: & quæ jam ædificata ſunt, ad ejuſdem exemplaris formam, quantùm fieri poterit, revocentur. Quæ monaſteria plus damni, quàm cómmodi afferre Congregationi perſpicuum erit, ea ſolius Capituli Generalis judicio diſſolvi poſſint. Extruere, inſtaurare, aùt demolíri ædificia nulli monaſterii Su-

periori liceat ſinè conſenſu capituli ejuſdem monaſterii, adiuncta, ſi res majoris momenti ſit, Abbatis Generalis, aùt Viſitatoris provincialis conceſſione.

4. *Ut non ſit neceſſitas monachis vagandi forás &c.* Propterea, quantùm fieri poterit, res quæque temporales monaſterii per ſæculares potiùs, & Donatos, quàm per monachos gerantur. Idque in emptione rerum monaſterio neceſſariarum, ut ſuprà cap. 31. de Cellerario dictùm eſt, præcipuè ſervari volumus.

5. *Quia omninò non expedit animabus eorum &c.* In hanc veriſſimam ſententiam ſcitum eſt illud Abbatis Ioannis, quod aqua piſci eſt, id monaſterium eſſe monacho; quarè ùt piſcis extrà aquam poſitus vitam propagare non poteſt: ſic nequè monachus extrà monaſterium inſtitutum vitæ religioſæ curſum facilè tenere. Itaque fratribus noſtris exeundi è monaſterio licentia quàm parciſſimè detur. Ad eas tantùm proceſſiones generales, & generatìm à locorum Ordinariis indictas eatur à noſtris, ad quas cunctis Ordinibus religioſis ſinè exceptione conveniri ſolet, ſicut in feſto Corporis Chriſti fit.

6. Si quis ex doctrina, quam vel antè, vel poſt ingreſſum Congregationis ſibi comparaverit, Concionatoris muneri judicabitur idoneus, poſſit Superior, prævia Superiorum, ut de confeſſariis dictum eſt, approbatione, eùm ad hoc officium, quamdiù, & quibus locis expedire judicaverit, adhibere, eique proptereà laboris manuum immunitatem dare.

7. Prædicatores, cum ad monaſterium redierint, exactam rationem eleemoſynæ, quam ex concionibus perceperunt, reddere teneantur ſtatim Superiori ſuo,

qui

qui renitentes pœna condigna multare non negligat. Nullus localis Superior poſſit munus Prædicatoris exercere tempore Aduentus, & Quadrageſimæ abſque expreſſa licentia ſui reſpectivè Viſitatoris provincialis. Prædicatores præfatis temporibus concionantes, ſi aliis, quàm quadrageſimalibus cibis indigent veſci, licentiam à Superiore locali petant. Nullus Prædicator approbetur ab Abbate Generali, vel Viſitatore provinciali (penès quos tantummodò reſidet facultas approbandi Concionatores) niſi, qui per curſum integrũ ſtudiis Philoſophiæ, & ſacræ Theologiæ incubuerit.

8. *Hanc autem regulam ſæpiùs volumus in Congregatione legi &c.* Quotieſcumque ſtatutis diebus capitulum cujuſque monaſterii habetur, caput unum Regulæ, aùt ſaltem capitis longioris pars recitetur, quæ hoc ſigno ¶ ab alijs diſtinguitur, prætereàque diligenter lectitetur privatim à ſingulis. Quamobrém ejus exemplar ſinguli habeant.

9. Roget quiſque Superiorem aliquotiès in anno, ut ſibi pro ijs, quæ contrà Regulam, & Conſtitutiones commiſit, aliquid pœnitentiæ irroget. Quod ei ne tàm facilè labatur in poſterùm, non minimo præſidio erit.

De

De fratribus in via directis.

CAPUT LXVII.

1. FRATRES è monaſterio Superioris permiſſu prodituri, eodemque die in monaſterium reverſuri, accipiant benedictionem à Superiore flexis genibus, capite inclinato, vel in ejus abſentia à Supprioré, dummodò præſens non ſit Abbas Generalis, vel Viſitator provincialis; in horum ſiquidem alterius præſentia, penès hunc, non penès Superiorem localem eſt benedicere. Ipſi verò Superiores à nemine benedictionem accipiant. Si eodem die reverſuri non erunt, accipiant benedictionem toto corpore humi proſtrati. Qui ad aliud monaſterium mittuntur, vel aliò, non niſi poſt longum tempus reverſuri, in medio chori proſtrati, niſi alitèr Superior juſſerit, benedictionem accipiant.

2. Omnes in monaſterium reverſi, ſimul atque ingreſſi ſunt, Superiorem localem, & non alium adeant, eodemque modo, quo benedictionem exituri acceperunt, ab eo tantùm iterùm accipiant.

3. Qui poſt quindecim dies revertuntur, ſi tempore divini officii monaſterium ingrediuntur, & Superior choro adſit, poſt completum officium illud in medio chori proſtrati, ſicut in Regula præcipitur benedictionem accipiant.

4. Prodeuntes è monaſterio Portarium admoneant, quò ſe conferant, & qua hora ſe ſperent redituros.

ros. Fratres in itinere cùm aliquà tranſierint, ubi ſit monaſterium Congregationis, alibi quàm in monaſterio diverſari non poſſint, & ingreſſi Superiorem illicò conveniant benedictionem eodem modo, quo ſuprà, accepturi, ejuſdemque monaſterii Superiori, dùm illic morantur, non minus quàm proprii monachi, obediant, nec ſinè ejus permiſſu quicquam agant cum extraneis. Habeant fratres in itinere literas Superioris ſui commendatitias, alioquin non accipiendi, niſi ad pœnitentiam. Quod ſi quis in aliquod monaſterium commorandi cauſa venerit, literas in eam ſententiam ſcriptas afferat.

Si fratri impoſſibilia iniungantur. Cap. LXVIII.

Ut in monaſterio non præſumat alter alterum defendere. Cap. LXIX.

Ut non præſumat quiſquam aliquem paſſim cædere, aut excommunicare.

CAPUT LXX.

1. UT in monaſteriis noſtris omni rixa, jurgioq; remoto, ſumma pax, & tranquillitas per-

perpetuò ſervetur, ſtatuimus, ut ſi quis iratus alteri cuiquam ſe manus allaturum minatus fuerit, quamvis aliud nihil faciat, is ſexta quaque feria menſis unius in ſolo pane, & aqua humi ſedens in medio refectorii jejunet, ac ſe ipſe verberibus cœdat. Quod ſi præter minas verborum, etiam pugnum, aùt baculum, aùt aliud quiduis quaſi percuſſurus, illi intentaverit, quamvis non percutiat, eam pœnam duplicatam ſubeat. Si autem hoc in Superiorem admiſerit, totos tres menſes eadem pœna, aliiſque pro rei gravitate adiungendis caſtigetur.

2. Si quis quemvis fratrem infenſo animo percuſſerit, præter ſententiam excommunicationis, quam ipſo facto incurrit (à qua niſi per Abbatem Generalem, aùt Viſitatorem provincialem, aùt cui poteſtas ab altero communicata fuerit, abſolvi non queat) ſingulis capitulis unius menſis virgis cædatur, & ſingulis ſextis feriis in pane, & aqua ſedens humi, ſicut dictum eſt, in medio refectorii jejunet. Quod ſi hinc gravior, & enormis læſio ſecuta fuerit, percuſſori conjecto in carcerem dictæ pœnæ prorogentur, ſola Capituli Generalis, aùt Abbatis Generalis, aùt Viſitatoris provincialis miſericordia remittendæ. Eidemque pœnæ ſit obnoxius quiſquis Superiorem monaſterii quamvis ictu levi malitioſè percuſſerit.

Ut

Ut obedientes ſint ſibi invicem fratres.

CAPUT LXXI.

1. SI *quis autem frater &c.* Cum quis à Superiore quavis de re quantumvis parva reprehenditur, ſtatim genu flexo, demiſſoque capite expectet, dùm Superior ipſi benedicat, ſurgendique ſignum det. Si verò animum ejus in ſe paululùm modò commòtum eſſe ſenſerit, toto corpore proſtratus humi jaceat, nec antè ſurgat, quã ille juſſerit. Ac tùm inclinato corpore pœnitentiam imponendam expectet. Caveat autem, nè quantùm vis acerbè obiurgatus ullam vocem mittat, niſi interrogatus. Ac tùm ſumma modeſtia, & reverentia reſpondeat.

De zelo bono, quem debent habere monachi. Cap. LXXII.

De eo, quod non omnis obſervatio juſtitiæ in hac ſit regula conſtituta.

CAPUT LXXIII.

1. CUM nulla ſit in religione capitalior peſtis inertia, & languore animi, quo monachus oſcitans, & torpens in ſtudio pietatis dormitat, & quaſi

metam

metam perfectæ virtutis attigerit, de progreſſu faciendo in ejus curriculo nihil penſi habet, meritò ſanè ſanctus Pater Benedictus, cùm tyronibus militiæ ſpiritualis reliqua neceſſaria abundè ſubminiſtraſſet, huic etiam malo ſuccurrendum ſibi ratus, ejus in Regulæ ſuæ clauſula remedium in primis ſalutare, præſentiſſimumque tradit. Id autem eſt, ut quanta virtute, quantaque religione, & ſanctitate vitæ, tàm multi olim admirabiles monachi excelluerint, quàm ſubmiſſi humilitate, prompti obedientia, placidi manſuetudine, patientes labore, ſtrenui diligentia, auſteri jejuniis, inſomnes vigiliis, nudi paupertate, muti ſilentio, ſegregati ſolitudine, benefici charitate, puri caſtimonia, recti ſimplicitate, nivei innocentia, oratione deniquè, & rerum divinarum meditatione cæleſtes potiùs Angeli, quàm terreni homines extiterint, nos etiam, atque etiam conſideremus, animoque contemplemur. Ea profectò cogitatio, niſi trunci, aùt ſtipites ſumus, facilè torporem omnem nobis ex animo excutiet, acerrimoſque ſtimulos ad virtutem admovebit. Quid enim præ illis ſumus? Aùt cur nobis placeamus, quaſi in virtute ſimus aliquid, cùm propè infinito intervallo ab illorum ſanctimonia diſtemus? Quomodò autem virtutis præſtantiam, ad quam illi per tot ſudores, & contentiones, per tot dimicationes, & certamina aſſidua laborioſiſſimè pervenerunt, nos in otio ludibundi, aùt compreſſis manibus ſedentes poſſe conſequi ſperemus? Hoc igitur, fratres, antè oculos ponamus, hoc dies, & noctes aſſiduè meditemur. Et cum illos ex eodem, quo nos, lutos fictos fuiſſe, eamdemque naturæ imbecillitatem, quam nos, habuiſſe intelligamus, expergiſcamur

mur

mur aliquandò tandem hujus deſidiæ ſomno, & veterno; exuamus hanc enervatam, muliebremque mollitiem, viriliter agamus, & confortentur corda noſtra, accingamus lumbos noſtros ſicut viri; & divinæ benignitatis ope, non noſtris viribus confiſi, ad eamdem illam perfectionem animi, ac divinam ſapientiam, & ſimilitudinem cum Deo, tandemque ad eamdem beatæ immortalitatis omnibus bonis cumulatam, & redundantem arcem, ad quam illos videmus aſcendiſſe, quamvis non æquis paſſibus, per eorum veſtigia ſumma contentione curramus, eodem illo, qui nos benignè præventos in benedictionibus dulcedinis ad hunc glorioſiſſimum pulverem è mundi cœno vocavit, animos, & vires idoneas miniſtrante Deo, cui laus, & gloria in ſæcula ſæculorum. Amen.

~~Lege Decreta in folio sequenti.~~

Vide in additione post Capitulum Generale Pag. I. verbo Decreta, et lege usque ad finem

DE CAPITULO GENERALI

In Congregatione Monachorum Reformatorum S. *BERNARDI.*

Unoquoque triennio celebrando.

UT Capituli Generalis celebrandi ratio (quam propter argumenti longitudinem, è capite tertio regulæ, ad quod pertinebat, in hunc locum conſultò rejecimus) diſtinctè, & dilucidè tradatur, ejus deſcriptionem in certa capita partiemur. Primum, quo quæritur, quid ſit Capitulum Generale, & quæ ſit ejus poteſtas. 2. De iis, qui ſunt ad Capitulum conventuri. 3. Quid obſervandum ſit in unoquoque monaſterio tempore Capituli. 4. De tempore, & loco celebrandi Capituli. 5 De eo, quod in primo conſeſſu Capituli fieri convenit. 6. De electionibus in primo conſeſſu faciendis. 7. De aliis electionibus in ſecundo conſeſſu faciendis, & quæ ſit Definitorii authoritas. 8. Qua ratione negotia in ſingulis conſeſſibus tractanda ſint. 9. De electione Abbatis Generalis. 10. De electione Senjorum Aſſiſtentium, & de Superiorum abdicatorum ſcrutinio. 11. De electione Viſitatorum generalium, Procuratoris generalis, Viſitatorum provincialium, & aliorum cujuſque monaſterii Superiorum. 12. De ultimo conſeſſu, & clauſula Capituli.

Quid

Quid ſit Capitulum Generale, & quæ ejus poteſtas.

CAPUT PRIMUM. I.

1. CAPITULUM Generale eſt primariorum Patrum Congregationis cœtus totum corpus Congregationis referens. Cùm enim fieri non poſſit, ut univerſa Congregatio in unum locum conveniat, dùm primarii Patres Congregationis de rebus ad utilitatem totius Congregationis ſpectantibus deliberaturi conveniunt, tota Congregatio convenire cenſetur.

2. Penès Capitulum Generale eſt ſumma poteſtas Congregationis, quippè cum ejus ſit eligere, abſolvere ipſum Abbatem Generalem, & alios quoſcumque præcipuos Congregationis Officiales. Itèm ſancire, & decernere arbitratu ſuo (debito tamen, & præſcripto ritu) quæ à tota Congregatione ſervanda ſunt. Deniquè de maximis quibuſque rebus ad univerſam Congregationem pertinentibus conſtituere.

3. Sufficiat porrò ad ratificationem contractuum ſola Capituli Generalis authoritas, nullo Notario ſuper hoc requiſito, & ſolo Capituli Secretario Notarii vices gerente. Quod ſi quæ difficultas circa hujuſmodi contractuum validitatem ſuboriatur, poſſit Abbas Generalis debitis modis, & formis eos ratos facere.

De iis, qui ſunt in Capitulum conventuri.

CAPUT II. 2.

1. QUOS primarios, ideſt, primos Patres Congregationis diximus Capitulum Generale componere, ij ſunt, Abbas Generalis, Seniores Aſſiſtentes, Viſitatores generales; Procurator generalis, Viſitatores provinciales, & Superiores ſingulorum monaſteriorum in Abbatias, vel Prioratus erectorum, ad quos omnes, & ſingulos Abbas Generalis, cùm tempus hujus celebrationis advenerit,ità opportunè literas intimatorias mittere curabit, ùt ad eos antè feſtum Nativitatis Domini pervenire poſſint. Præter ſupradictos, alius prorsùs nemo, niſi facultatem nominatim habuerit ab Abbate Generali, ad Capitulum Generale proficiſci audeat.

2. Si quis Viſitator generalis fuerit, & ſimùl Superior alicuius monaſterii, Capitulum Generale adeat, ùt Viſitator generalis, & Superior monaſterii, non plura tamen, ſed unicum votum laturus.

3. Si quis eorum, ex quibus Capitulum conſtitui debet, exiſtimat, ſe legitimo impedimento prohiberi, quò minùs veniat, ſcribat illud ità maturè ad Abbatem Generalem, aùt ad Capitulum convocantem, ut ab eo reſponderi poſſit, nùm illam excuſationem probet, & ſi non probet, ille in tempore adeſſe poſſit. Abbates autem, vel Priores excuſationem eundi ad Capi-

Capitulum Generale habentes, monaſteria nihilominùs tàm in ſpiritualibus, quàm in temporalibus uſquè ad novorum adventum adminiſtrent.

4. Si autem alicuius monaſterii Superior fortè obierit, vel alia de quacumq; cauſa inhabilis factus fuerit intrà ſex menſes proximè antè Generale Capitulum, Supprior pro Superiore non accedat ad Capitulum; ſed ſtatim Abbas Generalis de ſuorum Conſiliariorum conſenſu eligat Vocalem acceſſurum poſteà ad Capitulum Generale ex profeſſis illius Provinciæ, & loco illius Superioris, qui defunctus, aùt inhabilis, ùt ſuprà, factus fuerit. Vocalis autem ſic electus mittatur ad regimen vacantis monaſterii ſub titulo Superioris, & in Capitulo Generali locùm habeat poſt Abbates, & Priores, & deindè omnibus ab officio abſolutis, teneat locum ſuæ profeſſionis, ſicut cæteri. Inſupèr quia utraque Provincia noſtræ Congregationis, Romana ſcilicet, & Pedemontana pari ſemper Vocalium numero ad Capitula Generalia debet concurrere, ſtatuimus, quod ex Provincia, quæ monaſteriorum, ſeù Vocalium numero inferior fuerit, tot alios Vocales, præter Abbates, & Priores jam creatos, Abbas Generalis de conſenſu ſuorum Conſiliariorum, & Viſitatoris generalis ejuſdem Provinciæ, antè Capituli Generalis celebrationem eligere teneatur, quot ad conſequendam Vocalium æqualitatem erunt neceſſarii. Eligendi tamen qualitates, & requiſita habeant, quas in Superioribus monaſteriorum eligendis noſtræ Conſtitutiones præſcribunt.

5. Si Congregatio divino munere ſic aucta fuerit, ut in quinque Provincias, quarum quæque octo ſaltem monaſteriis ſubſiſtat, dividenda ſit, ad Capitu-

lum Generale conveniant, præter Superiores majores, Viſitatores provinciales tantùm.

6. Qui conventuri ſunt ad Capitulum, eo tempore in via ſedent, quod illis commodè ſufficiat, ut recto itinere ad Capitulum contendentes eò uno, aùt altero die, ſi è vicinis monaſteriis veniant, aùt ſi è longinquo paucis antè diebus, ubi Capitulum celebrandum ſit, pervenire poſſint. Qui ſinè gravi, & legitima cauſa contrafecerint, arbitrio Capituli puniantur.

7. Viſitatores provinciales ſecum ferant ad Capitulum quoslibet proceſſus ab ipſis, vel ab aliis de eorum mandato contrà quoſcumque fabricatos, etiamſi nondùm fuerint completi, idemque omninò faciant Superiores locales, quibus præcipitur deferre, & præſentare Capitulo quæ ſequuntur. Primũ ordinationes Viſitationũ tranſacti triennii, cum fide à Senioribus, quod eas ſervaverint, ſubſcripta. 2. Inventaria ſui quiſq; monaſterii reviſa, & ut ſuprà, ſubſcripta. 3. Computa expenſæ, & acceptæ pecuniæ, debita monaſterii, & credita, ſtatumque rei familiaris, ac reddituum omnium juxtà formam in Rituali deſcriptam, exactas deſcriptiones à Senioribus, ut ſuprà, ſubſcriptas. 4. Numerum miſſarum in toto triennio celebratarum, & illarum etiam, quæ à die diſceſſus illorum celebrandæ relinquuntur. Quod ſi eam quantitatem ex manualibus præſertim reliquerint, quæ per duos menſes ab adventu futuri Superioris pro rata Sacerdotum celebrari non poſſit, multentur pœna privationis vocis paſſivæ ſubeundæ in eodem tantùm Capitulo Generali. 5. Deferant etiam Catalogum eorum Defunctorum, qui diem ſuum in tranſacto triennio obierunt. Si quis ex ſupradictorum aliquod ad Capitulum

Gene-

Generale deferre omiſerit, pœna præfata privationis vocis paſſivæ in eodem tantùm Capitulo plectatur.

8. Superior quiſque tantam frumenti, vini, ſaltem, & fructuum quantitatem in ſuo diſceſſu Succeſſori relinquat, quanta pro ſuſtentatione monaſterii uſquè ad novorum collectionem neceſſaria erit, qui ſecùs fecerit pœna, ut ſuprà, plectatur.

Quid obſervandum ſit in unoquoque monaſterio tempore Capituli.

CAPUT III. 3.

1. A die, quà Superior iturus ad Capitulũ è monaſterio diſcedet uſquè ad ejus regreſſum, vel alterius adventum, vices ejus gerat in omnibus, & per omnia in Abbatiis quidem Prior, in Prioratibus Supprior, quod ſi nullus Prior, vel Supprior hujuſmodi fuerit, præſit is, quem Abbas, ſeù Prior diſceſſurus nominaverit, atquè in hujus defectu Sacerdos profeſſione antiquior.

2. Eodem tempore nemini liceat extrà monaſterium pernoctare, excepto Cellerario, idque ex gravi cauſa maturo Seniorum judicio approbanda. Nihil circa regularem obſervantiam, & diſciplinam immutetur, nihil circa fabricas, & ædificia, niſi in caſu imminentis ruinæ. Mandamus itaquè Superioribus monaſteriorum, ne inſumere audeant pecunias, & victualia excedentia ſolitam proviſionem pro alimoniis fratrum relicta à Superiore in ſuo diſceſſu ad Capitulum

Generale, niſi in neceſſariis ad victum, ſeù pro aliqua re urgenti, & quæ non patiatur dilationem, à toto capitulo monaſterii approbanda, niſi Superior in ſuo diſceſſu alitèr juſſerit. Qui ſecùs fecerit, ſuſpenſionem vocis activæ, & paſſivæ incurrat ad arbitrium Abbatis Generalis.

3. In ſingulis monaſteriis poſt Superioris diſceſſum uſquè ad novi adventum, quotidiè in choro, vel poſt Primam, vel poſt Tertiam arbitrio Superioris, publicè, & devotè, ſinè tamen cantu, recitentur Litaniæ Beatæ Virginis cum Orationibus de Spiritu Sancto, de Beata, de Sanctis Benedicto, & Bernardo, & *Omnipotens ſempiterne Deus, qui facis mirabilia magna ſolus &c.* ut in Manuali pag. 151. & idem fiat in monaſterio, ubi celebratur Capitulum toto tempore hujus celebrationis. Die verò, qua Capitulum incipiendum erit, cantetur Miſſa ſolemnis in unoquoque monaſterio de Spiritu Sancto, quæ etiam à ſingulis Sacerdotibus ea die privatim celebretur pro felici progreſſu Capituli. Quod ſi dies feſtiuus eſſet, & de præcepto, Miſſa ſuperior de Spiritu Sancto cantetur, & privatæ de Spiritu Sancto in proximum transferantur. Non Sacerdotes verò eodem præfato die communicabunt omnes. Qui in aliquo prædictorum deliquerit, pœnæ graviori omninò ſubiaceat.

De

De Tempore, & loco celebrandi Capituli.

CAPUT IV. 4.

1. CELEBRETUR Capitulum Generale tertio quoque anno feria ſecunda, quæ ſequitur Dominicam tertiam poſt Paſcha, idque in monaſterio, quod à ſuperiore Capitulo fuerit delectum. Si in triennio intermedio ortum fuerit aliquod impedimentum, quominùs in eo loco Capitulum haberi poſſit, Abbas Generalis cum aſſenſu ſeniorum Aſſiſtentium, Viſitatorum generalium, Procuratoris generalis, & ipſorum Viſitatorum provincialium, ſi tempus patietur, alium locum Capitulo eligat.

2. Sed & interdùm, non expectato legitimo tempore, Capitulum extra ordinem celebrandum occurret, ut ſi propter graviſſimam cauſam tempus ordinarium ejus celebrationi conſtitutum expectari non poſſe videbitur. Cum igitur res exegerit, ut extrà ordinẽ Capitulum convocandum ſit, Abbas Generalis cum ſenioribus Aſſiſtentibus & Procuratore generali idem ſentientibus de hoc judicet. Cumque id neceſſarium eſſe duxerit, ſcribat ad omnes Superiores convocandos, tantò antè diem Capituli, quantùm ſufficiat, ut eorum ad ipſum reſponſis perlatis, alteræ literæ ipſius ad illos antè tempus proficiſcendi ad Capitulum pervenire poſſint. Si tamen id ſpatium datum non fuerit, valeant nihilominùs, rataque ſint, quæ

in Capitulo geruntur, dummodò Vocales utriuſq; Provinciæ adſint pares. In eo autem Capitulo ſic extrà ordinem convocato electiones Superiorum omnium, cæteraque fiant, ac ſi ſuo tempore celebratum eſſet.

3. Si tempore ordinario celebrandi Capituli caſus aliquis ejus celebrationem impedierit, ſit ad Capitulum uſquè prorogatum officium, tùm Abbatis Generalis, tùm Seniorum Aſſiſtentium, ac Viſitatorum, generalium, Procuratoris generalis, Viſitatorum provincialium, aliorumque omnium Superiorum. De hoc autem ipſo, quod Capitulum celebrari ſuo tempore non poſſit, pœnès præfatos omnes, aùt ſaltem majorem eorumdem partem judicium ſit. Quod ſi id impedimentum nimis diuturnum futurum eſſe videatur, iidem illi eodem modo, quid opus ſit facto, conſtituant. Nec verò legitimum impedimentum cenſeri debet, quod non poſſint omnes convenire; dummodò Vocales pares utriuſque Provinciæ Romanæ, ſcilicet, & Pedemontanæ ſaltem poſſint aliqui.

Quid in primo conſeſſu Capituli fieri conveniat.

CAPUT V.

1. CONGREGATIS iis, ex quibus conſtituendum eſt Capitulum, cùm ejus inchoandi dies advenerit, Capitulares omnes ſummo mane privatas

vatas Miſſas de Spiritu Sancto celebrent, & eamdem Abbas Generalis cunctis Patribus pręſentibus cantet. Antequam in Concilium congregentur, ſignum Concilii detur triginta Campanæ majoris pulſibus; idemque fiat, quotiès Vocales omnes convocandi erunt; quo ſigno audito, nulla interpoſita mora, omnes in Concilium conveniant. Miſſa igitur majori celebrata, inſtituatur, ùt infrà, Proceſſio, in qua hic ordo ſervetur.

2. Primò præcedat cum Cruce tota famlia monaſterii, in quo celebratur Capitulum, Superiore excepto, qui intèr Capitulares procedit ſuo in loco, deindè Superiores monaſteriorum præcedentiam inter ſe reſpectivè tenentes. Sequantur Viſitatores provinciales ordine Provinciarum retento, tùm Superióres majores, & poſtremò Abbas Generalis.

3. Ordo porrò tàm Provinciarum, quàm monaſteriorum ex eorum antiquitate, & origine ſpectetur, ut quò Provincia, vel monaſterium priùs erecta fuerit, vel receptum, priorem obtineat locum. Provincia Romana cæteras omnes antecedat, & immediatè poſt ipſam Pedemontana. Aliæ tres, ſi ut ſuprà c. 3. n. 5. eodem tempore erigendæ fuerint, præcedentiam inter ſe deſumant ex antiquiore monaſterio ex iis, quibus illa conſtare declarabitur.

4. Ingreſſis ergo Patribus, hymnoque completo, recitet Abbas Generalis, proùt infrà, Orationes, tùm ſedentibus omnibus, quærat, nùm plena, & legitima videatur Congregatio Capituli, de quo, ſi de tribus partibus Capitularibus plures duabus convenerint, dubium non ſit. Tunc recognoſcatur, quinam abſint ex iis, qui convenire debuerint, & cùm quæſitum

fue-

fuerit de abſentibus expectandis, quod majori parti præſentium placuerit, vincat. Quæratur de præſentibus, nùm quis eorum inhabilis ſit, & ſi quis fortè repertus fuerit, excludi ne debeat, an habilis reddi, ex pluralitate vocum ſtatuatur. Abſentium autem vota nullo modo ſupplere liceat.

5. Nullus omninò in Capitulo Generali, ſivè præſens ſit, ſivè abſens alterum accuſet, aùt denunciet, ſivè præſentem, ſivè abſentem, niſi de crimine, vel jam judicialitèr confeſſo, vel quod per facti evidentiam, quæ nulla poſſit tergiverſatione celari, palàm omnibus conſtiterit, vel per legitimi Judicis ſententiam antè intimatum Capitulum Generale latam, de eo quis convictus fuerit: qui ſecùs fecerit, omninò non audiatur, & voce activa, & paſſiva per decennium privatus exiſtat. De perpetrata culpa, cui jam impoſita ſit pœna, nullus accuſet, nequè crimen illud opponat, niſi fortè pœna illa nondùm completa ſit.

6. Illud autem teneatur, neminem quantumvis legitimè impeditum poſſe jus ſuffragii, quod habet, in alterum tranferre, nec quiſquam abſens, & qui conſeſſui Capituli non interſit, vocem habeat in eo, niſi in electionibus. Superiores monaſteriorum exhibeant inventaria, & alia, quæ ſuperiùs diximus per ipſos in Capitulum eſſe deferenda, idemque faciant Viſitatores provinciales.

7. Atquè, ut omnis occaſio præcidatur Capituli, quaſi minùs legitimè congregati impugnandi, eorumque, quæ in eo decreta fuerint pro irritis, & nullis habendorũ, qui ſecundum locum obtinet in Capitulo, abſolvat Abbatem Generalem, aùt eum qui

præeſt

præeſt in Capitulo antè locum ſuum genuflexum hac formula.

Authoritate Dei omnipotentis mihi licet indigniſſimo per Sedem Apoſtolicam conceſſa, Ego te abſoluo ab omni vinculo excommunicationis, ſuſpenſionis, interdicti, & à quibuſvis aliis ſententiis, cenſuris, & pœnis, tecumque ſuper quavis irregularitate, & impedimento diſpenſo, quatenùs poſſum, & tu indiges, ad hoc tantùm, ut quæcumque per te fient in Congregationibus præſentis Capituli tempore habendis, rata, & firma ſint. In nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Amen.

8. Deindè Abbas Generalis, aùt qui præeſt, cæteros omnes genuflexos abſolvat iis verbis:

Authoritate Dei omnipotentis mihi licet indigno per Sedem Apoſtolicam conceſſa, Ego vos omnes, & ſingulos hic congregatos, itemque omnes durante hoc Capitulo nobiſcum congregandos ab omni vinculo excommunicationis, ſuſpenſionis, interdicti, & à quibuſvis aliis ſententiis, cenſuris, & pœnis abſolvo, & cum iiſdem, & vobiſcum ſuper quavis irregularitate, & impedimento diſpenſo, quatenùs poſſum, & vos, illique indigetis ad hoc tantùm, ut omnia, quæ in Congregationibus præſentis Capituli agentur, rata, & firma ſint. In nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Amen.

9. His confectis abſolvantur omnes tàm Officiales, quàm Superiores ab Abbate Generali à ſuis officiis, & Superioritatibus, quod ſic fiat. Sedente Abbate Generali, vel eo, qui præeſt, in ſella ſua, cæteri omnes Officiales, & Superiores monaſteriorum humiliter in ſolum ſe proſternant, ille autem erectus dicat.

Ego Frater N. Abbas Generalis Congregationis Reformatorum

mmcrum S. Bernardi Ordinis Ciſtercienſis, authoritate Dei omnipotentis mihi licet indigno conceſſa, abſolvo, & abſolutos eſſe pronuncio vos omnes præſentes Officiales, & monaſteriorum Superiores, alioſque abſentes ab officiis, & ab adminiſtratione monaſteriorum vobis commiſſorum.

Tunc illi ſurgant, & in ſubſelliis ſecundùm ordinem ſuæ profeſſionis omninò locum teneant, nulla ſpectata anteactæ dignitatis perfunctæ ratione.

De electionibus in eodem primo conſeſſu faciendis.

CAPUT VI.

1. OFFICIALIBUS igitur, & Superioribus, ùt ſuprà, abſolutis, eligatur Secretarius vir gravis, & ad excipienda quæque acta Capituli, tùm ingenio, tùm manu promptus, & idoneus, qui decreta omnia, & acta ab initio ad exitum uſquè Capituli diſtinctè, & ordinatè perſcribat, eique ſi opus ſit, ad ſcriptionis commoditatem ſocius adiungatur. Eligatur autem hoc modo, & idem fiat in omnibus, & ſingulis futuris electionibus, una Abbatis Generalis excepta.

2. Scribant ſinguli manu ſua in ſingulis ſchedulis jam anteà ſuper menſam præparatis nomen illius, quem Secretarium fieri velint, & eas in urnam, quæ ſuper menſa imagini Crucifixi ſuppoſita eſt, unus poſt alium, Præſide ipſo incipiente, conjiciat. Quo facto Abbas Generalis, vel qui præſidet, & ultimus

capi-

Capitularium Scrutatores futuri primò genibus flexis antè imaginem Crucifixi jurent ſinguli in hæc verba:

Teſtor Deum fidei, & veritatis authorem, me ſuffagiorum, quæ tributa cuique fuerint, numerum verè renunciaturum, & quamvis alicujus manum agnoſcam, nemini unquàm patefacturum, & in hoc toto ſcrutandi officio ſinè fraude, & dolo bona fide verſaturum.

3. Deindè cùm ad menſam acceſſerint, inverſa urna, ſchedulas omnes dinumerent, poſteà ultimus Capitularium, quem diximus, Abbate Generali, ſeù eo, qui præeſt, inſpectante deſcribat è ſchedulis, tùm nomina eorum, quibus ſuffragia contigerunt, tùm numerum ipſorum ſuffragiorum, quæ quiſque habuerit, ab iis præcipuè ducens initium, in quos plures conſenſerint, ex quibus quò quiſque profeſſione antiquior eſt, hoc priore loco ponatur, idque in omni nominatione, & ſcrutinio perpetuò ſervetur. Tùm verò pronunciet ea nomina clara voce, ſic ut omnes audiant. Si quis plus quam mediam partem ſchedularum habere fuerit inventus, is Secretarius erit; ſin minus, res ad calculos revocetur, & qui primus ampliùs dimidia parte calculorum nigrorum habuerit, is erit in Secretarium electus. Quod ſi res non proceſſerit, iterùm ferantur ſuffragia primò, ſcilicet, de iis, qui plura vota habuerint, ut ſuprà. Quod ſi nemo habuerit ſuprà dimidium totius numeri, qui ad eum numerum propiùs acceſſerit, electus ſit, & ſi pluribus paria numero ſuffragia faverint, ille electus cenſeatur, qui profeſſione antiquior erit.

4. Tàm porrò Secretarii electio, quàm Præſidis, & quatuor Definitorum ad ampliorem rerum Congrega-

gregationis notitiam ex gravioribus, & magis ſpectatæ virtutis Patribus pro æquali portione, partim ex Provincia Romana fiat, & partim ex Pedemontana.

5. Qui Secretarius electus fuerit, Scrutator etiam ſit, & immediatè poſt illius electionem juret eodem modo, & forma, quibus ſuprà n. 2. eique curę ſit inſpicere cum aliis duobus Scrutatoribus nominatorum ſchedulas, & eorumdem nomina deſcribere, & pronunciare.

6. Secretario ſic electo, è veſtigio Abbas Generalis, ſeù Præſes mox abſolvendus pauca ad ſeſe ingenuè excuſandum, & infirmitatis ſuæ conſcientia præfatus, petat aperto capite à Capitulo veniam. Deindè eligatur Capituli Præſes unus, qui ſtatim Abbatem Generalem ad ſolum proſtratum abſolvat hac forma.

Ego Frater N. hujus Capituli Generalis humilis Præſes authoritate Dei omnipotentis mihi licet indigno conceſſa, abſolvo te, & abſolutum pronuncio ab adminiſtratione noſtræ Congregationis tibi commiſſæ.

Surgat tunc ſic abſolutus, & ſeſſum eat cum reliquis Patribus ſecundùm ordinem ſuæ profeſſionis. Poſteà verò eligantur duo Definitores, apud quos, & Præſidem abdicatus Abbas Generalis, aliis omnibus egreſſis, reddat, ſi tempus patietur, eodem contextu rationem adminiſtrationis ſuæ.

De aliis electionibus in ſecundo conſeſſu faciendis, & quæ ſit Definitorii authoritas.

CAPUT VII. 7.

1. SINDICATU Abbatis Generalis abſoluto, congregentur iterùm omnes, & alii duo Definitores eligantur. Quo peracto, dimittatur conſeſſus, & remanentibus in Capitulo cum Præſide quatuor Definitoribus coràm ipſis Procurator generalis ſui officii, & expenſarum pecuniarum rationem reddat. Si quid tàm in Abbatis Generalis abſoluti, quàm in Procuratoris generalis ſcrutinio graviùs occurrerit, propter quod Definitorii judicio vel ambo, vel eorum alter ab ipſo Definitorio interdicendus ſit: tunc alius, vel alii in eorum locum ex Vocalibus ejuſdem Provinciæ reſpectivè à toto Capituli cætu eligantur.

2. Poſt hujuſmodi peractum ſcrutinium Abbas Generalis, & Procurator generalis abſoluti, vel alii in eorum locũ ſuffecti immediatè poſt Definitores locum habeant; atquè ii ſeptem omnes alios Capitulares præcedentes, communi conſilio minora quæque Capituli cognoſcant, examinent, & definiant; graviora verò Capitulo reſervent. Pro minoribus autèm ea ſola intelligantur, vel quæ ad aliquam perſonam particularem, aùt aliquod ſingulare monaſterium, ſpecta-

ſpectabunt, ſivè gratiam concernant, ſivè juſtitiam, quorum ſingula, niſi à Capitulo Generali immediatè ſequenti confirmentur, nullius roboris ſint, excepta tamen collatione titulorum abbatialium. Interim verò durante triennio, & donèc ab alio Capitulo, ut ſuprà, abrogentur, ab omnibus tanquàm definitiones omninò obſerventur. Curæ ſit Definitorii Patribus omnia, quæ à quibuſvis allata ſunt, ad Capitulum referre, & literas, quæ mittuntur ad Capitulum, aperire. Sit prætereà penès eos reiicere, quæ referenda non videntur, ſi tamen is, qui refert, non repugnat, alioquin referantur. Poſſint etiam eorum, qui ſcripſerint, nomina taceri, præſertim ſi ipſi id petierint, niſi Capitulum prohibuerit.

3. Videant primo loco, & recognoſcant, an ſcripturæ omnes à Superioribus monaſteriorum, ut ſuprà, ad Capitulum allatæ, & in primo conſeſſu conſignatæ, præſcripto modo ſubſcriptæ ſint. Subſcriptorum atteſtationes perlegant, & examinent, & ſi quos ex hujuſmodi lectione Superiores in re aliqua deliquiſſe invenerint, vel eiſdem auditis ad Conſtitutionum formam corrigant, vel puniendos in eorum ſcrutinio Abbati Generali eligendo remittant.

4. Tempore Capituli Generalis perdurante, Præſes, & ſex Definitores præfati ad cognoſcenda, examinandaque negotia bis quotidiè congregentur, denturque ſemper ad id ſignificandum ſeptem Campanæ majoris ictus lento funis tractu. Unicuique conſeſſui Orationes conſuetas Præſes præponat, & poſt unumquemque gratias agat, ut infrà. Duret autem conſeſſus quiſque, Matutinus quidem à completa Prima uſque ad Sextam, Veſpertinus verò, à com-

pleta

pleta Nona uſquè ad Veſperas. Eo tempore, quo Definitorium congregatum negotiis incumbit, januę Capituli aliquis ſemper aſſiſtat, is, ſcilicet, cui id munus Præſes injunxerit, quem idem Præſes, quotiès opus fuerit, ad ſe tintinnabuli pulſu advocabit.

5. Capituli Præſes antequàm conſeſſum hunc dimittat, aliquos Confeſſarios diverſis ex Provinciis pro Capitularium confeſſionibus de Definitorum conſilio conſtituat; eligat quoquè eodem modo ex peritioribus Patres quatuor, qui Computiſtarum officio fungantur. Hi autem cujuſque monaſterii tàm expenſarum, quàm reddituum computa, & rationes examinent; debitorum cauſas inquirant, & recognoſcant, quas deindè in ſcriptis relatas Abbati Generali novitèr electo conſignabunt, addito etiam, ſi quid in præfatis computis, & rationibus erratum invenerint.

6. Singulis diebus Miſſa cum Miniſtris cantetur, ad quam Capitulares omnes nullo impediti negotio conveniant, agantque tàm in ea, quàm in Officio Divino perſolvendo Cantorum partes, quibus Præſes juſſerit, qui tàm Celebrantem, quàm Miniſtros, facto priùs cum Præſide verbo, deſignabunt, & quæ Miſſa cantanda ſit, indicabunt.

Qua ratione in ſingulis conſeſſibus negotia tractanda ſint.

CAPUT VIII. 8.

1. QUÆ majoris momenti ſunt, pridiè quàm tractentur, in Capitulo palàm proponantur. Suffragiis ſecretis, & uſitata calculorum ratione ſententiæ quæque ſtabiliantur in Capitulo, & quæ ſententia majoris partis fuerit, ea valeat; quod ſi paribus ſuffragiis res ſuſpenſa fuerit, iterùm ferantur ſuffragia, & tùm Præſes altero calculo addito rem diſcutiat, quod idem faciat in omni alio ſimili caſu. Scrutatorum autem partes agant in omni ſcrutinio Major Capituli, Secretarius, & Vocalium poſtremus.

2. Si majori parti Capituli placuerit, certis Capitularium certas res cognoſcendas, & conſtituendas mandari liceat.

3. Sententiam dicturi in Capitulo ſemèl tantùm dicant, & nihil iterent, in re tamen magni momenti Præſes iterùm dicere petentibus poſt omnes dictas ſententias, concedat; dicturus verò ſtans, & aperto capite dicat.

4. Ad aliquam ſententiam ſtabiliendam tùm demùm ferantur ſuffragia, cùm Secretarius eam ſcripſerit, non tamen in libro; ſcriptam autem recitet, ut intelligatur, nùm rectè expreſſa ſit, & ad mentem Capituli, ſemèl verò ſuffragiis confirmata mutari nullo

nullo modo poſſit, nec melioris quidem compoſitionis, aùt elegantiæ cauſa.

5. Porrò ut religioſa modeſtia in dicendis ſententiis ab omnibus adhibeatur, hæc ſerventur. Quî mandato aliorum aliquid proponit, ſimplicitèr ut accepit, proponat nihil immutans, addens, aùt detrahens, nec in quam partem propenſior ſit, ſignificet. Abſit inanis verborum copia, nec ſinè neceſſitate dilatetur oratio. In loco, & ordine quiſque ſuo ſententiam dicat, idque cùm à Præſide facultatem, & benedictionem acceperit. Placidè, & quietè loquatur, nec magis contendat vocem, quàm loci amplitudo poſtulet. Proba ſit, & modeſta oratio, nec in quemquam aculeata, nec cujuſquam contemptum præſeferens; geſtus etiam omnis compoſitus ſit, & verecundus.

6. Non liceat cuiquam, cùm aliter decretum fuerit, ac ipſe ſenſerit, adhuc adverſari, nec dicere, ſibi non probari, quod decretum fuerit, ſed id, in quod plures conſenſerint, rectum eſſe ſit omnibus perſuaſum. Dicenti nullus obloquatur, nec quicquam, quominùs liberè loqui liceat, dicatur, aùt fiat. Nulli inter ſe colloquantur, aùt ſubmiſſa vóce muſſitent, & nemo, niſi facultate impetrata, diſcedat, aùt moveat ſe de loco ſuo. Capitulares, qui morbo detenti conſeſſibus cum cæteris intereſſe non poterunt, in decretis faciendis ſuffragia non ferant.

7. Tertia, vel quarta die ab incæpto Capitulo, aùt certè alia ſibi benè viſa, de mane jubeat Præſes coràm omnibus monachorum omnium tranſacto triennio defunctorum per Capituli Secretarium recitari nomina, additis cujuſque obitus anno, menſe, die,

 &

& loco, in quo defuncti ſunt. His recitatis ſurgat primus Capituli Cantôr, & ſtans aperto capite, & facie ad Præſidem converſa dicat in cantu more ſolito hæc verba. *Abſolvatis animas fratrum noſtrorum monachorum hoc triennio defunctorum.*

Quibus dictis, toto cætu ſurgente, Præſes aperto capite ſubinferat: *Animæ fratrum monachorum noſtrorum hoc triennio defunctorum requiſcant in pace.* Et reſponſo ab omnibus, *Amen*, Cantor Pſalmum *De profundis* in ſolito tono imponat, quem alternativè cæteri ſtantes proſequantur; eoque finito ſubjungant omnes ſimùl, *Kyrie eleiſon &c.* & genuflectant. Imponat illicò Præſes, *Pater noſter*, & eo completo ſubjungat Verſus, *Et ne nos &c. A porta inferi. Requieſcant in pace*; *Domine exaudi orationem &c.* & ſurgens, ſubinferenſque, *Dominus Vobiſcum*, dicat Orationem, *Deus veniæ largitor* cum ſuis verſibus, ut in Manuali pag. 238.

8. Poſt hæc ſedentibus omnibus, ſi quid à toto cætu decernendum erit, proponatur ſanè, ſin minùs, injuncta à Præſide Miſſa pro eiſdem defunctis eodem mane ſolemniter celebranda, conſeſſum dimittat.

9. Præſes verò cũ Patribus Definitorii in loco perſeverans catalogum eorum Patrum, qui voce paſſiva in futura Abbatis Generalis electione gaudere debent examinet, atquè conſtituat, & ex peritioribus ſcriptori alicui in plura folia, quot, ſcilicet, in Capitulo Vocales fuerint, tranſcribendum conſignet, aùt certè imprimi curet.

10. Negotiis demùm, rebuſque ad Capitulum Generale ſpectantibus peractis, ſtabiliantur in ultimo

ipſius Definitorii conſeſſu taxæ ab unoquoque monaſterio in actu Viſitationis tàm Abbati Generali, quàm Viſitatoribus tum generalibus, tum provincialibus ſolvendæ. Moxque iterùm toto convocato cætu de proficiendo ſibi, ac toti Congregationi Capite, in proximo futuro conſeſſu congregatos commonefaciat. Addat, ùt ad hanc tàm gravem, tantiq; momenti rem ſalubritèr peragendam omni humana cogitatione, & cupiditate ſecluſa, unuſquiſque in unam Dei gloriam, utilitatemque Congregationis intuens, non ſolum omni ambitione, & cupiditate honoris (quam duci monachum flagitium ſit) prorsùs vacet, ſed etiam ab omni alia propenſione, aùt alienatione, quæ rectum judicium impediat, purus, & integer ſit.

11. Caveant autem omnes, ne tàm in hac Abbatis Generalis, quàm in omnibus, & quibuſcumque electionibus voces, aùt ſuffragia promiſſione, terrore, odio, paſſione, conventione, & Principum, aùt Prælatorũ favore, vel ſibi ipſis, vel aliis procurent. Qui ſecùs fecerit, pœnas in Conſtitutionibus contrà ambientes fulminatas ipſo facto omninò luat. Hoc tamen decreto non prohibetur, quin Capitulares antè electionem quamcumque inter ſeſe ſincerè, prudenter, & ſinè omninò conventionibus de perſona eligenda, tàm privatim, quàm publicè colloqui, & conſulere valeant.

De electione Abbatis Generalis.

CAPUT IX.

1\. ABBATIS Generalis electio de mane fiat ſempèr, & poſt à Præſide, quantùm fieri poterit, vel ab alio ad illius arbitrium cantatam de Spiritu Sancto Miſſam, ut in prima die Capituli. Celebrata igitur ſolemni Miſſa, conveniant omnes in Capitulum, in quo ſit anteà parata ſedes, & cætera ad hujuſmodi electionem neceſſaria. Sedentibus autem omnibus legantur per Secretarium, quæ ſequuntur.

2\. Nullus in Abbatem Generalem eligatur, qui non fuerit, aùt Senior Aſſiſtens, aùt Viſitator generalis, aùt Procurator generalis, aùt Viſitator provincialis, aùt denique alicujus monaſterii Abbas, vel Prior per integrum triennium, ejuſdemque electio alternativè ſemper celebretur; ita ut una vice ex profeſſis Provinciæ Romanæ aſſumatur, & altera vice ex profeſſis Provinciæ Pedemontanæ, & idem de Procuratore generalj, de Aſſiſtentibus, & Viſitatoribus generalibus dictum ſit.

3\. His autem perlectis, cum ſingulis Capitularibus ſingula nomina eorum, qui juxtà jam dicta in Abbatem Generalem eligi poſſunt, diſtributa fuerint, pronunciet Secretarius hæc verba.

In nomine ſanctiſſimæ Trinitatis Patris, & Filii, & Spiritus Sancti ad electionem Abbatis Generalis noſtræ Congregationis veniatur.

Tunc

Tunc ſurgentibus omnibus, Præſes in loco ſuo aperto capite ſtans juret in hæc verba.

Teſtor Chriſtum, qui me judicaturus eſt, me eum eligere in Abbatem Generalem hujus Congregationis S. Bernardi Reformatorum, quem ſecundùm Deum judico eligi debere.

4. Sedeant poſt hujuſmodi juramentum omnes, & eos illicò Præſes hoc modo interroget: *Iuratis nè & vos omnes, eum vos in Abbatem electuros, quem ſecundùm Deum judicatis eligi debere?* Surgat tunc qui poſt Præſidem primus Vocalium eſt, & manum dexteram pectori admovens, ità ut ab omnibus videatur, alta, & clara voce reſpondeat, *Juro*, & ſedeat, & ſic unus poſt alium eodem modo ſinguli jurent, primò ii, qui ad dexteram Capituli ſunt, & alii deindè, qui ad ſiniſtram, à majoribus ſemper incipiendo.

5. Tunc Præſes Capituli è ſchedulis ſibi datis eam ſeligat, in qua ſcriptum eſt nomen illius, cui ſuffragari in animo habet, & duobus digitis prehenſam attollens, ut videatur, in urnam, quæ ſuper menſam imagini Crucifixi ſuppoſita eſt, conijciat, idemque alii omnes faciant, primò quidem Definitores, deindè cæteri ordine profeſſionis ſervato.

6. Si qui ex Vocalibus morbo detenti fuerint, accedant cum urna ad eos, qui poſt Definitores prior eſt in ordine, Secretarius Capituli, & Vocalium ultimus. Infirmus autem poſtquàm juraverit eadem forma, qua Præſes, ſchedulam ſuam in urnam conijciat, idemque obſervetur in ſuffragationibus, & ſequentibus electionibus. Hoc facto accedant ad menſam Scrutatores, & urnam ſuper eam invertant. Hinc ſche-

dulas omnes Præſes dinumeret, deindè aperiat, & cum nomen in unaquaque illarum deſcriptum legerit, eas ſingulas primò Capituli ultimo, & demùm Secretario legendas tradat, qui Secretarius è ſingulis ipſarum deſcribat tùm nomina eorum, quibus ſuffragia contigerunt, tùm numerum ipſorum ſuffragiorum, quæ quiſque habuerit, ab ijs præcipuè ducens initium, in quos plures conſenſerint, ex quibus quò quiſque profeſſione antiquior eſt, hoc priore loco ponatur, idque in omni electione, & ſcrutinio perpetuò ſervetur.

7. Tùm verò pronunciet idem Secretarius ea nomina clara voce, ſic ut omnes audiant. Si quis de tribus pattibus ſchedularum duas habere fuerit inventus, is ſinè alio experimento legitimus Abbas Generalis ſit; ſin minùs, res ad calculos redeat hoc modo.

8. Scrutatores, quos diximus, ſtatim expeditis calculis, Secretarius quidem ad dexteram ſedentibus, ultimus verò Vocalium ad ſiniſtram binos ſingulis diſtribuant, alterum album, quo refragatio declaratur, alterum nigrum, quo ſuffragatio ſignificatur; qui quidem calculi non plures illic ſint, quàm ut ei diſtributioni ſuffiiciant; ac continuò Secretarius nominet eum, cui major ſchedularum numerus contigerit, ut de eo in ſuffragium eatur.

9. Tunc ſinguli ordine ſuo, ut ſuprà, ad menſam accedentes ſingulos calculos albos, aùt nigros in urnam conijciant, is tamen, de quo agitur, non accedat, nec ſuffragium ferat, quod in omnibus ſcrutinijs generatim ſervetur.

10. Cum omnes id fecerint, Scrutatores inſpiciant, quot ſuffragijs ille ſit expetitus, & ſi duas partes ſuffragiorum

giorum de tribus tulerit, res confecta eſt, ille ſit Abbas Generalis. Si non habuerit, ſcribatur numerus ſuffragiorum, quæ habuit, & palàm pronuncietur. Poſt proponantur alii, quo ordine ſcripti ſunt, ac de ſingulis in ſuffragium eatur. Cui primò de tribus partibus ſuffragiorum duæ contigerint, is Abbas Generalis ſit. Quod ſi nulli tantum ſuffragiorum contigerit, pronuncietur quantum cuique contigerit, & redditis cuique calculis, iterùm eodem prorsùs modo ſuffragia ferantur, ità, nimirùm, ùt quò quiſque majorem numerum ſuffragiorum habuerit, hoc priùs de eo ſuffragia ferantur. Quod ſi nec tunc quidem cuiquam evenerit, quantum diximus ſuffragiorum, tertiò idem repetatur, ea tamen lege, ut qui in Superioribus experimentis plus tribus ſuffragiis non habuerint, excludantur. Si neque tunc res efficitur, quartò ferantur ſuffragia, ijs, quibus non plus quatuor ſuffragijs contigerit, excluſis, niſi fortè omnibus eadem ſit conditio; quod ſi ſit, nullus excludatur. Si nequè tunc duo trientes ſuffragiorum ulli acceſſerint, is Abbas Generalis electus cenſeatur, in quem plura ſuffragia concurrerint, ſi modò dimidium totius numeri ſuperent. Si verò (quod vix fieri poteſt) nec tunc quidem res explicatur, repetito ſcrutinio tandem exitum inveniet.

11. Electione peracta ſcribatur à Secretario decretum his verbis conceptum.

Anno Domini N. die N. menſis N. in legitimo Capitulo Generali ſecundùm legitimam, & præſcriptam rationem Reverendiſſimus Pater, ac Domnus N. electus fuit Abbas Generalis Congregationis S. Bernardi Reformatorum Ordinis Ciſtercienſis.

Hoc decretum Præſes Capituli, aùt ſi is electus ſit, Definitor antiquiſſimus recitet, illudque deindè ſubſcribant Definitores omnes, & Scrutatores, & ſigillo majore Congregationis obſignent, nec fas ſit cuiquam, exceptis Scrutatoribus, ſchedulas electionis inſpicere, ſed illæ ſtatim in ignem conijciantur, idemque fiat ſemper in ſimili re.

12. Ei, qui ſic electus fuerit, ut & reliquis Officialibus eligendis, non liceat officium demandatum detrectare, aùt ulla ratione defugere, fiducia, videlicet, divinæ benignitatis, quæ cùm onus impoſuerit, vires ei ſuſtinendo neceſſarias non denegabit.

13. Cùm primò electus Abbas Generalis declaratus eſt, omnes Capituli Patres eum ſumma humilitate, & reverentia ſalutatùm eant, Præſes primò poſt impoſitum à ſe Canticum *Benedictus* in tono ſexto in Capitulo ipſo alternatim abſolvendum. Quod ſi is fuerit Abbas Generalis electus, imponat præfatum Canticum Definitorum primus. Salutent eum deindè Definitores, & tunc eorum officium deſinat, tùm alii deinceps ordine ſuo quiſque. Interim facto ſonitu omnium campanarum peractæ electionis ſigno, conveniant cuncti fratres monaſterii in Capitulum, qui peracta ibidem etiam ab ipſis Abbati Generali ſalutatione, adjuncti Capitularibus conferant ſe proceſſionalitèr in Eccleſiam ſummo animorum, & vocum conſenſu concinentes Hymnum, *Te Deum laudamus* à Majore Capituli poſt Abbatem Generalem electum imponendum. Incedant primò Monaſterii fratres, qui Capitularibus ſempèr, & ubiquè uſquè ad Capituli exitum cedere debent; Capitulares deindè omnes inter ſeſe loca profeſſionis ſervantes, & Abbas

Gene-

Generalis poſtremus. Hymno præfato in Eccleſia abſoluto, Abbate Generali in loco ſibi præparato manente, qui poſt ipſum antecedit ordine, dicat Verſum, & Orationem, ut infrà.

De electione Seniorum Aſſiſtentium, & de Superiorum abſolutorum ſcrutinio.

CAPUT X. 10.

1. ABBATE Generali electo, ſicut dictum eſt, vel eadem, vel poſtera die ad ejuſdem Abbatis arbitrium, ad Seniorum Aſſiſtentium electionem accedatur, quam cùm rectè fieri tantùm interſit ad conſervationem Congregationis, quantùm difficile dictu eſt (ſunt enim ea officia præcipua vincula, & firmamenta Congregationis) videat unuſquiſque in hac electione, ut ab iis affectibus, qui plerumque tenebras animo offundunt, rectumq; judiciũ eripiunt, liber, & vacuus, unum Deum in hoc opere ſibi antè oculos proponat, & divinum lumen, quo mens, & ſua, & aliorum dirigatur, piis precibus imploret. Horum autem electio fiat eodem modo, quem in Secretarii electione explicavimus.

2. Poſt ſupradictorum electionem, dimiſſo cætu, Abbas Generalis Senioribus mox electis, & Abbate Generali abſoluto, Capitulique Secretario præſentibus, abſolutorum illicò Superiorum cujuſque mona-

ſterii

ſterii ſcrutinium inſtituat hoc modo. Examinentur primò cujuſque monaſterii computa jam reviſa, & tàm debitorum, quàm creditorum rationes, vocenturque, ſi opus fuerit, reviſores ipſi. Videantur aliæ ſcripturæ ab abſolutis Superioribus monaſteriorum ad Capitulum Generale allatæ.

3. His intellectis, cùm Secretarius, Abbate Generali admonente, notaverit, ſi quæ videantur notatu digna, vocentur Viſitatores provinciales, & Superiores per ordinem, & adminiſtrationum ſuarum rationem reddant. Cumque gravioribus, quæ fortè in eos à computorum reviſoribus, vel ab aliis relata, diſtinctè, & ſigillatim reſponderint, Abbas Generalis eos proùt expedire judicaverit, vel laudet, vel reprehendat, objurget, & meritis pœnis afficiat.

De electione Viſitatorum generalium, Procuratoris generalis, Viſitatorum provincialium, & aliorum cujuſq; monaſterii Superiorum.

CAPUT XI. II.

1. PRÆDICTIS omnibus jam abſolutis, vocatoque iterum totu cætu, eligantur Viſitatores generales, & Procurator generalis eadem prorsùs forma, qua Aſſiſtentes ipſi, quibus electis, dimiſſo iterùm cætu, Abbas Generalis de omnium ſupradictorum Superiorum majorum conſilio, unum, vel

vel plura monaſteria in quacumque Provincia pro ſtudiis tàm Philoſophiæ, quàm ſacræ Theologiæ, aùt etiam Grammaticæ, ſeù Humanitatis deputet, auditis tamen priùs eorum ſententiis, qui præterito triennio præfuerunt monaſteriis, in quibus præfata ſtudia collocari exiſtimat.

3. Studiis ſic deputatis, eligantur tùm Viſitatores provinciales, tùm cujuſque monaſterii Superiores per Abbatem Generalem ipſum, Aſſiſtentes, Viſitatores generales, & Procuratorem generalem dumtaxàt, qui ſi propter alicujus abſentiam pauciores, quàm ſex fuerint, alius, vel alii, & maximè, ſi fieri poteſt, qui eodem officio aliquandò functi ſint, in ejus locum, ad hujus electionis effectum tantummodò per Capituli generalis Vocales ſufficiantur.

3. In hac electione profeſſi unius Provinciæ ad gubernanda monaſteria alterius Provinciæ non aſſumantur.

4. De neceſſitatibus Provinciarum, & monaſteriorum, deque perſonis, quas Abbas Generalis parùm noverit, ipſe diligentèr inquirat tùm à ſupradictis Superioribus, tùm etiam ab aliis, qui proximè illis Provinciis, aùt monaſteriis præfuerunt. Hoc autem ea cautione, & prudentia fiat, ut & qui interrogat, neceſſaria tantùm interroget, & qui reſpondet, ad interrogata tantùm reſpondeat, verbum prætereà non addat. Qui præter interrogata reſpondens aliquid in alterius infamiam dixerit, gravi animadverſione puniatur.

5. Ut autem ad præfatorum electionem veniamus, proponat primò Abbas Generalis unumquemque eligibilem, & auditis, ut ſuprà, dictorum Pa-

trum

trum opinionibus, eumdem deindè ſuffragiis ſecretis eorumdem exponat. Qui majore calculorum parte probatus fuerit, is electus ſit. Abbas porrò Generalis tàm in hac, quàm in ſimili electione, in qua electores pares numero fuerint, calculos nigros, & albos, binos habeat.

6. Fiat autem hæc electio hoc ordine, ut Superiores, quorum officia majoris momenti eſſe Abbas Generalis iudicaverit, priùs creentur, primò equidem Viſitatores provinciales, & proximè poſt hos Superiores Novitiatuum.

De ultimo Conſeſſu, & clauſula Capituli.

CAPUT XII. 12.

1. SUPERIORIBUS omnibus electis, & ceteris, quæ ad Capitulum Generale pertinent, expeditis, convocet Abbas Generalis cætum omnem, & palàm tàm acta, decretaque Capituli Generalis, quàm Superiores conſtituti alta voce pronuncientur, & promulgentur, eodemque tempore quiſque, cum nominatus fuerit, in ſuo collocetur ordine.

2. Poſt hæc Abbas Generalis locum pro ſequenti Capituli Generalis celebratione proponat Capitularium ſuffragiis approbandum. Hinc idem Abbas Generalis cùm pia, brevique exhortatione congregatos monuerit, quæ pro temporum, & locorum ratione monenda viſa fuerint; Hymnum *Te Deum* imponat,

&

& fiat Proceſſio ad Eccleſiam, ad quam etiam totus monaſterii conventus ordine, quo ſuprà, accedat. Expeditis àutem in Eccleſia, proùt infrà, precibus, Capitulùm dimiſſum ſit.

3. Capitularium quiſque primam, quam dicturus eſt, Miſſam pro gratiis Deo agendis dicat, ſi ritus patiatur, alioquin cùm primùm licuerit.

4. Superior quiſque monaſterii poſtulet à Secretario, ſi quæ ad ſuum monaſterium præcipuè ſpectantia decreta ſint, in authentica forma ſibi deſcribi, poſteà in codicem monaſterii referenda.

5. Quæ decreta Capituli in uſum conferenda, & executioni mandanda ſunt, Abbas Generalis ex actis Capituli per Secretarium fideliter tranſcribi curet, & eorum exemplaria, ſivè manu ſcripta, ſivè typis impreſſa ad omnia Congregationis monaſteria, quater in anno, eodem, ſcilicet, tempore, quo ſolent Conſtitutiones legi, in eorum ſingulis legenda per Superiores ipſos tranſmittat.

6. Qui Capitulo Generali interfuerint, diſputationes, quæ fortè in Capitulo intervenerint, non efferant, aùt patefaciant; quantumvis enim decreta Capituli palàm fieri debeant, quæ tamen in illis conſtituendis diſputata ſunt, proferri fas non eſt. Quæ divulgata poſſent Congregationi, vel alicui Perſonæ detrimentum afferre; perpetuo etiam ſilentio obruantur. Qui tandem diſceſſuri ſunt, ut primò quoque tempore diſcedant, operam dent.

7. Superiores locales cum primò ad propria monaſteria pervenerint, inuentaria omnia ad Capitulum ab Anteceſſoribus delata examinent, & recognoſcant, & ſi quid in eis tàm circa utenſilia majora, vi-

ctualia

ctualia, & pecunias, quàm circa debita, & credita, itemque Miſſas ad Capitulum Generale non fidelitèr delatum fuerit, de ea infidelitate fidem à Senioribus ſubſcriptam ad Abbatem Generalem, aùt Viſitatorem provincialem mittant, qui delinquentes pro delictorum gravitate omninò puniant; Superiores verò monaſteriorum, qui id fieri neglexerint, Abbatis Generalis, vel Viſitatoris provincialis arbitrio plectantur.

8. Inquirant etiam præfati Superiores à fide dignis, quid tempore Capituli in eorũ monaſteriis contrà Conſtitutiones, ac præſertim contrà caput quintum hujus libri grave commiſſum ſit, & de eo ad præfatos Superiores reſcribant cum Seniorum monaſterii ſubſcriptione. Abbas verò Generalis, vel Viſitator provincialis ijs literis acceptis, ad modum culpæ peccantes puniant.

FINIS.

Preces

Preces tàm antè quemcumque Conſeſſum Capituli Generalis, quàm poſt recitandæ.

DIe prima Capituli Miſſa majori completa, & depoſitis à Celebrante, & Miniſtris, vel apud Altare, vel in Sacrario ſacris veſtibus, conferant ſe omnes, tàm Capitulares, quàm familiæ fratres, antè Altare Sanctiſſimi Sacramenti, ibiquè genuflexis omnibus, imponat Abbas Generalis Hymnum *Veni Creator Spiritus*, & primo eiuſdem Hymni tetraſtico perſoluto, inſtituatur Proceſſio. Ea autem ingredi Capitulum incipiente, ſiſtet ſe Cruciferarius in medio eius cum Ceroferarijs, facie ad imaginem Capituli converſa. Subſequentium verò tàm primi, quàm cæteri omnes, ut ingrediuntur, ultrà ſe non conferant, ſed facta in ipſo limine Cruci profunda inclinatione, qui ad dexteram pergunt dextrorsùm, & qui ad ſiniſtram ſiniſtrorsùm, inferiores ſedes occupent, ex quo fiet, ut qui primi intrauerunt, ultima loca obtineant, & qui ultimi ingrediuntur, priores ſedes impleant; ad propria autem loca cum fuerint, faciem ad Crucem in medio exiſtentem convertant, & ſic ſtent, uſquè dùm completæ ſint preces.

Hymnus.

VEni Creator Spiritus
Mentes tuorum viſitam,

Imple ſuperna gratia,
Quæ tu creaſti pectora.
Qui Paraclitus diceris,
Donum Dei Altiſſimi,
Fons vivus, ignis, charitas,
Et ſpiritalis Vnctio.
Tu Septiformis munere
Dexteræ Dei tu digitus,
Tu ritè promiſſum Patris
Sermone ditans guttura.
Accende lumen ſenſibus.
Infunde amorem cordibus,
Infirma noſtri corporis
Virtute firmans perpeti.
Hoſtem repellas longiùs;
Pacemque dones protinùs,
Ductore ſic te præuio
Vitemus omne noxium.
Per te ſciamus da Patrem,
Noſcamus atque Filium,
Te vtriuſque Spiritum
Credamus omni tempore.
Gloria Patri Domino,
Natoque, qui à mortuis,
Surrexit, ac Paraclito
In ſæculorum ſæcula, Amen.

Poſt Hymnum inclinantes ſe ſubiungant *Kyrie eleiſon*, *Chriſte eleiſon*, *Kyrie eleiſon*. Tùm Abbas imponat alta voce *Pater noſter*, quo ſecretè completo, addat idem Abbas erigens ſe cum cæteris ſequentes Verſus, & Orationes.

℣. *Et*

℣. *Et ne nos inducas in tentationem.*
℟. *Sed libera nos à malo.*
℣. *Emitte Spiritum tuum, & creabuntur.*
℟. *Et renovabis faciem terræ.*
℣. *Dominus vobiſcum.*
℟. *Et cum Spiritu tuo.*

Oremus. Oratio.

DEus, qui corda fidelium Sancti Spiritus illuſtratione docuiſti: da nobis in eodem ſpiritu recta ſapere, & de eius ſemper conſolatione gaudere.

Oratio.

ACtiones noſtras quæſumus Domine aſpirando præueni, & adiuuando proſequere: vt cuncta noſtra Oratio, & operatio à te ſemper incipiat, & per te cœpta finiatur.

Oratio.

MEntes noſtras quæſumus Domine lumine tuæ viſitationis illuſtra: vt videre poſſimus, quæ agenda ſunt, & quæ recta ſunt agere valeamus. Per Chriſtum Dominum noſtrum. ℟. *Amen.*

Hac ſupradicta forma, antè quamcunque Seſſionem tempore Capituli vtendum erit, cùm ſimul orauerint. In ſecundo tamen, & cæteris Conſeſſibus, omnia ſinè cantu dicantur.

Gratiarum actiones.

POſt quemcunq; Conſeſſum, ſiuè ſoli ſint Patres Definitores, ſiuè totus adſit Capitularium cœtus; Pręſes exurgens ipſe, & cæteris omnibus ſtantibus, dicat.

℣. *Confirma hoc Deus, quod operatus es in nobis.*
℟. *A templo tuo, quod eſt in Hieruſalem.*
℣. *Specioſa facta es, & ſuauis.*
℟. *In delicijs tuis Sancta Dei Genitrix.*
℣. *Iuſti autem in perpetuum viuent.*
℟. *Et apud Dominum eſt merces eorum.*
℣. *Dominus vobiſcum.*
℟. *Et cum Spiritu tuo.*

Oremus. Oratio.

CONcede nos famulos tuos, quæſumus Domine Deus, perpetua mentis, & corporis ſanitate gaudere: & glorioſa Beatæ Mariæ ſemper Virginis interceſſione à præſenti liberari triſtitia, & æterna perfrui lætitia.

Oratio.

EXcita Domine in Eccleſia tua Spiritum, cui Beati Patres Benedictus, & Bernardus Abbates ſeruierunt: vt eodem nos repleti ſtudeamus amare, quod amarunt, & opere exercere, quod docuerunt. Per Chriſtum Dominum noſtrum· ℟. *Amen.*

Orationes ſuprà electum Abbatem Generalem.

PVblicato per Capituli Secretarium electionis Abbatis Generalis decreto, & Cantico *Benedictus,* vt ſuprà abſoluto, antiquior poſt eumdem Abbatem imponat Hymnum *Te Deum Laudamus*, & fiat, vt ſuprà dictum eſt, Proceſſio ad Eccleſiam, monaſterij familia cum Cruce præeunte. Vt in Eccleſiam peruenerint, Crucifero cum Ceroferarijs versùs Altare maius progrediente, ibiquè propè cornu Euange-

lij,

lij, verſa facie ad cornu Epiſtolæ, ſe ſiſtente; cæterorum, qui ingrediuntur, primi hinc indè alas facientes propè ianuam ſubſiſtant, facie adinuicem converſa: hinc alij, & alii ſuprà ipſos eodem modo, & demùm vltimi, qui progrediuntur ad Presbyterij cancellos ſe collocent, & dùm Abbas Generalis per medium eorum pertranſit, omnes ei profundè inclinent. Abbas autem Generalis ad reclinatorium procedat, & ibi vſquè ad finem genuflexus perſeueret. Ad totum Verſum *Te ergo, &c.* versùs Altare genuflectant omnes. Hymno autem abſoluto, versùs Altare ſtantibus omnibus, profeſſione antiquior dicat ter in cantu ſequentem Verſum, & ſubſequentes Orationes.

℣. *Confirma hoc Deus, quod operatus es in nobis.*

℟. *A templo tuo, quod eſt in Hieruſalem.*

Oremus. Oratio.

D*Eus, qui corda fidelium Sancti Spiritus illuſtratione docuiſti: da nobis in eodem Spiritu recta ſapere, & de eius ſemper conſolatione gaudere.*

Oratio.

P*Rætende Domine famulo tuo dexteram cœleſtis auxilij: vt te toto corde perquirat, & quæ dignè poſtulat aſſequatur.*

Oratio.

O*Mnipotens ſempiterne Deus, qui facis mirabilia magna ſolus, prætende ſuper famulum tuum N. & ſuper Congregationem illi commiſſam ſpiritum gratiæ ſalutaris: & vt in veritate tibi complaceat, perpetuum ei rorem tuæ benedictionis infunde. Per Chriſtum Dominum noſtrum.*

℟. *Amen.*

Orent deindè genuflexi ; & ſurgente Abbate Generali, ſurgant omnes, eumdemque ad hoſpitium euntem comitentur.

Preces in Clauſula Capituli.

TErminatis omnibus in vltimo Capituli Conſeſſu, imponat Abbas Generalis Hymnum *Te Deum*, & fiat Proceſſio eodem modo, quo ſuprà à Capitulo ad Eccleſiam, in qua Hymno completo, ſtantibus omnibus, Abbas Generalis ſubiungat in cantu ter hunc Verſum.

℣. *Benedicat nos Deus noſter, benedicat nos Deus.*

℟. *Et metuant eum omnes fines terræ.*

Addat Abbas

℣. *Dominus vobiſcum.*

℟. *Et cum Spiritu tuo.*

Tunc Abbas ſubinferat

Oremus. Oratio.

D*Eus, cuius miſericordiæ non eſt numerus, & bonitatis infinitus eſt theſaurus, piiſſimæ Maieſtati tuæ, pro collatis donis gratias agimus, tuam ſemper clementiam exorantes: vt qui petentibus poſtulata concedis, eoſdem non deſerens ad præmia futura diſponas. Per Chriſtum Dominum noſtrum.*

℟. *Amen.*

Genuflectant poſt hæc, & orent aliquantulùm, & ſurgente Abbate Generali, ſurgant omnes, & eum ad hoſpitium vſquè ſequantur.

BRE-

BREVE CLEMENTIS PAPÆ VIII. Fel. rec.

Quo hæ Conſtitutiones approbantur, & confirmantur.

CLEMENS PAPA VIII. Ad perpetuam rei memoriam.

EX debito Paſtoralis officii divina nobis diſpoſitione commiſſi ad ea, per quæ perſonis Deo dicatis, præſertim verò Regularibus certa piè, & cum ædificatione proximi vivendi norma traditur, & Regularia loca anteà laxiora reformationem ſuſcipiunt, libenter intendimus, & his quæ providè ſtatuta, atque ordinata fuiſſe dicuntur, dùm à nobis petitur, Apoſtolici muniminis adiicimus firmitatem. Cùm itaque hoc anno MDXCV. Conſtitutiones quædam, ac declarationes in Regulam Sancti Benedicti à dilectis filiis Monachis Congregationis Beatæ Mariæ Fulienſis Ciſtercienſis Ordinis in eorum Generali Capitulo hìc in Urbe congregatis, ſeù quibuſdam ipſorum, ratione ad eorum Inſtitutum, & Diſciplinam accommodata conditæ, & in eodem Capitulo lectæ, & comprobatæ, ac nobis præſentatæ fuerint,

ipſiuſque Congregationis Fulienſis nomine nobis fuerit humiliter ſupplicatum, quatenùs baſce Conſtitutiones, & declarationes confirmare, & approbare de benignitate Apoſtolica dignaremur: Nos verò illas Venerabili fratri Ludovico Archiepiſcopo Montis Regalis, & bon. mem. Audueno Epiſcopo Caſſanenſi, Apoſtolicæ Viſitationis noſtræ in Alma Urbe Adjutoribus, & operariis, videndas & recognoſcendas, ac ſicubi opus foret, emendandas dederimus: Demùm ipſi, Conſtitutionibus, & declarationibus bujuſmodi diligenter, & accuratè per eos viſis, & perpenſis, renuntiaverint Nobis eas ſacris Canonibus, & Concilii Tridentini Decretis minimè adverſari, & nihil in eis niſi pium, ſanctum, & ipſius Congregationis rationibus, & utilitati accommodatiſſimum contineri: Nos igitur cupientes, ut hæ Conſtitutiones à dictis monachis toto ſtudio obſerventur, ac volentes ipſam Congregationem, & illius Generalem, omneſque alios Superiores, ac monachos ſpecialibus favoribus, & gratiis proſequi, nec non à quibuſuis excommunicationis, ſuſpenſionis, & interdicti, aliiſque Eccleſiaſticis ſententiis, cenſuris, & pœnis à jure, vel ab homine quavis occaſione, vel cauſa latis, ſi quibus quomodolibet innodati exiſtunt, ad effectum præſentium duntaxàt conſequendum, harum ſerie abſolventes, & abſolutos fore cenſentes, necnon Conſtitutionum, & declarationum prædictarum tenores, & qualitates, ac ſi inſertæ forent præſentibus, pro expreſſis, & inſertis habentes, hujuſmodi ſupplicationibus inclinati Conſtitutiones, & declarationes prædictas Autboritate Apoſtolica tenore præſentium perpetuò approbamus, & confirmamus, eiſque plenæ, perpetuæ, & inviolabilis firmitatis Apoſtolicæ robur adiicimus: Supplentes omnes, & ſingulos tàm juris, quàm

quàm facti, ac etiam ſolemnitatum quarumcumque defectus, ſi qui intervenerint, aut interveniſſe dici poſſint in eiſdem. Et nibilominùs omnibus, & ſingulis dictæ Congregationis Fulienſis Superioribus, monachis, monialibus, novitiis, & perſonis religioſis authoritate, & tenore prædictis mandamus, & in virtute Sanctæ Obedientiæ præcipimus, quatenùs eaſdem Conſtitutiones libenter ſuſcipiant, & amplectantur, ac tanquàm legem, & normam vitæ ſuæ inviolabiliter obſervent. Cujus tamen præcepti vi nolumus, nec intendimus, ut ſi quis eorum contrà dictas Conſtitutiones deliquerit, alii pœnæ, quàm quæ in dictis Cōnſtitutionibus comminatur, ſubjaceat, neque obligetur. Decernentes propterea Conſtitutiones ipſas nullo unquam tempore abrogari, reſcindi, aùt in aliquo immutari, vel alterari poſſe, niſi modo, & forma in ipſiſmet Conſtitutionibus præſcriptis: ac irritum & inane quidquid ſecùs ſuper his à quoquam quavis authoritate, ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obſtantibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, cæteriſque contrariis quibuſcunque.

Datum Romæ, apud S. Petrum, ſub Annulo Piſcatoris, die 8. *Novembris M. D. XCV. Pontific. noſtri Anno IV.*

M. Veſtrius Barbianus.

Breve

BREVE

Quo URBANUS ſel. record. Papa VIII. Congregationem S. Bernardi Reformatorum à Congregatione Fulienſi diſtinguit.

URBANUS PAPA VIII.
Ad perpetuam rei memoriam.

AD Vberes, & ſuaues fructus, quos dilecti filij monachi Ciſtercienſis Ordinis Congregationis Beatæ Mariæ Fulienſis in vinea Domini afferunt, mentis noſtræ aciem intendentes, quod pro laudabilis eorum inſtituti felici ſtatu, & directione conferat, attentè perſpicimus, ac deſuper officij noſtri partes libenter interponimus, vt ijdem monachi litium præſertim, & diſcordiarum ſemotis anfractibus, in pacis amœnitate reddant Domino abundantiùs fructus ſuos. Cùm itaque in Congregatione Venerabilis fratris noſtri Marcelli Epiſcopi Tuſculaneñ. Lantes, ac dilectorum filiorum noſtrorum Ruberti, Sancti Alexij Vbaldini, nec non Laudiuij Sancti Siſti, & Berlingerij, Sancti Auguſtini titulorum S.R.E. Presbyterorum Cardinalium Gipsij reſpectiuè nuucupat. ſuper negotijs dictorum monachorum à nobis deputatorum ſæpiùs actum fuerit de differentijs, quæ inter Monachos Gallos, & Italos Ordinis, & Congregationis huiuſmodi

hacte-

bactenùs interceſſerunt. Nos eiuſdem Congregationis relatione, ac ſententia audita, pro maiori animorum concordia inter monachos vtriuſque nationis tuenda, & conſeruanda, aliiſque iuſtis, & rationabilibus cauſis animum noſtrum mouentibus, Motu proprio, & ex certa ſcientia, ac matura deliberatione noſtris omnia, & ſingula dictæ Congregationis monaſteria, ac domus in Italia, ac partibus Pedemontium cæteriſque regionibus dilecto filio Nobili Viro Carolo Emanueli Sabaudiæ Duci, & Pedemontium Principi ſubiectis exiſtentia, illorumque monachos, perſonas, ac bona vniuerſa ab omni, & quacumque iuriſdictione, viſitatione, correctione, ſuperioritate, dominio, cura, & regimine dictæ Congregationis, eiuſque præſentis, ac pro tempore exiſtentis Abbatis Generalis, ac Superiorum quorumcumque Apoſtolica authoritate, tenore præſentium perpetuò eximimus, ſeparamus, ac totaliter liberamus, & tàm ex iiſdem domibus, & monaſteriis ſic vt præfertur ſeparatis, & diſmembratis in hunc vſque diem erectis, quàm ex aliis quibuſcumque domibus, & monaſteriis poſthàc vbique locorum ſub titulo tamen, & nomine Sancti Bernardi Reformatorum erigendis vnam Congregationem Monachorum Sancti Bernardi Reformatorum dicti Ordinis nuncupandam, à primo dicta Congregatione, eiuſque Superioribus, & monachis prorsùs diſtinctam, & ſeparatam nobis & Sedi Apoſtolicæ immediatè ſubiectam ab vno Generali iuxtà regularia eiuſdem Ordinis, Conſtitutiones, & Statuta Apoſtolica authoritate confirmata, regendam, & gubernandam authoritate, & tenore præſentis erigimus, & inſtituimus, & Generalis quidem Congregationis Fulienſis ſuam reſidentiam, ac ſedem ordinariam principalem in monaſterio Beatæ Mariæ Fulienſis in Aquitania Rivenſis

ſis

ſis Diœceſis, Generalis verò Congregationis Sancti Bernardi in monaſterio Sanctæ Pudentianæ de Urbe reſpectiuè habeant, nec non Congregationi per præſentes erectæ, & inſtitutæ, eiuſque domibus, & monaſterijs, ac Superioribus, & monachis, nunc, & pro tempore exiſtentibus quod omnibus, & quibuſcumque priuilegijs, indultis, conceſſionibus, exemptionibus, immunitatibus, prærogatiuis, fauoribus, indulgentijs, ac alijs gratijs, tàm ſpiritualibus, quàm temporalibus eidem veteri Congregationi quomodolibet etiam per viam communicationis, ſeù extenſionis, aùt aliàs, quomodocumque conceſſis, confirmatis, & innouatis, ac inpoſterùm concedendis vti, frui, & gaudere liberè, & licitè poſſint ſine aliqua prorsùs differentia per indè, ac ſi eidem Congregationi Sancti Bernardi, eiuſque domibus, conuentibus, Superioribus, & perſonis nominatim, & æquè principaliter conceſſa fuiſſent eiſdem authoritate, & tenore concedimus, & indulgemus. Ad hæc ſtatuimus, & ordinamus, quòd Generalis, & monachi dictæ Congregationis Sancti Bernardi primo quoque tempore in Romana Curia de domo honeſta, & habitatione commoda, in qua Procurator Generalis Congregationis Fulienſis poſſit commorari, ac de penſione, ſeù annuo redditu ſufficienti in perpetuum pro ipſo Procuratore, & duobus monachis eius ſocijs prouidere, ac pro huiuſmodi domus emptione idem Generalis, & monachi ſcuta mille monetæ Romanæ, idque ſemel, pro alimentis verò centum quinquaginta ſcuta annui cenſus, videlicet, ratam partem ſingulis tribus menſibus ſinè vlla prorsùs dilatione ſoluere teneantur. Quòd ſi contigerit, vt Monachi Fulienſes ex eleemoſynis, & liberalitate aliquorum benefactorum eam pecuniæ ſummam annui cenſus in Vrbe habere poſſint, quæ ad centum quinquaginta ſcuta

annui

annui redditus poſſit pertingere, tunc, & non priùs præfata penſio, ſiue annuus redditus extinguatur, nec vltrà eum Monachi Sancti Bernardi ſoluere teneantur. Præterea quod Monachi Galli, qui nunc in Italia degunt, ſi petierint, in Galliam remittantur ſumptibus monaſteriorum, in quibus commorantur, idemque fiat de monachis Italis in Gallia nunc degentibus iuxtà concordatum, non ita pridem in Capitulo Generali dictorum monachorum Pariſijs celebrato, initum, quod quidem concordatum quoad alia capita nullum, atque irritum authoritate, & tenore ſimilibus declaramus. Cæterùm electiones, tàm Generalis, quàm aliorum Superiorum, & Officialium in eodem Capitulo factas quoad ea, quæ præſentibus non aduerſantur ad cautelam, & quatenùs opus ſit confirmamus, & Apoſtolicæ firmitatis robore communimus. Quouſquè autem Congregationi Sancti Bernardi regimini, ac proſperę directioni per deputationem Generalis proſpici poſſit, Nos per modum prouiſionis, & vſque ad futuram Generalis deputationem per nos mox faciendam in eiuſdem Congregationis Prouicarium Generalem dilectum filium Petrum de Sancta Agnete Ordinis, & Congregationis huiuſmodi monachum expreſsè profeſſum authoritate, & tenore præſentis facimus, conſtituimus, & deputamus. Mandantes propterea in virtute Sanctæ Obedientiæ, aliiſque arbitrij noſtri pœnis dilectis filijs Congregationis per præſentes erectæ huiuſmodi monachis, cæteriſque ad quos ſpectat, vt eumdem Petrum in Provicarium ſic per Nos deputatum iuxtà tenorem præſentium recipiant, & admittant, illique pareant, faueant, & aſſiſtant, ac decernentes præmiſſa omnia, & ſingula, præſenteſque literas valida, firma, & efficacia, eſſe, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, ac omnibus,

bus, quos illæ concernunt pleniſſimè ſuffragari, ac ab ijs, ad quos ſpectat inuiolabiliter obſeruari, ſicque & non aliter per quoſcumque Iudices, & Commiſſarios quauis autboritate fungentes, in quauis cauſa, & inſtantia iudicari, & deffiniri debere, ac irritum, & inane, ſi quid ſecùs ſuper bis à quoquàm, quauis autboritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obſtantibus quibuſuis Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, ac Ordinis, & Congregationis huiuſmodi etiam iuramento, confirmatione Apoſtolica, vel quauis firmitate alia roboratis, ſtatutis, & conſuetudinibus, priuilegijs quoquè, indultis, & literis Apoſtolicis ſub quibuſcumque tenore, & formis, ac cum quibuſuis clauſulis, & decretis in contrarium prę miſſorum quomodolibet conceſſis, confirmatis, & innouatis, quibus omnibus, & ſingulis illorum tenore præſentibus pro ſufficienter expreſſis babentibus, illis alias in ſuo robore permanſuris, hac vice dumtaxàt ſpecialiter, & expreſsè derogamus, cæteriſque contrarijs quibuſcumque.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Maiorem ſub annulo Piſcatoris die vigeſimaſecunda Maij 1630 *Pontificatus noſtri anno ſeptimo.*

M. A. Maraldus.

Decre-

Decreta Sac. Congregationis ſuper ſtatu Regularium de mandato S. D.N. ALEXANDRI Papæ VII. pro recipiendis Nouitijs edita.

AD propagandam in Congregatione Monachorum Reformatorum Sancti Bernardi Ordinis Ciſtercienſis Regularem Obſeruantiam, quæ Nouitiorum inſtitutioni, & educationi præcipuè innititur, Sacra Congregatio deputata ſuper ſtatu Regularium de mandato Sanctiſſimi D. N. ALEXANDRI Papæ VII. in ſingulis Italiæ Prouincijs eiuſdem Congregationis præſentis Decreti vigore deſignat, ac deputat infraſcripta monaſteria pro Nouitiatibus, & Profeſſorijs, videlicet. In Prouincia Romana pro Nouitiatu, & Profeſſorio monaſterium Sanctæ Pudentianæ de Urbe, & in Prouincia Pedemontana pro Nouitiatu, & Profeſſorio monaſterium Beatæ Mariæ de Teſtona Taurinenſis Diœceſis. In quolibet autem ex prænominatis monaſterijs pro Nouitiatu, & Profeſſorio, vt præfertur, deſignatis eadem Sacra Congregatio impartitur licentiam hac vice tantùm recipiendi ad habitum probationis octo Clericos, ſeù Choriſtas, dummodo tamen ea, quæ ſequuntur, inviolatè obſeruentur. Primùm cum quis ad aliquod monaſterium Congregationis prędictæ acceſſerit petens in monachorum numerum aggregari, Superior monaſterij adiunctis ſibi duobus, iiſque primis Senioribus (niſi fortè alteruter poſtulanti propinquitate, aùt maiori aliqua neceſſitudine, amicitiauè coniunctus ſit; tùm enim proximum ab eo Seniorem ad id negotium adhibebit)

bibebit) interroget, & examinet Poſtulantem prudenter inueſtigans nùm aliquod impedimentum in huiuſmodi Congregationis Conſtitutionibus expreſſum ne recipi poſſit, habeat. nùm qua corporis, aùt animi conditione ad ipſius Congregationis Inſtitutum requiſita careat; quo ſpiritu, humano, an diuino feratur, an deniquè vitæ generi, & Inſtituto dictæ Congregationis aptus ſit; Videat nùm qua dote, aùt qualitate ad ordinem Clericorum neceſſaria deſtitutus ſit; quibus literis ſit imbutus, & deniquè qua tùm corporis ſanitate, tùm animi virtute, & religione ſit præditus. Poſcat etiam ab eo literas teſtimoniales à duobus minimùm idoneis teſtibus ſubſcriptas, quibus teſtatum fiat ipſum, qui recipi petit, decimum quintum compleuiſſe annum, neque natum extrà legitimum matrimonium, neque ære alieno obſtrictum, neque cuiuſquam adminiſtrationis rationibus reddendis obnoxium, neque facinoroſum eſſe juxtà Sixti V. fel. record. Conſtitutionem: quod ſi ille huiuſmodi literarum teſtimonium non habet, det operam, vt habeat; in eaque re dicta Conſtitutio ſeruetur. Atquè vt animus, & ingenium Poſtulantis certiùs, & exploratiùs cognoſcatur; idem Superior det negotium alteri dictorum Seniorum, vt eum diligentiùs per complures dies, ſicut expedire iudicauerit, examinet, eademque opera diſciplinæ, atquè Inſtituti prædictæ Congregationis rationem edoceat, quid illi ſit præſtandum, aùt exercendum in monaſterio, præſertim verò, quid tolerandum nihil reticens aſperiorum, exponat. Quo intellecto, Poſtulantis animus, aùt ſi ſatis habet roboris in ſententia, conſilioque confirmetur, aùt ſi fluctuat incœpto viribus maiore prudenter deſiſtat: Eodemque tempore de eius conditione, moribus, & anteacta vita, etiam ab extraneis, & longinquis, ſi opus ſit, exquiratur. Cùm autem in hac diſquiſitione

ſitione tantum temporis poſitum fuerit, quantum ad explorandum, cognoſcendumque hominem, eiuſque conditiones Superior monaſterij cum Senioribus adiunctis ſatis eſſe iudicauerit, nihilque fuerit inuentum, quamobrem aſpernendus, aùt reijciendus videatur tamquàm ad Congregationem prædictam minùs aptus: tùm ſanè quærant ex eo, qua mente, & voluntate ſit; ſi perſtet in ſententia, Superiorem Generalem commonefaciat, remque totam, vt euenerit, & ſuum, & Seniorum adiunctorum iudicium perſcribat. Superior autem Generalis cum conſenſu Seniorum Aſſiſtentium, Procuratoris Generalis, & Prouincialis ſtatuat de Poſtulante recipi, necnè debeat, proùt ad diuinam gloriam, & bonum Religionis magis conducere exiſtimauerit. In Prouincia verò Pedemontana, ſi in ea præſens non fuerit Superior Generalis, committitur facultas Prouinciali illius Prouinciæ recipiendi Poſtulantes ad habitum, & admittendi Nouitios ad profeſſionem, qui nihilominùs tàm in acceptatione, quàm in admiſſione prædictis eorum conſenſum exquirere teneatur, quos Superior Generalis de conſenſu Aſſiſtentium, & Procuratoris Generalis eidem aſſignabit, qui ſaltem tres ex grauioribus eiuſdem Prouinciæ Patribus eſſe debent. Si autem contingat Superiorem Generalem à Prouincia Romana abeſſe, hanc facultatem præfatam Vicario ab ipſomet Generali ad formam Conſtitutionum prædictæ Congregationis in ſuo diſceſſu conſtituendo committat: qui Vicarius de conſenſu Prouincialis, & aliorum ab ipſomet Generali de conſenſu, vt ſuprà ad hunc effectum deputatorum accipiat, tùm ad habitum, tùm d Profeſſionem. His vt ſuprà peractis, ſi admittendus cenſeatur, mittatur quàmprimùm ad monaſterium nouitiatus, vbi in ipſo ſuo veſtitu, modeſto tamen, & humilitati noui ſtatus ſuſcipiendi conſentaneo per aliquot dies,

vt hoſpes ſit, quo tempore generalem confeſſionem faciat, & à Magiſtro Nouitiorum rerum ſpiritualium, & cæleſtium meditatione exerceatur; quibus diebus in hac exercitatione conſumptis, cùm progreſſus in omni virtute, maximèque in humilitate faciendi ſpem dederit, induatur ſanè in Domino habitu Nouitiorum, & in eorum cella per annum ſit; ad quam cellam niſi de Magiſtri permiſſu, Profeſſis, aliiſque omnibus omni aditu ſit prorsùs interdictum: Veſtes ejus, & ſi quid pecuniæ, aut aliud ſuum attulerit, ſcribantur, & omnia uſquè ad Profeſſionem ejus diligenter aſſerventur, niſi fortè, dùm Novitius eſt, aliquid eorum in ipſius vſum inſumi contigerit. Illud verò omninò cauendum erit, ne à volentibus ingredi Religionem pro ipſo ingreſſu, nec poſt ſuſceptum habitum pro admiſſione ad Profeſſionem, vel alio quocumque prætextu excepto victu, & veſtitu Nouitii illius temporis, quo in probatione eſt, ab ipſo, vel eius parentibus, aut propinquis, vel curatoribus aliquid accipiatur ſub pœnis per ſacros Canones, & Concilium Tridentinum ſtatutis. Cæterùm decurſo probationis annuo ſpatio, nullus ad Profeſſionem admittatur, niſi per vocum pluralitatem eorum, qui ſunt in monaſterio Vocalium accedente Magiſtri voce (cuius potiſſimùm haberi ratio debet) approbatus. Cùm igitur ex pluralitate vocum conſtitutum fuerit admittendum eſſe ad Profeſſionem Nouitium, admoneatur de re tota Superior Generalis, deque ſuffragiorum numero, quæ in id conuenerint: qui rem diligenter examinatam, momentoque ſuo ponderatam communicet cùm Senioribus Aſſiſtentibus, Procuratore Generali, & Prouinciali, & cum eorum conſenſu ſtatuat in Domino quid agi debeat. Idemque fiat, abſente Superiore Generali; in Prouincia Romana à Vicario, & in Prouincia Pedemontana à Prauinciali

de

de conſenſu ſuorum, vt ſuprà reſpectiuè deputatorum. Et ſi admittendus ad Profeſſionem cenſeatur, admittatur ſub exacta tamen vita communi ad præſcriptum Regulæ, & Conſtitutionum prædictæ Congregationis, quauis laxiori conſuetudine, ſeù potiùs corruptela non obſtante, ſeruataque forma Sacrorum Canonum Concilii Tridentini, & Conſtitutionum Apoſtolicarum, ac præcipuè Decretorum ſanctę mem. Clementis Papæ Octaui. Quod ſi aliquem ex dictorum Nouitiis antè Profeſſionem à Religione diſcedere, aùt expelli contigerit, alius in eius locum ſubrogari poſſit, dummodò tamen in omnibus ſeruetur forma ſuperiùs præſcripta. Poſt Profeſſionem nouus Profeſſus eidem Magiſtro, eidemque diſciplinę toto proximo triennio ſubſit, eodemque tempore, nec actiuam, nec paſſivam vocem habeat, nec promoueatur ad ſacros Ordines, niſi fortè Superiori Generali, Seniores Aſſiſtentes, & Procuratorem Generalem in conſilium adbibenti virtus, aùt etas perſuaſerit alicuius, vt cum eo diſpenſet. Porrò in prædictis monaſteriis tàm pro Nouitiatibus, quàm prò Profeſſoriis, vt ſuprà aſsignatis, nec Superior, nec Nouitiorum Magiſter eligatur, ſeù deputetur, vel amoueatur, niſi ab ipſomet Superiore Generali de conſenſu Aſſiſtentium, & Procuratoris Generalis; familia verò conſtituatur ab eodemmet Generali cum conſenſu Aſſiſtentium, Procuratoris Generalis, & Prouincialis, nec in eis collocentur niſi Religioſi graues, deuoti, exemplares, & regularis obſeruantiæ, ac puritatis Regulæ ſtudioſi: præcipuè verò caueatur, ne ibi ponatur aliquis, qui non conſentiat ſeruare vitam communem, quæ in prædictis monaſteriis ad Rægulæ, & prædictæ Congregationis Conſtitutionum pręſcriptum exactè obſervetur, indèque amoueantur, qui tam ſanctæ ordinationi còntradicere, aùt quoquomodò ſe

 oppo-

opponere auſi fuerint. Quod ſi propter grauiſsimam aliquam cauſam amouendus ſit aliquis à præfatis monaſteriis pro Nouitiatibus, & Profeſſoriis aſsignatis, & Superior Generalis abſit, nec poſsit ſinè aliquo ſcandali periculo diutiùs res differri; tunc amoueatur per Prouincialem de conſenſu ſuorum, vt ſuprà deputatorum, ita tamen, vt ſtatim de re tota, deque cauſis huius amotionis Superiorem Generalem commonefaciat, qui alium ſeruata forma ſuperiùs præſcripta illius loco collocet. Ad extremum poſtquàm Nouitii in Profeſſorum numerum, vt ſuprà cooptati fuerint, Superiores Regulares, ad quos pertinet, illicò S. Congregationem edoceant ſupraſcripta omnia, & ſingula fuiſſe ad vnguem adimpleta, & executioni mandata, alioquin pœnas in memoratis Decretis Clementis Octaui fel. record. ſtatutas ſe ſubituros, ac nouas licentias recipiendi Nouitios nequaquàm forè impetraturos certò ſciant. Non obſtantibus quoad præmiſſa omnia, & ſingula Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, nec non prædictæ Congregationis, ſtatutis, conſuetudinibus, & priuilegiis, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Datum Romæ die 12. *Iunii* 1655.

B. Card. Spada.

Loco ✠ ſigilli.

P. Fagnanus S. Cong. Sec.

BREVE

BREVE

ALEXANDRI PAPÆ VII. felic. rec. contrà Ambientes dignitates tàm intrà, quàm extrà Congregationem.

ALEXANDER PAPA VII.

Ad perpetuam rei memoriam.

NUper pro parte dilecti filij Procuratoris Generalis Congregationis Reformatæ Sancti Bernardi Ordinis Ciſtercienſis Nobis expoſitum fuit, quod inter alias eiuſdem Congregationis Conſtitutiones à fel. recrd. Clemente Papa VIII. Prædeceſſore noſtro confirmatas vna reperitur tenoris ſequentis, videlicet. Ut autem bonorum, & dignitatum cupiditati, omnique ambitioni, quantùm fieri poteſt, obſtruatur aditus, decernimus, vt ſi quis Superioris Congregationis, aùt aliam quamcumque dignitatem Congregationis, aùt aliam quamuis externam ambierit, aùt vt ea demandetur alteri cuiuis, conatum adhibuerit, is actiuà & paſſiua voce in perpetuum careat, vel etiam grauiori pœna puniatur arbitrio Capituli Generalis. Quòd ſi quis aliquem ei rei dare operam cognouerit, niſi quamprimùm deferat ad Capituli Generalis Præſidem eadem pœna teneatur. Cùm autem, ſicut eadem expoſitio ſubiungebat, nonnulli monachi dictæ Congrega-

tionis profeſſionis regularis per eos emiſſæ immemores beneficia Eccleſiaſtica, etiam curam animarum annexam habentia extrà præfatam Congregationem non ſinè præiudicio eorum animarum contrà Conſtitutionis præinſertæ diſpoſitionem conferre ſibi procurent, eaque occaſione diſciplinam regularem relaxare, carnibus veſci, aliaque incongrua contrà eorum Regulam committere cum reliquorum dictæ Congregotionis monachorum ſcandalo, & ſæcularium perſonarum offenſione non vereantur. Nobis propterea idem Procurator Generalis humiliter ſupplicari fecit, vt in præmiſſis opportunè, vt infrà prouidere de benignitate Apoſtolica dignaremur. Nos igitur dictum Procuratorem Generalem ſpecialibus fauoribus, & gratiis proſequi volentes, & à quibuſuis excommunicationis, ſuſpenſionis, & interdicti, aliiſque Eccleſiaſticis ſententiis, cenſuris, & pœnis à iure, vel ab homine quauis occaſione, vel cauſa latis, ſi quibus quomodolibet innodatus exiſtit ad effectum præſentium duntaxàt conſequendum harum ſerie abſoluentes, & abſolutum fore cenſentes, huiuſmodi ſupplicationibus inclinati, præinſertam Conſtitutionem cum omnibus, & ſingulis pœnis, & aliis in ea quomodolibet contentis ita quod omnes, & ſingulæ gratiæ, quas cæterò contrà eiuſdem Conſtitutionis diſpoſitionem obtineri contigerit, nullæ, & inualidæ, nulliuſque valoris, & momenti exiſtant, Apoſtolica authoritate tenore præſentium confirmamus, & approbamus, illiſque inuiolabilis Apoſtolicæ firmitatis robur adiicimus, ac omnes, & ſingulos iuris, & facti defectus, ſi qui deſuper quomodolibet interuenerint, ſupplemus. Præterea à ſingulis præfatæ Congregationis monachis ne vllum beneficium Eccleſiaſticum abſquè licentia Capituli Generalis eiuſdem Congregationis de triennio in triennium celebrari ſoliti in ſcriptis, &

non aliter, nec alio modo obtenta conſequi, neuè, vt aliquod ſimile beneficium ſibi quoquomodo conferatur, directè, vel indirectè per ſe, vel per alium, ſeù alios, & aliter quomodolibet procurare præſumant ſub expreſſis in præinſerta Conſtitutione, necnon nullitatis prouiſionum contrà præſentium diſpoſitionem quomodocumque faciendarum, ac perpetuæ inhabilitatis ad quoſuis gradus tàm in dicta Congregatione, quàm extrà eam conſequendos pœnis per contrauenientes incurrendis authoritate, & tenore præſentis inhibemus. Decernentes præſentes literas ſemper firmas, validas, & efficaces exiſtere, & fore, & ab omnibus, ad quos ſpectat, & pro tempore ſpectabit, inuiolabiliter obſeruari. Sicque in præmiſſis per quoſcumque Iudices ordinarios; & delegatos etiam cauſarum Palatij Apoſtolici Auditores iudicari, & definiri debere, ac irritum, & inane quicquid ſecùs ſuper his à quoquam quauis authoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obſtantibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, necnon, quatenùs opus ſit, dictæ Congregationis, etiam iuramento, confirmatione Apoſtolica, vel alia quauis firmitate roboratis ſtatutis, & conſuetudinibus; priuilegiis quoquè indultis, & literis Apoſtolicis in contrarium præmiſſorum quomodolibet conceſſis, confirmatis, & innouatis, quibus omnibus, & ſingulis illorum tenores præſentibus pro plenè, & ſufficienter expreſſis habentes, illis aliàs in ſuo robore permanſuris ſpecialiter, & expreſsè derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Datum Romæ apud S. Mariam Maiorem ſub annulo Piſcatoris die 11. *Auguſti MDCLV. Pontificatas noſtri anno* 1.

G. Gualterius.

BREVE

PAVLI V. fel. rec. contra Ambientes.

PAVLVS PAPA QUINTUS
Ad perpetuam rei memoriam.

QUoniam nemo debet ſibi aſſumere honorem, niſi vocatus à Deo tanquàm Aaron, & à regularis vitæ inſtituto valdè alienum eſt, ut Religioſi viri (quos honorum, & dignitatum gradus, ſanctitate vitæ, & aliis religioſis virtutibus potiùs præmereri, quàm appetere, eoſque gradus, cùm ad eos aſſumuntur, obedienter ſuſcipere, ſuſceptoſque humiliter adminiſtrare decet) mendicatis ſæcularium præſertim perſonarum ſtudiis ad eos ſibi aditum patefacere contendant, undè magna in Eccleſia Dei pernicies afferri ſolet. Nos, qui pro muneris noſtri debito in hoc potiſſimùm laborare non deſiſtimus, ut Eccleſiaſtica, Regulariſque diſciplina priſtino candori reſtituatur, huic malo opportunum remedium adhibendum cenſuimus. Cùm itaquè ſicùt accepimus, quidam in Ordine Sancti Bernardi Congregationis Ciſtercienſium Italiæ, profeſſionis, & Regulæ, quam profeſſi ſunt, penitùs immemores, nimiaque dignitatum, & officiorum Eccleſiaſticorum in dicta Congregatione conſequendorum ambitione ducti pro iis conſequendis, Eccleſiaſticorum, & ſæcularium Principum ſtudia requirant, & à S. R. E. Cardinalibus, aliiſque

Præ-

Prælatis commendatitias literas, aliosque favores, & gratias propterea expetant, quibus adjuti, quos ipſi ex ſe promeruiſſe minimè confidunt, gradus, & dignitates in eadem Congregatione conſequi valeant; ſicque ejuſdem Congregationis quietem, non ſinè animarum ſuarum periculo perturbant. Nos malum hoc ab eodem Ordine, & Congregatione, cujus proſperum regimen, & incrementum ad Eccleſiæ Sanctæ utilitatem ſinceris exoptamus affectibus, pro noſtra Paſtorali ſollicitudine propellere ſummopere cupientes. Motu proprio, & certa noſtra ſcientia, ac de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, eos omnes, & ſingulos monachos dicti Ordinis, & Congregationis cujuſcumque ſtatus, gradus, conditionis, præeminentiæ, qualitatis, & dignitatis exiſtentes, qui de cætero ad Prælaturas, gradus, honores, dignitates, adminiſtrationes, functiones, & alia officia dicti Ordinis, & Congregationis aſſequenda intenti, ad Principum, & Prælatorum, ac aliarum quarumcunque perſonarum, tàm ſæcularium, quàm Eccleſiaſticarum de gremio dictæ Congregationis non exiſtentium, etiam Cardinalatus honore, ac quacunque ſæculari dignitate, & excellentia, etiam Imperiali, Regali, & Ducali fungentium favores recurrerint, vel etiam pactis, pollicitationibus, aliiſque viis directè, vel indirectè, palàm, vel occultè ad Prælaturas, gradus, honores, dignitates, adminiſtrationes, functiones, & alia officia prædicta obtinenda aſpiraverint, vel aliis minùs legitimis & honeſtis rationibus ea obtinere quæſiverint, aùt etiã ſponte oblatis, & minimè conquiſitis uſi fuerint, illorumque complices, & fautores, ad quaſcunque Prælaturas, dignitates, & officia, gradus, honores, adminiſtrationes, & munera in ipſa Congregatione obtinenda, perpetuò inhabiles declaramus, ac obtentis per eos Prælaturis,

gradi-

gradibus , honoribus , dignitatibus , adminiſtrationibus , functionibus , & officiis hujuſmodi eo ipſo privamus , ac privatos voce tàm activa , quàm paſſiva carere decernimus , & declaramus , atque in virtute Sanctæ Obedientiæ , ac ſub excommunicationis latæ ſententiæ pœna omnibus dicti Ordinis , & Congregationis Superioribus , & Prælatis quocunque titulo nuncupatis , etiam Præſidenti , & Patribus Diffinitoribus , & regiminum præſentibus , & futuris præcipimus , diſtrictèque mandamus , ne quempiam ullo tempore , precibus , literis , vel favoribus adducti , vel aliàs ad inſtantiam , ſeù requiſitionem , vel contemplationem Principum , vel Prælatorum , aùt aliorum quorumcumque , tàm ſæcularium , quàm Eccleſiaſticorum extrà dictum gremium exiſtentium , etiam Cardinalium , Imperatoris , Regum , Ducum , ad cujuſvis generis Prælaturas , gradus , honores , dignitates , adminiſtrationes , functiones , & officia prædictæ Congregationis promoveri , vel pœnas aliquas remittere audeant , vel præſumant . Decernentes electiones , & promotiones ad Monaſteria , Abbatias , ſeù Prioratus , vel officia dicti Ordinis , & Congregationis contrà præſentium diſpoſitionem (quod abſit) quandocunque faciendas , & pro tempore obtentas nullas prorsùs , invalidaſque fore , & eſſe , nulliſque viribus ſubſiſtere , ac omnes , & ſingulos in præmiſſis delinquentes , nulla alia monitione præcedente , & abſquè proceſſu deſuper habendo , ſententias , & pœnas præmiſſas damnabiliter incurriſſe legitimè probandum , & omninò convincendum , ſolas præmiſſarum perſonarum inſtantias , preces , & favores etiam oretenùs porrectas plenam , & indubiam , & ſufficientem in judicio , & extrà fidem facere , nec ad id probationis alterius adminiculum requiri . Et ita per quoſcunque Judices , & Commiſſarios quavis authoritate

fun-

fungentes, etiam cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, & Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, interpretandi facultate, & authoritate, judicari, & deffiniri debere, ac irritum quoquè, & inane ſi ſecùs ſuper his à quoque quavis authoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obſtantibus quibuſcunque Apoſtolicis, ac in Provincialibus, & ſynodalibus Conciliis editis generalibus, vel ſpecialibus, Conſtitutionibus, & Ordinationibus, ac Ordinis, & Congregationis hujuſmodi juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis, ſtatutis, & conſuetudinibus, privilegiis quoquè indultis, & literis Apoſtolicis in contrarium quomodolibet conceſſis, approbatis, & innovatis, &c.

Datum Romæ apud Sanctum Marcum ſub annulo Piſcatoris die 27. Julii MDCV. Pontificatus noſtri anno 1.

M. Veſtrius Barbianus.

PAULUS PAPA QUINTUS

Ad perpetuam rei memoriam.

ALiàs per Nos accepto, quod quidam in Ordine Sancti Bernardi Congregationis Ciſtercienſium Italiæ profeſſionis, & Regulæ, quam profeſſi ſunt penitùs immemores, nimiaque dignitatum, & officiorum Eccleſiaſticorum in dicta Congregatione conſequendorum ambitione ducti pro iis conſequendis, Eccleſiaſticorum, & ſæcularium

rium Principum ſtudia requirebant commendatitias literas, alioſque favores, & gratias, propterea expetebant, quibus adjuti, quos ipſi ex ſe promeruiſſe minimè confidebāt, gradus, & dignitates in eadem Congregatione conſequi valerent, ſicque ejuſdem Congregationis quietem non ſinè animarum ſuarum periculo pertubabant. Nos malum hoc ab eodem Ordine, & Congregatione pro noſtra Paſtorali ſollicitudine expellere ſummoperè cupientes motu proprio, & ex certa ſcientia noſtra, ac de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine eos omnes, & ſingulos monachos dicti Ordinis, & Congregationis cujuſcunque ſtatus, gradus, ordinis, conditionis, præeminentiæ, qualitatis, & dignitatis exiſtentes, qui ex tunc de cætero ad Prelaturas, gradus, honores, dignitates, adminiſtrationes, functiones, & alia officia dicti Ordinis, & Congregationis aſſequenda intenti, & ad Principum, & Prælatorum, ac aliarum quarumcunque perſonarum, tàm ſæcularium, quàm Eccleſiaſticarum de gremio dictæ Congregationis non exiſtentium, etiam Cardinalatus honore, & quacunque ſæculari dignitate, & excellentia etiam Imperiali, Regali, & Ducali fungentium, favores recurriſſent, vel etiam pactis, pollicitationibus, aliiſque viis directè, vel indirectè, palàm, vel occultè ad Prælaturas, gradus, honores, dignitates, adminiſtrationes, functiones, & alia officia prædicta obtinenda aſpiraſſent, vel aliis minùs legitimis, & honeſtis rationibus ea obtinere quæſiiſſent aut etiam ſponte oblatis, & minimè conquiſitis uſi fuiſſent, illorumq; complices, & fautores ad quaſcunque Prælaturas, dignitates, & officia, gradus, & honores, adminiſtrationes, & munera in ipſa Congregatione obtinenda perpetuò inhabiles declaravimus, & obtentis per eos Prælaturis, gradibus, honoribus, dignitatibus, adminiſtrationibus, functionibus,

&

& officiis hujuſmodi eo ipſo privavimus ; ac privatos eſſe voce, tàm activa, quàm paſſiva carere decrevimus, & declaravimus: atque in virtute Sanctæ Obedientiæ, ac ſub cenſuris latæ ſententiæ pœna omnibus dicti Ordinis, & Congregationis Superioribus, & Prælatis quocumque titulo nuncupatis etiam Præſidenti, & Patribus Diffinitoribus tunc præſentibus, & futuris præcipimus, diſtrictèque mandavimus, ne quempiàm ullo tempore precibus, literis, nec favoribus adducti, vel aliàs ad inſtantiam, ſeù requiſitionem, vel contemplationem Principum, vel Prælatorum, aùt aliorum quorumcunque, tàm ſæcularium, quàm Eccleſiaſticorum extrà dictum gremium exiſtentium, etiam Cardinalium, Imperatoris, Regum, Ducum, ad cujuſvis generis Prælaturas, gradus, honores, dignitates, adminiſtrationes, functiones, & officia prædictæ Congregationis promoveri, vel pœnas aliquas remittere auderent, vel præſumerent, & aliàs, prout in noſtris deſuper in ſimili forma Brevis ſub die 27. Jvlii 1605. expeditis literis, quarum tenorem præſentibus pro expreſſis haberi volumus, pleniùs continetur. Nos, qui pro muneris noſtri debito in hoc potiſſimùm laborare non deſiſtimus, ut Eccleſiaſtica, Regulariſque diſciplina priſtino candori reſtituatur, ac hujuſmodi ambitionis malum ne altiùs ſerpat, per ampliùs providere volentes, motu, & ſcientia, & poteſtatis plenitudine ſimilibus omnibus, & ſingulis monachis dicti Ordinis, & Congregationis cujuſcunque ſtatùs, gradus, conditionis, præeminentiæ, qualitatis, & dignitatis exiſtentibus, ne de cætero ad Prælaturas, gradus, honores, dignitates, adminiſtrationes, functiones, & alia officia dicti Ordinis, & Congregationis aſſequenda ad Principum, & Prælatorum, ac aliarum quarumcumque perſonarum, tàm ſæcularium, quàm Eccleſiaſticarum de gremio dictæ Congregationis

non

non exiſtentium, etiam Cardinalatus honore, & quacunque ſæculari dignitate fungentium favores recurrant, vel etiam pactis, pollicitationibus, aliis viis, directè, vel indirectè palàm, vel occultè ad Prælaturas, gradus, honores, dignitates, adminiſtrationes, functiones, & alia officia præfata obtinenda aſpirent, vel aliis minùs legitimis, & honeſtis rationibus ea obtinere quærant, aùt etiam ſpontè oblatis favoribus, & minimè conquiſitis utantur. In virtute Sanctæ Obedientiæ, ac ſub excommunicationis latæ ſententiæ pœna per contrafacientes ipſo facto incurrenda, diſtrictè præcipimus, mandamus, ac prohibemus. Non obſtantibus &c.

Datum Romæ apud S. Petrum &c. Die 30. *Martii* 1613. *anno* 8.

INDEX

INDEX

Rerum præcipuarum, quæ in his Conſtitutionibus continetur.

Primus numerus paginam, ſecundus paragraphum notat.

A

ABBAS Generalis pag. 9. 2. per totum. Vigilantia 9. 2. Viſitatio 10. 5. Sedes 13. 16. Statum Congregationis, & quomodò Superiores monaſteriorum, & reliqui Officiales ſe gerant, cognoſcat 9. 2. Majora, quę geruntur ſibi reſervet 10. 4. Secretarium ſibi eligat 11. 6. Graviora Capitulo reſervet 12. 10. Dilationem non ferentia cum Aſſiſtentibus, & Procuratore generali expediat ibid. 11. Capitulo Generali quantùm tribuere debeat ibid. 11. Capituli Generalis decreta quàm diligentiſſimè obſervari curet ibid. 12. Parcus in ordinationibus, & cenſuris ibid. 12. 14. De aſſenſu ſuorum Conſiliariorum poſſit cogere Superiores ſub pęna ſuſpenſionis ab officio ad perſolvendam ſummā pro gravi negotio taxandam 13. 14. Res novas non amet 12. 12. Quæ ordinaverit quandiù valitura ſunt 13. 13. Caſus aliquot poteſt ſibi reſervare 13. 15. Abſuturus Vicarium relinquat, & quem 11. 8. Officii ſui duratio 13. 17. Si moriatur, aût quavis ratione inhabilis fiat, quid faciendum 14. 20. Quandò conſenſum inquirere debeat 4. 9. 8. 6. 12. 11. 14. 19. 18. 7. 21. 4. 29. 3. 75. 5. 118. 24. 120. 27. 121. 30. 124. 1. 127. 12. Quandò conſilium 3. 4. 7. 3. 8. 6. 65. 7. 93. 5. 99. 4. 108. 2. 118. 23. 120. 27. 127. 13.

Abbatis Generalis qualitates 166. 2. Electio 168. 10. Abſolutio ab officio 158. 6. Scrutinium ibid. Privilegia 15. 22.

Abbates titulares 26. 1. & ſeq.

Abnegatio ſui 30. 1.

Abſolutio à cenſuris in Capitulo Generali omnibus Capitularibus impertienda 155. 8.

Abſolutio ab officio in Capitulo Generali 155. 9.

Abſolutio à reſervatis 10. 5.

Abſti-

Abſtinentia à carnibus ſancita 83. 5. Carnium eſum nullus petat 84. 7. Hoſpitibus caro non apponatur 98. 1. Viatoribus interdicitur 83. 5. Palàm, ſeù furtivè carnes comedentibus pœna deſignatur 83. 6. Senibus, & omninò debilibus conceditur 79. 1.
Abſtinentia ab ovis, & laćticiniis quibus temporibus ſervanda 83. 2.
Acquiſitio bonorum ſtabilium 12. 11.
Aedificia qua authoritate extruantur, vel deſtruantur 12. 11. earum exemplaria examinentur, & approbentur 25. 12.
Aetas admittendorum ad habitum 108. 2.
Alchymia 106. 2.
Alienationes à quibus concedendæ 12. 11.
Alleluja quibus temporibus dicatur 41. 1.
Altaria quomodò venerari debeant fratres 38. 2.
Ambientium Pœnæ 131. 1. & ſeq.
Animalia ad delicias non permittenda 35. 6.
Apoſtaſia 66. per totum. Crimen graviſſimùm 62. 1
Arbiter honorarius nullus ſit 31. 4.
Artifex apud ſæculares non mittendus 106. 1.
Aſſiſtentium Seniorum officium, & qualitates 16. 1. & ſeq. Eorum electio 171. 1. & 16. 2. Ex diverſis Provinciis alternativè eligantur 17. 4.
Altero mortuo, vel inhabili facto, aùt diutiùs abfuturo, qualiter debeat alius in ejus locum ſubrogari 18. 7. Non poſſunt eligi in Superiores alicujus monaſterii 19. 8. Juriſdictione careant ibid. Quid præſtent in locis ubi præſident 19. 9.
Auratum nihil monachus habeat 36. 3.

B

BAlnea quibus, & quando concedenda 79. 3.
Benedictionem exeuntes de monaſterio quomodò accipiant, & à quo 138. 1. Superiores à nemine ibid. Redeuntes ibid.
Beneficia Eccleſiaſtica extrà Congregationem nemo ambiat, aùt procuret 131. 2.
Bona alicui monacho quomodocunque donata, cui monaſterio applicanda ſint 75. 5.
Breve confirmationis. Conſtitutionum 183.
Breve erectionis Reformatorũ Sancti Bernardi 186.
Breve contra ambientes 197. 200. 203.
Butyrum pro oleo ubi, & quando concedatur 83. 2.

C

CAlcei quales, & quando monachis tribuendi 103. 4.
Camini in quorum cellis permittantur 51. 5.
Cantori omnes in choro pareant 43. 1.
Cantus ratio, quæ 44. 2. & ſeq.
Capituli Generalis deſcriptio 144. Quid ſit 145. 1. Eius poteſtas ibid. 2. & ſeq. Quo tempore celebretur 151. 1. Qui ad illud conveniant 146. 1. In quo loco convocandum 151. 1. Qua ratione anticipetur ibid. 2. Quomodò prorogetur 152. 3.
Capitulum monaſterii quam authoritatem habeat 28. 2. Quibus diebus habendum 91. 1. Quomodò in eo ſatisfaciendum pro culpis

culpis ibidem & ſeq.
Capſa communis quæ, & quid in ea cuſtodiendum 72. 2,
Capſa Sacriſtiæ 49. 2.
Carnium victus Vide Abſtinentia
Caſtitas 32. 8. Hujus Voti rei quomodò puniantur 14. 19. 63.
Caſus reſervati 81. 5. Eorum abſolutio 10. 3. 82. 8.
Cellulæ deſcriptio 50. 2. Ejus oſtium foramen habeat 50 3. Quando, & quomodò in alienam ingredi fas ſit 51. 6. Quando everri debeant 52. 9.
Cellerarius 68. 1. & ſeq.
Cerei quot in miſſis accendendi 125. 6.
Chorum adire quomodò oporteat 38. 2. Ab eo nemo abſit 39. 3. Extranei in eum non admittendi 44. 1. Fallentibus in eo pœna 91. 1.
Ciborum apponendorum genera 82. 1. Simplicium 83. 3. Menſura ibid. Aequalitas 84. 8.
Clerici quotiès communicent, & confiteantur 80. 4.
Cœna qua hora ſumenda 87. 7.
Collatio ſerotina, quæ, & qua hora ſumenda 86. 2.
Collatio ſpiritualis quando facienda 24. 7.
Communio ſacra 80. 3. 4.
Computa 72. 3.
Concionatores 136. 6. Exactam rationem eleemoſynæ perceptæ tenentur reddere Superiori ſuo ibid. 7. Si aliis quàm quadragesimalibus cibis veſci indigent, à Superiore locali licentiam petant ibid. Non poſſunt Superiores locales tempore Adventus, & Quadrageſimæ concionari, ſinè licentia expreſſa ſui Viſitatoris provincialis ibid. Approbare Concionatores penès quē ſit ibid. Nullus approbetur, qui per curſum integrum ſtudiis Philoſophiæ, & ſacræ Theologiæ non incubuerit ibid.
Conductiones bonorum ſtabilium in biennium, aùt triennium penès quem ſit 28. 2.
Confeſſarii Congregationis 81. 6. & ſeq. A quibus approbari debeant ibid. Etiam approbati ab Epiſcopo ſinè licentia Superiorum confeſſiones non audiant ibid. Præſumentium audire pœnæ deſignantur ibid.
Confiteri ſacramentaliter quando debeant Fratres 80. 4. 82. 8. Sacerdoti extraneo Noſtris confiteri non licet 81. 7. In itinere licet ibid.
Congregationis hujus nomen 129. 5. Eam univerſam referunt Superiores 28. 1.
Conſcientiæ examē quando faciendum 31. 7.
Conſtitutiones pariunt concordiam, & uniformitatem in Congregatione 1. 2. Ad perfectionem ſpiritualem comparandam perutiles 2. Quomodò faciendæ 5. 10. Antè hac factæ abrogantur ibid. Earum interpretatio ad quemnam pertineat 4. 9. Iis non detrahendum 4. 8. Pœna detrahentium ibid. In conventu legendæ 5. 11. Eas quæ ad ſe pertinent quiſque diſcat ibid. Quomodo obligent ad pœnam 3. 2. Quando ad peccatum 3. 3.
Contractus quomodo faciendi 28. 2.
Converſi. Nulli in poſterùm detur habitus Converſorum 42. 4.
Coquinæ miniſterium ab omnibus per vices exerceatur 77. 1. In eo quod ſit Clericorum officium ibid. 2. Superiores cum licebit id quoque officium obeant ibid.
Correctio fraterna quomodò adhibenda 92. 2.
Crimina propter quæ Superiores deponendi 14. 19. 25. 12. Propter quæ quis cenſeri debeat incorrigibilis 64. 5.

Cuculla ſemper cingenda 102. 2.
Culpa levis 54. 5. & ſeq. Pœnæ in eam 55. 10. & ſeq.
Culpæ majores triplices 53. 2. Gravis ibid. & 56. 1. & ſeq. Pœnæ ejuſdem 57. 3. Gravior 53. 3. & 58. 1. & ſeq. Pœnæ ejuſdem 60. 8. Graviſſima 53. 4. 62. 1. & ſeq. Pœnæ 2. & ſeq.

D

Decernendi ratio in Capitulo Generali 162. 1. & ſeq.
Declarationes Conſtitutionum 4. 9.
Definitorum Capituli electio 158. 7. Officium 159. 2. & ſeq.
Deponendi Superiores propter quænam crimina 14. 19. 23. 12.
Depoſitum quodnam accipere non liceat in monaſterio 31. 5.
Diſciplina verberum quando liceat corpus ſuum caſtigare 30. 2.
Diſpenſare quonam modo poſſint Superiores in iis, quæ pertinent ad diſciplinam, & communem victum 4. 7.
Doctoratus lauream Noſtris accipere non licet ſinè licentia Abbatis Generalis 132. 2.
Donati quomodò venire debeant ad chorum 42. 5. Eorum preces ibid. 4. Eorum veſtitus 104. 7. Novitiatus 120. 28. Profeſſio ibid. Jejunia 84. 8. Ubi cibum capiant 121. 29. Ordo in Congregatione ibid. Iiſdem cibis veſcantur, quibus reliqua Congregatio 84. 8. Cellerarii ſint adminiſtri 76. 6. Omnium bonorum ſpiritualium Congregationis ſint participes 121. 31. Iis defunctis quæ ſuffragia tribuanrur 126. 8. Nullo modo dent operam literis 49. 7. 96. 3. Qui libri eis permittantur 49. 7. Sint aſſiduè in opere 96. 3.
Ad profeſſionem ſolemnē quomodò admittantur 121. 30. Profeſſio eorum ibid. Improbi, & inſanabiles quomodò expellendi 122. 32.
Dormire ſinè cuculla, caputio, aùt diſcinctum non licere 52. 10.
Dormitorii candela, aùt lucerna 51. 8.
Dormitorium obſeretur noctu, & clavis Superiori detur ibidem Quando everratur 52. 9. In eo placidè ambulandum ibid.

E

Ædificiorum majorum extructiones 12. 11. 135. 8.
Eleemoſynæ quantitas 28. 2. 29. 4.
Emphytheuticæ locationes, & conductiones penès quem ſint 12. 11.
Emptiones ſtabilium bonorum 12. 11. 28. 2.
Ædificandorū monaſteriorum exemplaria 25. 12. 135. 3.
Eremitica vita à quo, & qua cautione permittatur in Congregatione 7. 2.
Excommunicatio publicanda in die Palmarum 34. 4.
Exercitia ſpiritualia 10. 3.
Exeuntesè monaſterio quid debeant facere 138. 1.
Extraneus quis admitti poſſit ad habitandum in monaſterio 99. 2.
Extraneis quę loca monaſterii monſtrari liceat 99. 4. Eos alloquentis monachi cautio 99. 5.

F

Femoralia quot paria, qualia, & quando danda 103. 4. Et qualia Viatoribus ibid. 5.

Feſti

Feſti dies à Sancta Sede Apoſtolica indicti, & indicendi celebrentur 41. 1.
Forma juramenti à Scrutatoribus facienda 156. 2.
Forma juramenti in electione Abbatis Generalis præſtanda 166. 3.
Fundationes, & acceptiones monaſteriorum penès quem ſint 12. 11.
Fundationes miſſarum, aût officiorum per parcè acceptentur 127. 12. 12. 11.
Fundatoribus monaſteriorum noſtræ Congregationis quænam gratia ſit referenda 126. 10. 127. 11.
Furtum quodnam caſus reſervatus ſit in hac Congregatione 81. 5.

G

Galeri Viatoribus quales dandi 103. 5.
Galero quando uti liceat ibid. 5.
Gyrovagi 8. 6.

H

Habitus, color, & ratio 102. 1.
Horæ canonicæ vide Officium
Horæ incompetentes à S. Benedicto appellatæ quænam ſint 96. 5.
Hoſpitibus menſa frugalis apponatur 98 1. Nec ſinè lectione ibid. Abſint ab ea carnes ibidem. Ii quandiù poſſunt in monaſterio retineri 99. 2. Quandiù poſſint in refectorium admitti ibidem. Hoſpitibus monachis noſtris ex aliena Provincia quid præbendum in refectorio ibid. 3. Ex eadem Provincia ibid.

I

Ejunii diſpenſatio in quibus feſtis detur 86. 3. Singulis menſibus concedatur monachis prandium, ſeù cena in aula hoſpitum 87. 4.
Impedimenta, quæ prohibent recipi in hanc Congregationem 108. 2.
Incorrigibilis quis cenſeatur 64. 4. & ſeq. Quomodò puniendus 65. 6.
Infirmarii cautio circà infirmos 78. 2.
Infirmus quamprimùm confeſſione ſacramentali ſe muniat 78. 1. Quomodò Medicum conſulat ibid. Infirmario pareat ibid. 2. Quomodò loquatur cum altero ibid. Veſtitus ejus 104. 6. Lectus ibid.
Infirmorum ſimul accumbentium menſæ lectio non deſit 78. 2.
Inventarium faciat Officialis quiſque rerum earum ſibi commiſſarum 71. 1.
Inventarium librorum faciendum 72. 2.
Inventaria omnium Officialium monaſterii Superior habeat ſeparatim deſcripta 71. 1. Quæ inventaria deferat ad Capitulum Generale Superior quiſque monaſterii 148. 7. & ſeq.
Iter facientes monachi à jejuniis regularibus diſpenſantur 82. 2. A carnibus abſtineant 83. 5. Habeant literas commendatitias ſui Superioris 138. 4. Alioquin non accipiantur ibidem. Tranſeuntes per locum ubi eſt monaſterium Congregationis quid debeant cavere ibid. Iis, & quibuſcumque fratribus prodeuntibus è monaſterio non li-

eet ire aliò, quam quò Superior conceſſerit 9. 8. Eorum veſtitus 103. 5.
Itineratio quatenùs permittenda 8. 7. 9. 9.

L

LEctio menſæ quænam 80. 2. Secundæ menſæ quando adhibenda ibid. 1.
Lectioni deſtinatas horas ad orationem conferre liceat 96. 4.
Lectio caſuum conſcientiæ bis in hebdomada Sacerdotibus habeatur 48. 6.
Lectores Theologiæ moralis præter quotidianam lectionem, habeant etiam lectionem Sacræ Scripturæ bis, vel ter in hebdomada 47. 5. Iiſdem conceduntur omnia privilegia, quibus alii Lectores fruuntur ibid.
Lectores ſacræ Theologiæ, ac Philoſophiæ, quibus privilegiis fruuntur 46. 4.
Lectores ſacræ Theologiæ quos tractatus edocere teneantur 46. 5. Iiſdem præcipiturcommuniores &probabiliores edocere ſententias ibid. Si Lector deputatus in ſtudii principio, non fuerit munus ſuum proſecutus, quid facere debeat Lector ſubrogatus ibid.
LectoresPhiloſophię teneantur triennalisſtudii tempore,etiam Ethicam edocere 48.
Lectulus qualis, & quomodò ſternendus 50. 4.
Liber capſæ communis qui 72. 3.
Liber prædiorum 72. 4.
Libri à monachis conſcripti cujus permiſſuedi poſſint 106. 1.
Libri cujuſque prima pagina ſcriptum habeat nomen monaſterii, cujus eſt 72. 2.
Libros vanos, aùt obſcænos nullus attingat 48. 6.
Licentia diſcedendi à choro, aùt alio quovis cœtu fratrum, quomodò petenda 89. 2.
Licentia Superioris neceſſaria, ut quis poſſit literas accipere, aût mittere ad alium 100. 1. & ſeq. Ut quis negotium aliquod quantumvis pium procurandum ſuſcipiat 31. 4. Ut accipiat aliquid ab aliquo reſtituendum ei, cujus eſt, aùt in pios uſus conferendum, vel petat ibid. Ut abſit à choro 39. 3. Ut in cellulam alienam ingrediatur 51. 6. Ut ipſum uſum rei cujuſpiam habeat, aût rem alteri det 75. 6. Ut quid ferat in monaſterium, quò migrat 76. 10. Ut bibat extrà refectorium 85. 3. Ut petat quicquam ab extraneo 101. 4.
Literæ fratrum, vide licentia Superioris. Earum ſcribendarum, & titulorum ratio 101. 3. Pœnæ contrà ſcribentes ſinè licentia ibib.
Lites in foro vitandæ 70. 6.
Locationes bonorum qua authoritate faciendæ 28. 2. Cum præjudicio ſucceſſorum non faciendæ ibid. 3.
Locutoria monaſterii 34. 1. loqui inter ſe quādo & ubi liceat. ib. 2.
Ludus monachis interdicitur 35. 6. 64. 5.

M

MAgiſter Novitiorum 114. 14. 115. 17. Ejus officium ibid.
Meditationis publicæ tempora 31. 6.
Menſa qualis, & quomodò ſternenda 36. 2. Ad ejus benedictionem tardiùs venientis pœna 89. 2. Eam jure, aùt vino effuſo imprudenter fœdantis pœnitentia 87. 5.

Men-

Mentientis ut admittatur in Congregationem pœna 109. 3.
Miſſæ celebrandæ ritus 125. 6. Conventualis quotidiè celebretur pro Congregatione 126. 8. Quotidiè dicatur à quolibet Sacerdote 125. 7. Ab omnibus non Sacerdotibus quotidiè audiatur ibid. Poſſit à quoque Sacerdote ad arbitrium devotionis ejusce-lebrari ſemel in hebdomada ibid.
Miſſa prima novi Sacerdotis quomodò celebranda 125. 7.
Miſſarum onera perpetua quam minimè accipienda 127. 12.
Mixtum quid ſit in hac Congregatione 78. 3.
Monachus quiſque initio cujuſque menſis Superiori ſignificet omnia ſibi ad uſum conceſſa 74. 3. Coronam, Agnus Dei, & alia hujuſmodi non habeat ſuprà duorum juliorum pretium 36. 3. Ejus ſermones qua de re non ſint 34. 3. 4. Quomodò petat quod ſibi ſemel negatum eſt 76. 9. Quid faciat cùm aliqua re extraordinaria ſibi opus eſſe putet 75. 8. Ei defunćto quibus ſuffragiis ſubveniendum 126. 8. & ſeq.
Monachi aliorum Ordinum exceptis noſtris Ciſtercienſibus, nullo modo recipiantur 123. 1. Noſtri Ordinis Ciſtercienſis, niſi cum diſpenſatione Abbatis Generalis non ſuſcipiantur ibid.
Monaſteria noſtra ſimplicis ſtructuræ ſint 37. 4. Qua forma ſint ædificanda 135. 3. Cujus authoritate diſſolvenda ibid. Quos monachos habere minimùm debeant 7. 3.
Monere Superiorem cujus ſit 29. 5.
Mulierem non alloquatur monachus niſi ſocio fratre vidente, & audiente 30. 3.
Munera ad quemcũnq; monachum miſſa tradantur Superiori 101. 4. Eorum largitio fiat juxtà decretum Clementis VIII. ibid.

N

Neceſſaria cuique dentur 75. 6. Nomen Congregationis 129. 5. Nomina fratrum 130. 7.
Novitiatus monaſteriorum 114. 13. Ejus Superior 114. 14. Quomodò monaſterio ſuccurratur 114. 13.
Novitii ad quæ maximè inſtituendi 115. 16. Corona monachali careant 116. 19. Quinam hinc excipiuntur ibid. Ad Ordines nullo modo promoveantur 117. 20 Eorum habitus 104. 7. Quænam facere debeant antè profeſſionem 117. 20. De eorum dimiſſione 117. 22. Dimittendi cauſa ibid. Si quis eorum ſpontè diſcedere velit quid faciendum 118. 23. Profeſſio eorum 118. 24. Poſt profeſſionem per triennium ſint ſub eadem diſciplina novitiali, vel ad Profeſſorium mittantur 120. 27.

O

Obedientia quam ſtudioſè præſtanda 32. 1. & ſeq. Ea qui negligenter defungitur, aùt qui conatur ei ſe ſubducere graviter puniendus 33. 4. Præſtanda Officialibus in iis, quæ ad eorum officium pertinent 32. 1.
Obſtinatum in peccato coercere cujuſnam ſit 65. 6.
Officiales monaſterii à Superiore eligendi 133. 1. Superior præcipuè in paruis monaſteriis poteſt obligare ſub præcepto obedien-

tiæ ſubditos ad exercenda officia ipſis impoſita 134. 2.
Officii decantandi ratio, & ordo 14. 1. & ſeq. Ejus celebrandi ſignũ dare cujus ſit 94. 1. Ejus celebrationi nemo deſit 106. 1. Id tardiùs obeuntis pœna 89. 1. & ſeq. Ab eo, qui excuſatur à choro, quomodò recitandum 39. 3.
Opus manuum 95. 1. Ei lectio libri ſpiritualis adhibeatur 95. 2.
Ordinatio quid ſit 5. 10.
Ordo Superiorum, & Officialium Congregationis 128. 1. & ſeq. Monaſteriorum Congregationis 153. 3. Fratrum 128. 3. Proceſſionis in Capitulo Generali 153. 2.
Ordinum ſuſcipiendorum poteſtatẽ facere cujus ſit 124. 1. Quæ ratio mittendi ad eos ibid. & ſeq. Examinentur ſuſcepturi ibid 3. Serventur interſtitia ibid. 3. Pœna in ambientes Ordinum ſuſceptionem 125. 5.
Ordinis alterius Profeſſi non admittantur exceptis Ciſtercienſibus 123. 1. Neque qui fuerint novitii, vel ad modicum tempus 108. 2.
Organa permiſſa 44. 4.
Ornamenta Eccleſiæ nitida ſint 37. 6.

P

Pallium viatoribus monachis quale concedatur 103. 5.
Panis genus, & menſura quænam permiſſa 83. 4.
Paupertatis obſervatio 36. 1. Vide proprietas, & ſuppellex.
Pecuniam apud ſe ne Superior quidẽ habeat 76. 10. Ubi & quomodò ſervanda ſit in monaſterio 72. 3. Eam quando tantùm habere, & expendere liceat 76. 10.
Perfectioni ſpirituali quanta contentione ſtudendum 141. 1.
Permutationes bonorum ſtabilium penès quem 12. 11.
Pileus laneus quomodò, & quando geſtandus 103. 5.
Pluralitate vocum omnia in Capitulo Generali decernuntur 5. 10. 162. 1 Ea quomodò intelligenda ibid.
Pœna Vide culpa.
Portæ cella 135. 2.
Portarius, & ad ejus officia pertinentia 135. 1. Is literas Superiori tantùm tradat ibid.
Poſtulantes recipi in Congregationem, quæ res prohibeant 108. 2. Eos examinandi ratio 110. 5. & ſeq. Eos admittere penès quem ſit 111. 10. Quid faciant ut primum admiſſi ſunt 112. 11 & ſeq. De veſtibus, & aliis quæ ferunt quid faciendum 113. 12. Ubi & quomodò induendi ſint habitu religioſo ibid. & 13.
Preces tempore Capituli in omnibus monaſteriis perſolvendæ 150. 3. Antè & poſt cujuſque confeſſus Capituli 177. per totum. Suprà electum Abbatem Generalem 181. In clauſula Capituli 182.
Præceptum Superioris quomodò accipiendum 33. 2. In virtute ſanctæ obedientiæ à quibus fieri debeat 3. 4. 3. 6. 134. 2. Scripto fiat cùm ſubſcriptione à faciente, & ab approbantibus 3. 6. In obedientialibus literis adhibeatur 3. 4.
Præcipua agenda in monaſterio, quę ſint 28. 2.
Præpoſiti nomen quis intelligatur 133. 1
Præſidis Capituli Generalis electio 158. 6.
Prioris in Prioratu poteſtas eadem, quæ Abbatis, quibus exceptis 132. 4.

Proceſ-

Proceſſiones generales quænam tantùm obeantur à noſtris 136. 5.
Proceſſio Capituli Generalis quomodò inſtituenda 153. 2. Poſt electum Abbatem Generalem 180. In clauſula Capituli 182.
Proclamatio in Capitulo quomodò facienda 92. 2.
Procurator generalis, & ejus officium, & habitatio 21. 1. & 2. Quomodò in rebus gravioribus procurandis ſe gerat ibid. 3. Ejus electio 172. 1. 21. 2.]Ordo inter Officiales 128. 2. Rationem reddat adminiſtrationis ſuæ 159. 1.
Procurator ſæcularis ſi videbitur Superiori poteſt conſtitui 70. 6. Ejus conditio, officium, & habitatio ibid.
Profeſſio Novitiorum 119. 26.
Profeſſi alterius ordinis non admittantur. Vide Ordinis alterius.
Proprietatis vitium quomodò puniendum 74. 2.
Provinciæ quomodò ordinandæ, & erigendæ 147. 5. 153. 3.

Q

Quadrageſimalis abſtinentia quando incipiat 97. 1.

R

Recurſus ad forum ſæculare, vel Eccleſiaſticum 33. 5.
Redeuntes in monaſterium monachi quid facere debeant 138. 2. 3. 4.
Refectionis hora pro varietate temporum 86. 1. 2. Ejus ineundæ, & abſolvendæ ritus 87. 6.
Regulæ Sancti Benedicti caput recitandum in omni Capitulo 137. 8.
Reliquiæ Sanctorum quomodò ſervandæ 94. 3.
Reverentia Superioribus, & Majoribus exhibenda 130. 8.
Rituale novum 38. 2.

S

Sacerdos Vide Miſſa: Miſſæ ceremonias ſervet adamuſſim 125. 7.
Sacriſta ex ordine Sacerdotum ſit 94. 1.
Satisfacere Vide Capitulum monaſterii.
Scripturæ, & inſtrumenta Congregationis à quo ſerventur 72. 2. Eorum copiæ ibid.
Scripturæ cujuſque monaſterii quomodò ſervandæ ibid.
Scrutatores in Capitulo Generali qui ſint 156. 2. 158. 5. Qua forma jurent 156. 2.
Secretarius Abbatis Generalis 11 6. Superioris monaſterii 73.5. Capituli Generalis quomodò eligatur 156.1. Ejus officium ibid. Sit etiam ſcrutator 158. 5.
Seniores Aſſiſtentes Vide Aſſiſtentes.
Seniores monaſterii qui ſint 29. 5.
Sententia quomodò dicenda in Capitulo Generali 162. 3. & ſeq.
Sepultura in Eccleſiis noſtris quibus concedenda 127. 13. Nullus in ſepulcro fratrum condatur ibid.
Silentium quibus locis ſervandum 88. 1. Quibus temporibus ibid.
Simplicitas in Breviariis, Crucibus, & aliis rebus ſervanda 36. 2. 3. & ſeq.
Stabilis ſit quiſque in monaſterio ſuo 8. 6.
Studentes operis manuum immunitatem habeant 46.3. Omni humilitate, & charitate Lectoribus ſuis obſequantur ibidem 5.

Qui auſus fuerit cum Lectore altercare, aût in eum aliquid moliri, vel eidem detrahere quomodò puniatur ibid. Quotidianæ recreationis tempore de ſuis lectionibus differant, diſputent,& argumententuribid.
Studiorum ratio quæ 46. 5.
Suffragiis ſecretis omnia decernantur in CapituloGenerali 162. 1. Quandò id fieri debeat in cujuſq;monaſterii capitulo 28. 2.
Supellex omnis monaſterii qualis eſſe debeat 36. 2. & ſeq. Cellarum 50. 4.
Superiores in Capitulo Generali eligendi 23. 1. Aliis præluceant virtute 9. 1. Æqualitatem cum aliis fratribus in omni re ſervent 23. 3. Eorum qualitates 24. 4. Quibus diebus ſermonem ſint habituri ibid. 6. Eorum officium ibid. 7. & ſeq. Propter quæ crimina deponendi ſunt 25. 12. Eorum poteſtas 132. 4. Menſam habeant cum fratribus communem 105. 1. Quam facultatem habeant largiendi de rebus monaſterii, & diſpenſandi cum fratribus 29. 4. In graviſſimis pœnis conſtituendis conſulant Viſitatorem provincialem, aût Abbatem Generalem 97. 5. Quid ferre debeant ad Capitulum Generale 148. 7. Quid reliquendum ab eis antè diſceſſum ad idem Capitulum 149. 8. Si moriantur, aût inhabiles fiant, quid faciendum 25. 11. & 147. 4. A quibus admonendi ſint 29. 5.
Supprior à Priore eligendus 133. 1. Ejus officium, & authoritas ibid. 4. & ſeq. Pro Priore mortuo non veniat ad Capitulum Generale 147. 4.
Surrectio matutina quomodò fieri debeat 38. 2.

T

Tituli perſonarum Congregationis 129. 5. & ſeq.
Tonſura capitis quando facienda,& quomodò 7. 5.
Tranſitus ad aliam Religionem quomodò liceat 65. 7.
Translatio fratrum 8. 6. 120. 27. & 28.

V

Venditiones bonorum ſtabilium penès quem ſint 28. 2.
Veſtiarium,& quid in eo ſervandum 104. 8.
Veſtitus. Vide Habitus.
Viatores. Vide Iter facientes.
Vigilias poſt Completorium quatenùs liceat producere 39. 4.
Vini menſura qualis 85. 1. In neceſſitate major eſſe poſſit ibid. 2. Dilutum aqua bibatur ibid. 1. Eo abſtineri quando liceat ibid. 2.
Viſitatores generales quales eſſe debeant 19. 1. Eorum munus ibid. Eorum viſitatio ibid. 2. Eorum præcedentia 20. 3. Eorum electio 172. 1. & 20. 5. Sumptum viſitationis ſuſtineant monaſteria viſitanda 20. 7. Pro eundo ad Capitulum Generale, & redeundo providendum eſt à ſuis reſpectivè Provinciis ibid. 7. Acta viſitationum quibus referenda ibid. 7.
Viſitatorum provincialium electio 173. 5. 6. & 22. 2. Non præſint ulli monaſterio 22. 1. Eorũ officium,& authoritas ibid. 3. & ſeq. & 13. 14.
Viſitentur ſæculares rariſſimè 30. 3.
Vota. Vide ſuffragia.

Errata